

SCIENCE
FICTION

ТРИЛЪР

009

АМЕРИКАНСКА

ФАНТАСТИКА

БЕЗПЛАТНО ПРИЛОЖЕНИЕ

SF ЕНЦИКЛОПЕДИЯ

ЧАСТ I

ЛИЦА И
МАСКИ

ЛИЦА И МАСКИ АМЕРИКАНСКА ФАНТАСТИКА

Превод: Красномир Крачунов

chitanka.info

ЕРИК ФРАНК РЪСЕЛ

ВСЕКИДНЕВНА РАБОТА

Наричаха го Харъш Уънеш, поне така можеше да се произнесе на глас андромедската мисъл-импулс. Изпълнен бе със самочувствие, още по-опасно, защото бе напълно оправдано. Това същество бе изпитало природните си дарования сред враждебната обстановка на петдесет свята и се бе оказало победител.

Мозъкът, надарен от природата със собствено въображение, бе най-голямото преимущество, което можеше да притежава едно живо същество. Това е основният стожер и източник на сила. Но за Уънеш именно съзнанието на противника бе най-уязвимото място, пролуката в изградената защита и ефикасно средство за покоряването му.

Но и на него не всичко му бе достъпно. Той не можеше да въздействува на съществата от неговия биологически тип, и които имаха същите способности. На особи без разум също не би успял да причини особена вреда, освен да ги поздрави с някой силен ритник. Но ако чуждата форма на живот умееше да мисли и притежаваше нормално въображение, тя ставаше негова плячка.

Уънеш бе хипнотизатор висша класа и работеше без засечки. От всякакво разстояние, само за хилядни части на секундата, бе в състояние да внуши на мислещ мозък каквото си поиска: че черното е бяло, че истината е лъжа, че Слънцето е зелено, че на кръстовището регулировчикът е самият древен фараон Хеопс. И това внушение не се изтриваше по никакъв начин, освен ако той не бе решил да го премахне сам. Каквото и противоречие със здравия смисъл да изказваше жертвата тя държеше на своето, готова бе да се кълне в законите, Библията или Корана и като краен резултат би се оказала в психиатрията под непрекъснат лекарски контрол.

Имаше и още едно ограничение, което, изглежда, действаше в целия космос: не би успял да принуди живо същество да се самоубие. На това се противопоставяше всевселенският инстинкт за самосъхранение, който не се поддаваше на никакво въздействие.

Всъщност за подобна цел в арсенала на Уънеш се намираше средство, водещо до почти същия резултат. Той можеше да постъпва с жертвата си, като змия с нещастен заек — да ѝ внушава, че е парализирана и не може да избяга от приближаващата се смърт. Е, не можеше да накара аполанът от планетите на Арктур да си пререже сам гърлото, но аполанът апатично изчакваше Уънеш да се приближи и собственооръчно да го извърши.

Да, Харъш Уънеш имаше основание да се самоуважава. След като бе обработил петдесет свята, с обичайната си правота считаше, че и петдесет и първият е в ръцете му. Опитът е най-верният и предан слуга, винаги готов да поднесе чашата на самоупоеението. И затова на Земята се спусна в обичайното си добро настроение, малко безгрижен и умерено въодушевен. Но преди да кацне, извърши разузнаване от въздуха, възбуди обикновените слухове за летящи чинии, макар корабът му да не приличаше никак на домакински съд.

Той се приземи сред едни хълмове, незабелязан от никого, излезе от кораба, включи автопилота, който трябваше да върне кораба обратно на отдалечена орбита, и скри между камъните малък уред, с чиято помощ корабът можеше да бъде повикан при нужда. Там горе нищо не заплашваше превозното му средство.

И дори хората да го открият с наблюдателните си средства, което изглеждаше така невероятно, то те всъщност нищо не биха могли да направят. Ракетни кораби нямат и нека гледат и да гадаят какво е това, и да ги трови възникналата тревога.

* * *

Предварителното разузнаване не му даде никакви интересни сведения за външния облик и строежа на тялото на висшите същества на тази планета. Това бе, защото не се приближи достатъчно до повърхността ѝ. Впрочем той искаше само да се увери, че планетата си заслужава вниманието, и да разбере дали съзнанието е достатъчно добре развито. И бързо му стана ясно, че се е натъкнал на нещо прекрасно и андромедските пълчища ще сложат тежката си ръка на един процъфтяващ свят.

Физическите възможности на бъдещите роби в дадения момент не интересуваха Уънеш, макар и да нямаше особени различия, неговият вид би накарал всеки човек да побегне от ужас. Но това всъщност не го плашеше, такъв никога няма да го видят, защото ще им се представя в образ по тяхно подобие.

И затова първоначално трябваше да намери някой туземец, който да не се различава в тълпата от себеподобните си, да създаде видеограма на външността му, която да запечатва в съзнанията на тези, с които ще се среща, докато не реши да си промени образа.

Процесът на общуване също не криеше никакви трудности. Той ще чете въпроси и ще проектира отговори, а те ще се оформят езиково и граматически в съзнанието на човека, с когото „разговаря“ по този начин. И физическият начин, дали чрез звуци, или с размахване на опашката, нямаше особено значение. Подчиненото съзнание ще възприема мислите му, а съответните движения то само ще намери. Той се обърна и тръгна направо към оживената магистрала, която бе видял още по време на спускането си. На юг небето бе изчертано от димните следи на няколко примитивни самолета от примитивен тип и той се спря, като ги проследи одобрително. Основният недостатък на робите се явява тяхната тъпотия, но тук от това нямаше защо да се страхува.

Уънеш вървеше между хълмовете, въоръжен само с миниатюрния компас, без който не би могъл да се върне обратно при уреда за повикване на кораба. Нищо повече не взе със себе си. Нито оръжие, нито нож, нито пистолет. Защо да се обременява с излишна тежест? Ако му потрябва нещо, първият попаднал под влиянието му туземец ще му го даде и дори ще каже „благодаря“. И нищо друго. Така бе постъпвал десетки пъти.

* * *

До шосето имаше малка бензиностанция с четири колонки. Като се скри в храстите на около петдесетина стъпки от нея, Уънеш започна наблюдението си. Хааа... тези двуноги карикатури приличат на него, но крайниците им се сгъват само на една страна и на главата си имат прекалено много коси. Единият седеше в колата, другият включваше

помпата. Той не можеше да създаде цялостен образ на първия, тъй като виждаше само главата му и раменете. Другият бе накривил фуражката си с лакирана козирка и работният му комбинезон имаше на гърба огромна червена цифра.

Пришълецът реши, че нито единият, нито другият не подходат за създаването на мислена видеограма. Единият дава прекалено малко материал, другият — прекалено много. Тези с униформите обикновено са на служба, задълженията им са строго определени и биха предизвикали недоумение, ако се окажат на място, където не трябва да бъдат. Най-добре е да подбере обект, притежаващ пълна свобода на придвижване.

Колата тръгна. Човекът с униформената фуражка изтри ръце в омазнен парцал и загледа шосето. Притаилият се завоевател продължи търпеливо да наблюдава. Няколко минути по-късно до колонката спря още една машина. От покрива ѝ стърчеше антена, а вътре двамата туземци бяха облечени еднакво — фуражки с козирки, метални копчета, някакви знаци... Лицата им изглеждаха груби, очите прекалено студени и безжалостни — явно представители на властта. Също не стават, бракува ги Уънеш, прекалено се забелязват.

— Да си видял нещо интересно, Джо? — запита един от полицаите, без да подозира, че е обект на негласно оглеждане.

— Не, всичко е тихо.

Патрулната кола си тръгна, а Джо влезе вътре в бензиностанцията. Пришълецът извади тубичка с ароматен боб и започна замислено да дъвче, чакайки следващата кола. И така, първите знания са, че те разговарят чрез устния апарат, не притежават телепатични способности, мислят стандартно и следователно са готови марионетки за всеки хипнотизатор, който се заеме да дърпа конците. Но автомобилите, самолетите и разните други технически играчки показваха, че туземците понякога биват посещавани от вдъхновението. А съгласно с андромедската теория единствената опасност за хипнотизатора е гениалното прозрение, защото само така другите форми на живот са способни да го открият, да разберат действията му и да направят подходящ капан.

Такава бе логиката — според андромедяните, чиято култура бе създадена от поредица отделни озарения, които от век на век добавяха в нея нови и нови фактори, възникващи от нищото по неизвестен

начин. Но тези озарения се явяваха спонтанно, от само себе си. Не можеше да се предизвикат изкуствено, независимо от моментната остра необходимост. И затова този, който не е осенен с подобна искра, е безсилен и му остава само покорно да чака реда си.

Всъщност всяка чужда култура таи в себе си опасност, защото никой пришълец не е в състояние да узнае за нея всичко и да я обхване напълно. Например кой би могъл да предположи, че мислещите туземци се отличават с интелектуална нетърпеливост? И поради това те никога не чакат, скръстили ръце, да дойде озарението? Уънеш не знаеше и дори не би могъл да си въобрази, че гениалните озарения за хората се заменят от скучна, делнична, постоянна и като правило недооценявана работа. Те я вършеха бавно, непрекъснато, уморително и без външни ефекти, но когато трябваше да заработи при необходимост, тя винаги даваше положителни резултати. Наричаха го по различен начин: „да дърпаш непрекъснато поводите“, „да удряш на едно място“ или направо „проклето ежедневие“. Но къде другаде бе чувал за това?

В никакъв случай не при неговите сънародници. И затова продължи да седи в засада, докато не мина един сивичък, незабележим индивид, който излезе от колата си и започна да се разхожда наоколо, предлагайки на Уънеш възможността да копира всички подробности на лика му, начина на държане и дрехите. Изглежда бе от онази порода невидими и с нищо забележими за околните хора, каквито можеш да срещнеш с десетки по улиците.

Пришълецът мислено фотографира човека от всички възможни точки, съхрани събраните сведения в паметта си и сметна, че повече няма какво да чака.

* * *

По време на кацането Харъш Уънеш бе забелязал, че на пет мили на север по шосето се разполага малко селце, а на четиридесет мили от него — голям град. Реши първо да премине през селцето, да поседи там и да научи някои от туземните обичаи и едва тогава да продължи към големия град. Сега можеше смело да излезе от храстите и да принуди своя модел да го заведе където му е нужно. Това бе

съблазнително и същевременно неразумно. Преди още да напусне тази планета, нейните обитатели ще започнат да си блъскат главите с множеството необясними произшествия и не е нужно първото от тях да стане в близост до стартовата му площадка. Униформената фуражка сигурно ще разкаже на всеки срещнат за удивителния случай, когато негов клиент е взел човек на автостоп, а той се оказал негов двойник. А самият модел може да се пооплаче: „Вървя, значи, и през цялото време усещам, че непрекъснато се оглеждам в огледалото“. Няколко такива факта и гениалното озарение ще си състави от тях правилната картина на ужасната истина.

Затова Уънеш изчака модела да тръгне, а Джо да влезе в станцията. Тогава тръгна по шосето, измина половин миля на север, спря се и зачака обрънат на юг.

Приближи се една кола. На волана се намираще търговски пътник, който никога не беше взимал стопаджии. Достатъчно страшни истории бе изслушал за нападения над добронамерени шофьори, ограбвани и дори убивани, и нямаше никакво желание да се подлага сам под ножа. Ако онзи във очаква нещо от него, ще има да чака с вдигната ръка чак до зори. Но той спря и взе Уънеш в машината и не се зачуди какво го бе накарало да го стори. Съзнаваше само, че бе отстъпил от принципите си и се бе съгласил да повози този слаб, мрачен и мълчалив тип, който повече приличаше на остарял гробар.

— Надалеч ли пътувате? — заинтересува се търговският пътник, който се разтревожи в известна степен от слабата си воля.

— До близкия град — отвърна пришълецът. Всъщност на човека му се стори, че е казал нещо, думите прозвучаха така ясно, че и на смъртното си легло би твърдял, че ги е чул. Като улови в мозъка му името на града, Уънеш го проектира обратно и търговският пътник чу: — Отивам в Нортууд.

— Къде ще слезете?

— Няма особено значение. Градът е малък. Спрете там, където ви е най-удобно.

Търговският пътник кимна и повече не отвори дума за това. Мислите му се объркаха: Защо изведнъж се бе превърнал в добрия самарянин?

— Добре ли е тук? — запита, когато стигнаха в града.

— Благодаря — каза Уънеш и излезе. — Много съм ви благодарен.

— Няма за какво — отвърна търговският пътник и продължи, без да бъде убит или ограбен.

Пришълецът го изпрати с поглед и започна да се запознава с Нортууд.

* * *

Градчето се оказа по-малко, отколкото бе предполагал. Магазините бяха разположени на дългата главна улица и на двете къси странични отклонения. Наблизо се намираше жп гара с депо. Четири дребни промишлени предприятия допълваха пейзажа. Обществените сгради се представяха от три банки, пожарна и кметство. Уънеш прецени, че тук живеят около пет хиляди души и приблизително една трета от тях работят в околните ферми.

Той премина бавно по главната улица и туземците не му обърнаха никакво внимание, макар и някои от тях в буквалния смисъл на думата да се блъскаха в него. Но това не възбуждаше нервите му; толкова често се бе намирал в подобна ситуация на други планети, че отдавна бе престанал да извлича от това някакво удоволствие. Просто му беше скучно. Междувременно го видя едно куче, изплашено изквича и побърза да изчезне. Никой не забеляза това, дори и Уънеш.

Първият урок бе преподаден в един магазин. Пожела да разбере, как туземците придобиват това или онова и влезе вътре заедно с компания хора. Оказа се, че те ползват като разменно средство напечатани хартийки и метални дискове. После посети друг магазин, който бе на самообслужване, и бързо се ориентира в стойността на парите и си състави доста правилно мнение за покупателната им способност. Реши да се снабди с известна сума и го направи не със собствените си ръце. Операцията бе така проста.

Застана настрана и се съсредоточи на солидна клиентка, истинско въплъщение на достойнство и порядъчност. Тя се подчини на изпратения сигнал и измъкна портмонето на съседката си, която разглеждаше някакви пакети, излезе от магазина, хвърли плячката си в

тревата, без да погледне какво има вътре, върна се вкъщи, размисли за станалото и реши да си държи езика зад зъбите.

Плячката бе четиридесет и два долара. Уънеш ги преброи внимателно, отиде в една закувалня и се нахрани добре. Нищо не би му попречило да направи това и без пари, но това означаваше да се разкрие, да предостави известен материал, който в миг на озарение да бъде правилно изтълкуван. Едни ястия му се сториха отвратителни, други търпими, но от първи път друго не можеше да се очаква и той щеше да продължи да опитва, докато се научи правилно да избира.

Нерешен въпрос остана нощният подслон. Нуждаеше се от сън, както хората, и за това бе нужно подходящо място. Да хърка под открито небе и дума не можеше да става. Откъде накъде ще се въргала в сеното или направо на земята, когато туземците се гушкат в разни пухени завивки?

Разхождайки се, оглеждайки се и четейки разни мисли, той полека-лека си изясни, че може да се настани в хотел или в стая под наем. Първият вариант не го привличаше: това означаваше почти непрекъснато да бъде сред хора и да се напруга. В хотела ще бъде опасно да се отпусне, а той и сега се нуждае от солидна почивка.

Докато в собствена стая, където няма да го заплашва прислужницата с втори ключ в ръка, той ще може да се върне в нормалното си състояние, да се наспи и спокойно да обмисли следващите планове.

Без особен труд нае стая. Разрошена дебелана с четири едри брадавици на червеното си лице му показа бъдещото жилище и поиска веднага дванадесет долара предплата, защото нямал багаж. Той каза, че се казва Уилям Джонс, че е дошъл тук за седмица, че има работа и не обича да му пречат, после плати исканата сума.

В отговор тя му даде да разбере, че заведението ѝ е истинска обител на света за прилични хора и ако някой побъркан помисли, че може да домъкне някоя лека девица, то той, преди да е преброил до две, ще излети на улицата. Той я увери, че подобно нещо не му минава през главата, и това бе чиста истина, тъй като подобно нещо би му минало само при силен кошмар. Жената остана доволна и си отиде.

Уънеш седна на кревата и започна да обмисля положението. Разбира се, нищо не би му попречило да не ѝ плати. Тя би си отишла напълно убедена, че е взела от него всичко, което ѝ се полага. Но тези

дванадесет долара тя не би ги имала и тайнственото им изчезване би предизвикало най-малкото учудване. И ако остане тук, това би означавало непрекъснато да я мами и в края на краищата само клиничен случай на идиотизъм не би забелязал, че липсите точно съответствуват на сумите, които тя трябва да получи от него.

Би могъл да плати от чужд джоб, а след седмица да се премести на ново място. Но подобен начин има и лошите си страни. Ако това стане известно, ще почнат да търсят мошеника и тогава ще се наложи да смени личността си.

Нито кражбата, нито смяната на личността биха го смутили, при условие че се налагат от съществена необходимост. Но той не обичаше да се задълбава в дреболиите. Това го дразнеше. Да се остави на течението, би означавало да приеме условията на играта, наложена от туземците, а това оскърбяваше самолюбието му.

Но трябваше да признае очевидното и да направи съответния извод: на тази планета, ако искаш да работиш спокойно и без неприятни усложнения, са нужни пари. Следователно той трябва да намери достатъчен запас пари, истински, защото илюзорните ще изискват от него непрекъснато да поддържа илюзията. А кое е по-просто, лесно може да се определи.

На другите планети живите форми на разум се оказваха бавни и тъповати, а изградените от тях цивилизации така примитивни, че за точна оценка като бъдещи противници, а после роби не се искаше особено налягане. Тук положението бе значително по-сложно и изискваше дълго и внимателно обследване. Съдейки по това, предстоеше му продължителен престой. И затова трябва да намери пари, доста повече от сумата, която носят със себе си обикновените индивиди. Когато парите свършат, ще трябва отново да попълни запаса.

На следващия ден се зае да проследява движението на парите до мястото на извора им. Намери го и започна да го изучава. Казано на жаргона на престъпния свят, той се прицелваше в банката.

* * *

Човекът, който се поклащаше при вървенето си, тежеше около сто и петдесет килограма, за което свидетелствуваше двойната брадичка и солидно изпъкналият корем. На пръв поглед представляваше тромав дебелак, но първото впечатление често се оказва погрешно, подобно телосложение притежава не един шампион на света по класическа борба в тежка категория. Наистина Едуър Рейдър не беше шампион, но в случай на нужда с такава лекота би се справил с десетина нападащи в този стил, че ако случайно наблизо се окаже някой собственик на спортна зала, непременно би му предложил договор.

Той се спря пред вратата с матово стъкло с надпис: „Следствен отдел на министерството на финансите на САЩ“. Като затропа с тежкия си юмрук, той се намъкна вътре и веднага седна, без да чака покана. Остроликият субект, който заемаше мястото зад огромно бюро, изказа с гримаса на лицето си леко неудоволствие, но предпочете да каже само:

— Еди, имам за теб доста неприятен случай.

— Да не мислиш, че съм очаквал нещо друго от теб? — Рейдър подпря едрите си ръце на още по-едрите колене. — Какво е станало този път? Още един нерегистриран паричен гравьор е наводнил пазара с изделията си?

— Не! Този път е ограбена банка.

Рейдър се намръщи и гъстите му вежди се размърдаха.

— Аз пък си мислех, че нас ни интересуват само фалшиви пари и незаконни валутни операции. Какво ни засягат касоразбивачите? Нека полицията да се занимава с тях.

— Те нещо затънаха в случая.

— Ако банката е застрахована, нека се обърне към ФБР.

— Не са застраховани. Ние им предложихме помощ. Имам предвид тебе.

— И откъде накъде?

Събеседникът му въздъхна тежко и започна бързо да обяснява:

— Някакъв юначага измъкнал от Първа нортуудска банка дванадесет хиляди долара и никой не може да разбере как е успял да го направи. Капитан Харисън, шефът на полицията, твърди, че зъбите си е счупил по случая. От думите му стигаме до извода, че някой е измислил и разработил методика на неразкриваемото престъпление.

— Разбира се, че така ще твърди, когато се е напъхал в задънена улица. Е, а защо мен ме заплитат в това?

— По време на следствието Харисън откри, че в една от откраднатите пачки имало четиридесет стодоларови банкноти с последователни номера, които са записани. Другите не са. Той ни позвъни с надеждата, че престъпникът ще започне да плаща с тях и ще можем да го проследим. С него е разговарял Ъмбълтън и го заинтересувала идеята за неразкриваемото престъпление.

— Да, но...

— Той се посъветва с мен и ние двамата се съгласихме, че ако някой се е научил да шие дрехи без конци, той е по-опасен за икономиката от най-опитния фалшификатор на пари.

— Виж ти! — засъмнява се Рейдър.

— Тогава се посъветвах с висшето началство. Балантайн реши, че има смисъл да се намесим. Избрах тебе. Човек, когато е толкова тежък, трябва да се разтъпче — той приближи една папка към себе си и взе писалката. — Отивай в Нортууд и се остави на разположение на капитан Харисън.

— Още днес ли?

— А имаш ли причина, поради която да отложиш това до утре или до следващата седмица?

— Днес трябва да се грижа за бебето.

— Не дрънкай глупости!

— Никакви глупости. Прекалено е сериозно.

— Как не те е срам? Ожени се съвсем наскоро. Имаш такава мила и вярваща ти жена...

— Точно за нея става дума. Дадох ѝ честна дума, че...

— И аз дадох дума на Балантайн и Харисън, че ти ще забъркаш случая с обикновената слонска резултатност, на която само ти си способен — намръщи се шефът. — Искаш ли да си запазиш работата, или не? Е, позвъни на жена си и кажи, че те зове служебният дълг!

— Добре де! — Рейдър си излезе, хлопна вратата и така свирепо затропа по коридора, че шумът продължи да звучи в ушите му дори когато се озова в телефонната кабина и в продължение на двадесет и две минути ѝ разказва за служебния дълг.

* * *

Високият и тънък началник на нортуудската полиция бе преситен от този случай.

— И защо да ти разказвам всички тези неща — каза капитан Харисън, — когато свидетелските показания са по-добри от сведенията, получени от втора ръка. В кабинета ни чака очевидец. Извиках го веднага щом разбрах, че идваш. — Той натисна копчето на селектора.

— Повикайте Ешкрофт.

— Какъв е той?

— Старши касиер на Първата банка и доста изплашена личност — обърна се към влезлия човек и каза: — Това е мистър Рейдър, следовател по особено важни дела. Той иска да чуе от вас какво сте преживели.

Ешкрофт седна и уморено потърка чело. Косата му беше побеляла, а иначе бе стегнат и елегантно облечен. На възраст изглеждаше около шестдесетте. Рейдър мислено го причисли към онзи тип педанти, които често мърморят, но са надеждни, и които биват наричани стълбовете на обществото.

— Разказвам за това вече двадесети път — оплака се свидетелят. — И всеки път нещата ми изглеждат от нелепи по-нелепи. Главата ми се обърка. Не съм в състояние да открия нищо правдоподобно...

— Не се вълнувайте напразно — каза меко Рейдър. — Просто кажете фактите, които са ви известни.

— Всяка седмица изплащаме на фабриката за стъклени съдове „Дейкън“ между десет и петнадесет хиляди долара; заплатите на работниците и служителите. Предишния ден фабриката ни изпраща платежните нареждания с точни указания за сумите и стойността на банкнотите, които би искала да получи. И на следващия ден ние сме готови.

— А на сутринта?

— От фабриката идва касиер с двама въоръжени придружители. Пристига около единадесет. С толеранс плюс или минус десет минути.

— Познавате ли го?

— Те имат двама касиери. Мистър Суейн и мистър Летърен. И единия и другият идват за парите. Сменят се. Понякога единият излиза в отпуск или другият заболява, или с нещо е зает във фабриката... Добре ги познавам и двамата от няколко години.

— Добре, продължавайте.

— Касиерът носи със себе си заключено куфарче и ключ от него. Той го отваря и ми го дава. Аз слагам парите в куфарчето така, че той да може да ги брой, и му го връщам заедно с квитанцията. Той заключва куфарчето, слага ключа в джоба си, подписва квитанцията, връща ми я и си отива. Аз поставям квитанцията в съответната папка и с това моята работа свършва.

— Небрежност е — забеляза Рейдър, — че куфарчето и ключът са в един човек.

Намеси се Харисън:

— Ние проверихме това. Ключът е в един от съпровождащите. Той го дава на касиера, когато пристигнат в банката, и го взема обратно, когато тръгват с парите.

Ешкрофт овлажни устните си с език и продължи да разказва:

— Миналия петък приготвихме за фабриката дванадесет хиляди и сто осемдесет и два долара. В залата влезе мистър Летърен. Точно в десет и половина.

— Откъде знаете това? — прекъсна го Рейдър. — Погледнали сте си часовника, нали? Защо?

— Погледнах часовника, защото се учудих до известна степен. Той пристигна по-рано от нормалното. Чаках го след най-малко двадесет минути.

— И беше десет и половина? Сигурен ли сте?

— Абсолютно съм сигурен — отвърна Ешкрофт така, сякаш това бе единственото, в което не се съмняваше. — Мистър Летърен дойде до бариерата и ми протегна куфарчето. Поздравих го и казах, че днес нещо е подранил.

— Какво ви отговори?

— Точните думи не помня. Нямах никакви причини да помня отговора му, а и през това време вече поставях парите в куфарчето. — Ешкрофт навъси вежди и се опита да си спомни. — Той каза нещо обикновено, нещо банално, че е по-добре да дойде по-рано, отколкото да закъснее.

— Какво стана после?

— Подадох му куфарчето и квитанцията. Той затвори куфарчето, разписа се и излезе.

— И това ли е всичко? — запита Рейдър.

— Ох, да беше само това! — отвърна Харисън и кимна ободрително на Ешкрофт. — Разкажете останалото.

— В единадесет без пет — продължи касиерът и объркано загледа пред себе си — мистър Летърен се върна, постави куфарчето си на бариерата и въпросително ме погледна. Затова го запитах: „Нещо се е случило ли, мистър Летърен?“ А той ми отговори: „Доколкото ми е известно, нищо. А има ли нещо?“

Ешкрофт млъкна и отново почеса челото си.

— Не бързайте — каза Рейдър. — Нужно ми е да изложите всичко колкото се може по-подробно и по-точно.

Ешкрофт се стегна.

— Аз отговорих, че всичко трябва да е наред, тъй като парите съм преброил три пъти. Тогава той с известно раздражение и нетърпение заяви, че това никак не го интересува, и петдесет пъти да ги броим, му е все едно, но нека побързам, защото във фабриката хората чакат.

— И това сигурно доста ви е изненадало? — предположи Рейдър с печална усмивка на лицето си.

— Напълно се обърках. Стори ми се, че се шегува, макар да не прави впечатление на човек, който намира удоволствие в подобни глупави разигравания. Казах му, че съм дал на него парите само преди половин час. Той ме запита дали не съм мръднал нещо. Тогава повиках Джексън, младшия касиер, и той потвърди думите ми. Той беше видял как аз слагах парите в куфарчето.

— А той видял ли е как Летърен ги е отнесъл?

— Да. И веднага каза това.

— Какво отговори Летърен?

— Той каза, че иска да види шефа. Съпроводих го до мистър Олсън. След минута той позвъни и каза да занеса квитанцията. Аз я извадих от папката и открих, че на нея няма никакъв подпис.

— Съвсем никакъв ли?

— Да. И това вече не мога да го разбера. С очите си видях как се разписва на квитанцията. Но там нямаше нищо. Дори чертичка или

точка. — Той замълча разстроено, после продължи: — Мистър Летърен поиска веднага да се извика полицията. Аз останах в кабинета на началника, докато дойде мистър Харисън.

Рейдър помисли малко и запита:

— А Летърен и двата пъти ли го съпровождаха едни и същи придружители?

— Не знам. Въобще не съм ги видял.

— Искате да кажете, че е бил без охрана?

— Те не винаги са влизали в помещението — отговори Харисън вместо касиера. — Аз проверявах и проверявах, докато съвсем се обърках.

— И какво разбрахте по пътя дотук?

— Придружителите съзнателно изменят поведението си така, че този, който е замислил ограбване, да не знае къде се намират те при едно или друго пътуване. Понякога те придружават касиера до самата бариера. Понякога чакат на входа и наблюдават улицата. Или един остава в колата, а друг се разхожда пред банката...

— Както предполагам, те са въоръжени?

— Естествено — Харисън погледна Рейдър с известна насмешка.

— И двамата се кълнат, че миналия петък са съпровождали Летърен до банката само един път. Там са стигнали в единадесет без пет.

— Но той нали беше в десет и половина! — възрази енергично Ешкрофт.

— Той отрича — каза Харисън. — И въоръжените придружители твърдят същото.

— Според придружителите те са влезли в банката, нали? — опита се Рейдър да намери допълнително противоречие.

— Не веднага. Те са чакали на входа, докато продължителното отсъствие на Летърен не ги разтревожило. Тогава влезли в залата и държали ръцете си на дръжките на пистолетите. Но Ешкрофт не ги е видял, защото се е намирал в кабинета на Олсън.

— Сами виждате какви са обстоятелствата по случая — каза Рейдър и внимателно разглеждаше нещастния мистър Ешкрофт. — Вие твърдите, че сте дали парите на Летърен в десет и половина. Той казва, че не ги е получавал. Едното изключва другото. Какви обяснения можете да дадете?

— Вие не ми вярвате, така ли е?

— Защо смятате така? Засега не правя изводи. Ние се сблъскваме с противоречиви показания. Но от това не следва непременно, че един от свидетелите съзнателно лъже и че именно него трябва да заподозрем. Някой може да казва, както му се струва, пълната истина и същевременно искрено да се заблуждава.

— Мен ли имате предвид?

— Не е изключено. Вие също не сте непогрешим. Въобще такива хора няма — Рейдър се наведе напред и с това придаде на думите си особен смисъл. — Нека смятаме, че фактите са верни. Ако вие сте казали истината, значи парите са взети в десет и половина. Ако Летърен е казал истината, значи той не ги е взимал. Като обединим тези факти, ще получим... Какво? Парите е взел човек, който не е Летърен! И ако се окаже така, то значи вие сте се заблудили.

— Не! Не съм се припознал — възрази енергично Ешкрофт. — Аз знам кого видях. Беше Летърен и никой друг! Или тогава трябва да допусна, че не мога вече да вярвам на очите си!

— Вие вече го допуснахте — отбеляза Рейдър.

— Нищо подобно!

— Вие казахте, че сте гледали как подписва квитанцията. Със собствените си очи сте видели това — Рейдър направи изчаквателна пауза, но касиерът не каза нито дума. — За съжаление никакъв подпис няма на квитанцията.

Ешкрофт мълчеше упорито.

— Щом са могли да ви заблудят за подписа, то са могли да ви заблудят и за човека, който е подписвал.

— Аз не страдам от халюцинации.

— Така ли? — сухо произнесе Рейдър. — Как ще си обясните тогава квитанцията?

— Нищо не съм длъжен да обяснявам — избухна внезапно касиерът. — Казах ви фактите. Обяснението им е ваша работа.

— Прав сте — съгласи се Рейдър. — И ние не ще се обидим, че ни го напомняте. Надявам се вие да не се обидите, че ви разпитваме така продължително за едно и също нещо? Благодаря ви, че се съгласихте да дойдете.

— Радвам се, че ви бях полезен — каза Ешкрофт и с видимо облекчение излезе от стаята.

Харисън пъкна в устата си една клечка за зъби, задъвка я известно време и после заяви:

— Не е случай като случай, а дявол знае какво. Още ден или два и ти ще съжаляваш, че си изпратен тук да ни учиш на ум и разум.

Рейдър погледна началника на полицията и процеди през зъби:

— Не съм дошъл да ви уча, а да помогна, тъй като вие заявихте, че се нуждаете от помощ. Един мозък е добре, а два — още по-добре. Сто глави са къде по-силни от десет. Но ако предпочитате да си отида...

— Глупости — отрязва Харисън. — В такива моменти на всички се карам и оплаквам. Положението ми не е по-розово от твоето. Ако някой ограби банка под носа ми, той ме прави на идиот. А на кого би му харесало да бъде едновременно идиот и шеф на полицията?

— Последното определение, за идиота, бих приел само ако си призная, че съм претърпял пълно поражение. Признавате ли си?

— И не мисля да го направя!

— Така че престани да хапеш, има над какво да помислим. В тази история с квитанцията се крие нещо странно. Което не подхожда на нищо друго.

— Ясно е като бял ден — възрази Харисън. — Или Ешкрофт е измамен или сам мами.

— Не е там работата — възрази Рейдър. — Не ми е ясно друго. Ако и двамата казват истината, то парите са взети от трети човек, който е още неизвестен. И аз не разбирам, защо той е дал квитанцията, неподписана, с риск веднага да го разобличат? Не е ли било по-просто да подпише вместо Летърен? Така, защо не го е сторил?

Харисън се замисли.

— Може би се е страхувал, че изведнъж Ешкрофт ще забележи фалшивия подпис и ще вдигне тревога?

— Щом е съумял да се представи вместо Летърен, то какво му е попречило да научи и подписа му?

— Е, да предположим, че е бил неграмотен? — подхвърли Харисън. — Знам доста бандити, които се научиха да четат и пишат зад решетките.

— Може би си прав — съгласи се Рейдър. — Но засега подозрението пада на Ешкрофт и Летърен. И следва точно да се

установи виновни ли са те, или не, преди да продължим нататък. Мисля, че си ги проверил вече?

— И още как! — възкликна Харисън и нареди по микрофона: — Донесете папката по делото на Първа банка — после се обърна към Рейдър: — Да започнем с Ешкрофт. Финансовото му положение е добро, в миналото няма нищо нечисто, превъзходна репутация, никакви причини да стане престъпник. Джексън, младшият касиер, в някаква степен потвърждава неговите показания. И да скрие парите той не е могъл. Ние обискирахме банката от горе до долу и през цялото това време Ешкрофт бе под наблюдение. И нищо не намерихме. Следващите стъпки на следствието извадиха на бял свят редица обстоятелства, които говорят в негова полза... Подробностите ще кажа по-късно.

— Ти убеден ли си в невинността му?

— Почти, но не съвсем — отвърна Харисън. — Той би могъл да даде парите на съучастник, който се е гримирал като Летърен. В такъв случай не е необходимо да ги крие в банката. Ех, ако бяхме обискирали къщата му, както се следва! Една хартийка с някакъв номер веднага би подредила нещата. Но съдията Мейксън отказа да подпише заповед за обиск поради липса на достатъчно основания. Каза, че за това се изискват повече и по-сигурни подозрения. И казано иначе, той е прав.

— А фабричният касиер Летърен?

— На петдесет и осем години е. Стар ерген. Е, няма да преразказвам биографията му. Та той в нищо не е виновен.

— Сигурен ли си?

— Ами сам преценявай. Колата на фабриката е стояла пред кантората цялото утро до десет и тридесет и пет. После в нея седнали Летърен и въоръжените придружители и тръгнаха към банката. Дотам не са могли да стигнат за по-малко от двадесет минути. Летърен просто не е имал време да отиде в банката преди това с друг автомобил, да се върне във фабриката и отново да се отпрати в банката.

— Да не споменаваме за необходимостта в промеждутъка да скрие някъде плячката — добави Рейдър.

— Да, така е, той не е могъл да извърши това. Освен това четиридесет свидетели от фабриката твърдят, че Летърен е бил там

още от началото на работното време, докато не тръгнал за банката. Пълно алиби!

— Изглежда веднага трябва да го извадим от подозрителните.

Харисън изкриви устните си и каза:

— Това си е така, но ние намерихме петима свидетели, които са го видели да влиза в десет и половина в банката.

— Тогава те потвърждават показанията на Ешкрофт и Джексън?

— Да, аз веднага изпратих хора да обхождат улицата пред банката и пресечката. Както се казва, най-обикновена рутина. И сътрудниците ми намериха трима свидетели, които под клетва казват, че са видели Летърен да влиза в банката в десет и тридесет. Те преди това не са го виждали, но го разпознаха на фотографиите.

— Колата видели ли са? И дали са я описали?

— Кола не са забелязали. Вървял е пеша и е носил куфарче. И още нещо, обърнали са му внимание, защото някакво куче изведнъж е залаяло и побягнало от него с всички сили. Е, те помислили, че го е изритал, но не разбрали за какво.

— Те потвърждават ли, че го е ритнал?

— Не.

Рейдър се замисли и затърка с пръсти брадичката си.

— Тогава защо е залаяло и избягало? Кучетата просто така не го правят. Или са го ударили, или се е изплашило?

— Е, и какво от това? — Харисън не намираше за нужно да влиза в положението на скитащите кучета. — И още нещо, момчетата намериха човек, който каза, че е видял Летърен да излиза от банката с куфарчето. Не е имало никакви въоръжени придружители. Той твърди, че Летърен е тръгнал по улицата, сякаш за нищо не се безпокои, спрял е едно такси и е продължил с него.

— Намерихте ли шофьора?

— Да. Позна го по снимката, която му показахме. Закарал го е до кино „Камея“ на Четвърта улица, но не забелязал дали е влязъл вътре. Просто го е свалил, взел си парите и продължил. Ние разпитахме служителите в киното и обискирахме всички помещения. Но нищо не намерихме. Наблизо е автобусна спирка. Измъчихме хората, които живеят там, но нищо повече не узнахме.

— И това ли е всичко досега?

— Не съвсем. Позвъних в министерството на финансите и съобщих номерата на банкнотите. В осем щата разпространих сведения за човек с белезите на Летърен. Издирват го. Докато ние разговаряме сега, момчетата с негови снимки обикалят хотелите и квартирите под наем. Той се е притаил някъде, може и тук, в нашия град. Но какво ще предприеме?...

Рейдър се облегна на креслото и то изскърца с протестиращ звук. Мислеше, а Харисън нетърпеливо дъвчеше изпохапаната клечка за зъби.

— Превъзходна репутация — заговори по едно време Рейдър, — добро финансово положение и отсъствие на явен мотив; всичко това струва по-малко от свидетелските показания. Човек може да има тайни причини. Например трябва му незабавно дванадесет хиляди долара, а няма време да ги намери по законен път. Да кажем, за двадесет и четири часа трябва да изплати откуп.

Очите на Харисън се опулиха.

— Ти смяташ, че трябва да проверим дали всички роднини на Ешкрофт и Летърен са живи и здрави и не е ли изчезвал някой от тях през последните дни?

— Както сметнеш за добре. Самият аз смятам, че това, освен излишни грижи, няма да даде нищо. Похитителят знае, че го чака смъртно наказание. Така че ще рискува ли за някакви си жалки дванадесет хиляди, когато може със същия успех да избере по-богата жертва. И дори проверката да бъде с положителен резултат, не би дала отговор на въпроса за начина, по който е осъществен обирът, и няма да ни предостави доказателства, които съдът да сметне за убедителни.

— Май си прав — съгласи се Харисън, — но една проверка не е чак толкова излишна. Аз самият нищо не ще трябва да извърша. Ако не се смята жената на Ешкрофт, роднините им живеят по други градове. Трябва само да запитам тамошната полиция.

— Както желаш. Щом започнахме да пипаме в тъмното, не е ли възможно да поръчаш на някой да разбере дали Летърен няма някакъв брат безделник, който е способен да извлече изгода от сходството им. Представи си, че Летърен е многострадалната половина на братя близнаци?

— Тогава — измърмори Харисън — той е станал съучастник още в мига, когато е запазил само за себе си тази информация.

— Съвършено правилно от юридическа гледна точка. Но нека погледнем на случая от човешката му страна. Когато някой се бои от позора, сам не го оповестява. Представи си, че ти имаш брат престъпник и рецидивист; ще започнеш ли да приказваш за това?

— Просто така — не, но в интерес на правосъдието — да!

— Хората са различни. И добре, че е така! — Рейдър нетърпеливо вдигна рамене. — Съвършихме с тези, които са пряко заподозрени. Какво ще кажеш за третия и все още неизвестен човек?

— Вече казах, че съм обявил за търсене човек с данните на Летърен — отвърна Харисън.

— Разбира се, че помня. Това дали ще доведе до нещо?

— Трудно ми е да кажа. Може би той е майстор на преобличането. В такъв случай вече не прилича никак на човека, когото са видели свидетелите. Ако сходството е истинско и голямо, не се поддава на маскировка, то издирването ще даде някакви резултати.

— Прав си, но ако не става дума за кръвно родство, а този вариант е по-вероятен, то приликата е изкуствена. Прекалено съблазнително би било да има пълно съвпадение. Нека предположим, че наистина е изкуствено. Какви изводи може да направим?

— То е било прекалено голямо — отбеляза Харисън. — Толкова пълно, че е измамило няколко свидетели. Толкова голямо, че направо ми се повдига.

— Ето — подхвана Рейдър. — Този така надарен художник може да повтори, да потрети и да търси жертви с подходящ вид. Следователно приликата му с Летърен може да бъде не повече от моята с полярен тюлен. За съжаление ние нямаме истинските белези и това сериозно ни бърка работата. И засега не си представям как бихме могли да възстановим истинския му облик.

— Аз също — произнесе Харисън унило.

— Впрочем още имаме шанс: десет против едно, че той изглежда както преди да извърши мръсната си работа. Той не е имал нужда да прибегва до маскировка, докато се е прицелвал и разработвал плана си. Грабежът е минал като по разписание, значи и последната дреболия е била предвидена. А подобен род работа изисква продължителни наблюдения. Той не би могъл за един ден да изясни начина на получаване на парите и да запомни външността на Летърен. Освен ако чете мислите.

— В това не вярвам — обяви Харисън. — Както в астрологията и ясновидството.

Без да го слуша, Рейдър продължи:

— Следователно известно време преди грабежа е живял в града или околностите му. Доста хора трябва да са го видели и биха могли да го опишат. Твоите момчета, които бягат по кръчмите с фотографиите на Летърен, няма да го открият, защото не прилича на този образ. Ние трябва да установим къде е живял и как изглежда.

— Лесно е да се каже, но я го направи!

— Вариантът не е от най-лесните, но трябва да опитаме. Все нещо ще постигнем — поне ще си осигурим място в лудницата... — той замълча и се замисли.

Харисън съсредоточено насочи поглед в тавана. Без да подозират, те, двамата, бяха прибегнали към обичайната за Земята замяна на гениалното прозрение, което се среща така рядко! Няколко пъти Рейдър отваряше уста и се канеше да каже нещо, но веднага я затваряше и отново се потапяше в размисъл. Накрая все пак каза:

— Щом е искал да се представи за Летърен, той е трябвало не само да прилича на него, но и да е облечен по същия начин, да ходи с неговата походка, да мирише като него...

— Той с нищо не се е различавал от Летърен — отвърна Харисън. — Разпитвах Ешкрофт, докато и на двама ни се заповръща. Всичко е било като при Летърен, дори и обувките.

— А куфарчето? — подметна Рейдър.

— Куфарчето? — слабото лице на Харисън се намръщи и по него пробягна злост. — Тук ме хвана натясно. За куфарчето не попитах. Май съм направил съществен пропуск.

— Не е задължително. Възможно е да е същото, но най-добре ще бъде да проверим.

— Сега ще проверим — Харисън вдигна телефонната слушалка, набра номера и каза: — Мистър Ешкрофт, имам към вас още един въпрос. Куфарчето, в което сте слагали парите, същото ли беше, с което идваха касиерите на фабриката?

Рейдър също чу решителния отговор:

— Не, мистър Харисън, куфарчето беше ново.

— Какво!? — изрева Харисън и незабавно почервеня. — Защо досега мълчахте?

— Вие не ме попитахте, а и аз не си спомних. Но дори и да бях си спомнил, едва ли бих му придал особена важност.

— Слушай, аз решавам какво е важно и какво не, това е моя грижа и задължение, а не ваша — той хвърли на Рейдър мъченически поглед и продължи раздражено: — Така, нека изясним нещата веднъж завинаги. Ако не се смята, че е бил нов-новеничък, някаква друга разлика имаше ли?

— Не, сър. Приличаха си много. Същата форма, същата ключалка, почти същите размери. Но беше малко по-дълъг и около дюйм по-дълбок. Аз добре помня, че докато го пълнех, се удивлявах защо са купили второ куфарче, но после реших, че те са сметнали за нужно мистър Летърен и мистър Суейн да ходят всеки със своето куфарче.

— А не забелязахте ли някакъв отличителен белег? Например етикет с цената, марката на фирмата производител, инициали или нещо друго?

— За съжаление нищо. Нали не съм гледал специално. Като не съм предвиждал последиците, аз не съм могъл...

Гласът на мистър Ешкрофт прекъсна по средата на изречението, защото Харисън с раздражение трясна слушалката на мястото ѝ. Той загледа Рейдър, който още нищо не казваше.

— Ако искате да знаете — заяви Харисън напълно сериозно, — стигнах до извода, че професията чистач на обществени тоалетни си има своите преимущества и понякога изпитвам големи изкушения да се преместя... — той се задъха, преди да включи селектора: — Кой е свободен?

— Костнър, шефе.

— Веднага да дойде при мен!

Влезе детектив Костнър. Облеклото му бе така елегантно, че подсказваше добро ориентиране в обърканата област на порока.

— Джим! — започна да нарежда Харисън. — Кацаш по най-бърз начин във фабриката и взимаш оттам куфарчето на касиерите. Но първо се убеди, че е същото, с което отиват за парите в банката. Обходи с него всички галантерийни магазини в града и разбери кой и кога е купувал през последния месец подобно куфарче. Ако се намери купувачът, то да ни предостави куфарчето си и да обясни какво е правил в десет и половина през миналия петък.

— Ще бъде направено, шефе.

— Веднага ми позвъни, щом разбереш нещо.

Костнър си тръгна, а Харисън побърза да каже:

— Куфарчето е купено специално за това престъпление. Следователно купил го е тук, и то неотдавна. Но ако в градските магазини не открием нищо, ще трябва да се захванем със съседните градчета.

— Ти се заеми с това — съгласи се Рейдър, — а аз също ще предприема нещо.

— Какво именно?

— Ние живеем във век на науката и техниката. И разполагаме с развити и превъзходно действащи средства за свързка, а също и действени системи за събиране и съхраняване на информация. Така че да се възползуваме от това, което имаме.

— Какво си замислил? — запита Харисън.

— Такъв ловък и лесен обир просто пита за повторение. Не е изключено престъпникът вече да се е ползувал от този начин, и най-малкото, няма да се ограничи само с тази банка.

— Е, и...

— Ние имаме неговото описание, но то едва ли нещо ще ни помогне — Рейдър се наведе напред. — Но ние знаем методите му и от тях трябва да тръгнем.

— Тук съм напълно съгласен.

— Затова ще сведем описанието му към особеностите, които трудно могат да се изменят и маскират, като ръст, тегло, тип на фигурата, цвят на очите. Останалото ще го изхвърлим. И ще приложим кратко описание на метода, като сочим само фактите. Това би могло да се изрази с около петстотин думи.

— После?

— В нашата страна има шест хиляди двеста и осем банки, от които над шест хиляди влизат в Банковата асоциация. Нашият департамент ще изпрати на асоциацията циркулярно писмо, което да бъде разпратено по всички нейни клонове. Те ще бъдат предупредени за възможен грабеж и ако той се повтори или е бил извършен преди това, ние веднага ще узнаем подробностите.

— Добър замисъл! — откликна Харисън. — Възможно е някъде полицията да си блъска главите с две-три данни, които така ни трябват,

а ние ще им предоставим също нещо интересно. И размяната на сведенията ще ни даде и на нас, и на тях нужното за залавяне на престъпника.

— Предполагам, че ще ни се удаде значително да опростим процедурата — каза Рейдър. — Но при условие че имаме работа с рецидивист. Ако ли не — нищо няма да стане. Стига да е бил арестуван за нещо подобно, мигновено ще изскочи картончето му. — Мечтателно погледна тавана. — Вашингтонската картотека, това означава нещо!

— Разбира се, знам за нея — каза Харисън, — но нали не съм я виждал.

— На един мой приятел, пощенски инспектор, му свърши добра работа. Той намери един тип, който продавал по пощата фалшиви нефтени акции. Петдесет глупаци били примамени с помощта на отлично изработени документи, като изводи от геологически проучвания, лицензни и т.н. Никой от пострадалите не го бе виждал и затова не можеше да го опише.

— Малко е за следствие!

— Естествено, но и това стигна. Опитът на пощенските власти да му направят капан се провалиха. Той бил прекалено ловък. И това било само по себе си вече улика. Такъв опитен мошеник не може да няма място в картотеката.

— И какво стана после?

— Данните му закодирани и поставили в машината. Е, все едно дали на хрътката да подуши миризмата му. Преди да успееш да се изсекнеш, били прегледани стотици хиляди перфокарти. Професионални убийци, въоръжени грабители, касоразбивачи от различна класа не били пипнати. Тя избрала около четири хиляди мошеници. От тях отделила, да предположим, около шестстотинте аферисти, специализирани в работа с несъществуващи ценни книжа. От тях избрали стотина действащи с нефтени псевдоакции, след което отделили дванадесет, които си служили изключително с пощите.

— Да, това е ограничило търсенето — съгласи се Харисън.

— Машината изхвърлила дванадесет перфокарти — продължи Рейдър. — Ако е имала повече данни тя би изстреляла и само една. Но това, че били дванадесет, нямало никакво значение. Бързата проверка показала, че четирима вече са умрели, шестима се намират в затвора,

от двамата останали веднага отпаднал един и... Пощенските власти разполагали с името му, снимката, отпечатъците на пръстите, сведенията за навиците му, връзките и всичко останало, освен брачния договор на скъпото мамче. След три седмици бил арестуван.

— Никак не е лошо. Не разбирам защо държат перфокартите на умрелите?

— Понякога новите данни позволяват да се установи, че минали престъпления, които са останали неразкрити, са дело на техните ръце. А робите на картотеките не търпят незапълнени графи. Готови са да чакат половин столетие, само и само да ги отбележат със знак: приключена. Разбираш ли, обожавам такава акуратност.

— Прекрасно — замислено забеляза Харисън. — Струва ми се, че престъпник, който знае, че е попаднал в картотеката, би трябвало да започне честен живот или поне да смени използваните методи.

— Не, те винаги се повтарят. Попадат в утъпкания колотовоз и не могат да се измъкнат от него. Досега не съм чувал фалшификатор да стане наемен убиец или да започне да краде велосипеди. И нашият юначага отново ще направи същия трик и на практика по същия начин. Сам ще се увериш! — той кимна към телефона. — Нали няма да възразиш, ако поръчам няколко междуградски разговора?

— Поръчвай колкото си искаш. Нали не плащам аз.

— Е, тогава ще добавим и още един. Жена ми има право понякога да си спомням за нея.

— Карай да върви — Харисън се изправи и тръгна към вратата, като с вида си показваше ясно дълбокото си отвращение. — Аз ще поработя още малко. Винаги ми е било неприятно да слушам възрастен човек да започне да хленчи и да се превзема.

Като се смееше Рейдър вдигна телефонната слушалка:

— Моля, свържете ме с министерството на финансите, Вашингтон, вътрешен 417, мистър О'Кив.

* * *

Следващите двадесет и четири часа земните методи продължиха да се прилагат със затъпяващо упорство. Полицаяте разпитваха по магазините, разговаряха с бармани, бивши и настоящи престъпници,

тайни осведомители, квартални клюкарки, въобще с тези, които случайно биха могли нещо да знаят или да чуят. Цивилни агенти чукаха по вратите, разпитваха отворилите им, правеха справки за тези, които отказваха да им отговарят. Пътната полиция проверяваше мотелите и къмпингите. Шерифите обхождаха фермите.

Във Вашингтон една машина отпечата циркулярното писмо в шест хиляди екземпляра, а друга изписа шестте хиляди адреса на банките върху шест хиляди плика. Наблизо електронни пръсти опипваха милиони перфокарти, като търсеха специфично разположение на отворите. В десетки големи и малки градове полицаите правеха справки за някои хора, после съобщаваха узнатото по телефона в Нортууд и се залавяха с текущите си работи.

Първо запристигаха отрицателни отговори. Всички родини на Ешкрофт бяха цели и невредими и никой през последните дни не беше изчезвал от къщи. В семейството на Летърен не бе имало черна овца, нито пък брат близник и единственият му истински брат бе с десет години по-млад и не приличаше много на батко си, притежаваше безупречна репутация, а и сутринта на онзи петък бе прекарал в кантората, както твърдяха надеждни свидетели.

Нито една банка не съобщи за кражба на пари от ловък мошеник, маскирал се като уважаван клиент. На нито едно място по хотелите, къмпингите и стаите под наем не откриха човек, отговарящ на посоченото описание на Летърен.

В картотеката имаше четиридесет и двама мошеници, живи и мъртви, които хитро бяха ограбили банки, но нито един не бе приложил метод, близък до този на търсения. Отговорът на машината бе: „Не съществува“.

Но от натрупаните отрицателни данни можаха да достигнат до някои положителни изводи. Първо — Ешкрофт и Летърен могат да се считат за непричастни към извършения грабеж. Второ — неизвестният престъпник сега започва кариерата си и първият успех ще го накара да повтори удара. Трето — ползувайки особения си талант, той се крие под съвсем друго лице.

Първият успех дойде в края на деня. Костнър влезе в кабинета, свали шапката си и каза:

— Може би открих нещо.

— И какво? — попита Харисън и настръхна.

— Такива куфарчета не се търсят много и ги продават само в един магазин. През последния месец са продали три бройки.

— С чекове ли са платени?

— Не, в брой — и като се усмихна мрачно на шефското разочарование, Костнър продължи: — Но двама от тях са били постоянни и уважавани клиенти. Купили са куфарчетата преди три седмици. Показаха ми ги и разказаха как са прекарвали утрото на петъка. Проверих алибито им — потвърждаваше се.

— А третият купувач?

— За това идвам, шефе. Струва ми се, че това е човекът, който ни трябва. Куфарчето е купил в четвъртък. И никой не го познава.

— Случайно минаващ ли е?

— Не съвсем. Хилда Касиди, продавачката, подробно го описа. Казва, че е възрастен тих човечец, с тясно и остро лице. Прилича на балсамировчик, който страда от болни зъби.

— Защо предполагате, че не е просто случайно минаващ през града?

— Защото, шефе, с кожени изделия в града търгуват единадесет магазина. Аз съм тукашен, но и на мен се наложи да се поразтъпча здравата, преди да открия този, където имаше тези куфарчета. А и онзи служител на моргата, реших аз, не веднага е намерил търсеното. Минах още веднъж по магазините и питах направо за него.

— Е?

— В три си спомниха за подобен човек, който питал за неща, които те нямат — детективът направи многозначителна пауза. — Сол Бергмън от „Турист“ каза, че физиономията му била позната. Но не можа нищо повече да добави към това. Сигурен е само, че го е виждал два пъти преди.

— Може би той се появява от време на време в града, а иначе не живее някъде наблизо.

— И аз мисля така, шефе.

— „Немного наблизо“ може да означава място в радиус до сто мили и дори още отгоре — избръмча Харисън и нервно погледна Костнър. — Кой от тях го е видял най-добре?

— Хилда Касиди.

— Доведи ми я веднага!

— Чака да я приемеш, шефе.

— Юначага си, Джим! — развесели се Харисън. — Покани я!

Костнър излезе за миг и се върна с продавачката, стройно момиче на двадесет години, с умно лице. Тя седна и постави ръцете си на колената. На въпросите на Харисън започна да отговаря спокойно и деловито.

— Отново същото! — оплака се той, когато момичето замълча. — Отново хората ни ще трябва да обикалят града и да проверяват, дали още някой не познава този тип.

— Ако той само се появява в града, ще трябва да потърсим съдействието на полицаите от другите градове — намеси се Рейдър.

— Разбира се.

— Но може би ние ще успеем да улесним работата им — Рейдър погледна през масата девойката. — Разбира се, ако мис Касиди е съгласна.

— С удоволствие, стига да мога.

— Какво още си измислил? — поинтересува се Харисън.

— Мисля да потърся услугите на Роджър Кинг.

— И кой е той?

— Художникът на щат в нашият департамент. Осигурява си допълнителен доход с карикатури. Истински майстор е — Рейдър отново се обърна към мис Касиди. — Бихте ли могли утре да дойдете рано и да останете цялата сутрин?

— Ако управляващият разреши.

— Смятайте, че вече е разрешил — обяви Харисън.

— Прекрасно — каза Рейдър. — Когато дойдете, мистър Кинг ще ви покаже снимки на различни хора. Вие внимателно ще ги разгледате и ще посочите онези черти, които ви напомнят лицето на човека, купил куфарчето. Брадичка, нос, уста. А мистър Кинг ще нарисова по тях словесен портрет и ще го мени по ваши указания, докато приликата не стане пълна. Е, ще се справите ли?

— Разбира се.

— Дори може да направим нещо по-добро — намеси се Костнър. — Сол Бергмън ще се зарадва до смърт, ако го помолим да ни помогне. Той обича такива неща.

— Поканете и него утре.

Когато Костнър и девойката си тръгнаха, Рейдър запита Харисън:

— Нали ще намериш начин да размножиш портрета?

— Разбира се.

— Това е добре — той се обърна към телефона. — Мога ли да увелича още сметката?

— Все ми е едно, нека кметът припадне при вида ѝ — отвърна Харисън. — Но ако възнамеряваш да изливаш в слушалката първобитната си страст, кажи ми и веднага ще изляза.

— Този път — не! Може би тя тъгува, но дългът преди всичко! — той вдигна слушалката. — Министерството на финансите, Вашингтон, вътрешен 338. Повикайте Роджър Кинг.

* * *

Направеният портрет от Кинг бе размножен и изпратен заедно с описанието и молбата, ако открият подобен човек, да бъде задържан, по участъците. Само минути след като попаднаха по адресите, в кабинета на Харисън зазвъня телефонът. Той вдигна слушалката.

— Говори сержант Уилкинс, казармите на щатската полиция. Ние току-що получихме пакета ви. Аз познавам този тип. Живее в моя участък.

— Кой е той?

— Уилям Джонс. Собственик е на малка ферма нагоре по шосе № 4, приблизително на час път с кола от вашия град. Доста печален образ, но не знаем нищо лошо за него. Бих казал, че по характер е твърд песимист, но като човек е честен. Искате ли да го задържим?

— А сигурен ли си, че наистина е той?

— На доставения портрет се мъдри неговата физиономия; повече нищо не мога да твърдя. В полицията служа отдавна, така че грешки при опознаване не правя.

— Добре, сержанте. Ние ще ви бъдем много благодарни, ако ни го изпратите за изясняване на обстоятелствата.

— Слушам.

Сержантът затвори телефона. Харисън се облегна на стола и впери поглед в масата, като преценяваше чутото. След няколко минути каза:

— По би ми допаднало, ако този Джонс в миналото е бил цирков клоун или естраден имитатор. Собственик на ферма на два часа път от близкия град, повече наподобява на простака фермер, отколкото на ловък мошеник, който да се реши на такъв удар.

— Може само да е съучастник. Купил е куфарчето, скрил е парите или е бил на седалката, докато онзи е бил в банката.

Харисън кимна.

— Е, всичко ще се изясни, когато дойде. И ако не успее да докаже, че е купил куфарчето без задни мисли, лошо му се пише.

— А ако успее?

— Тогава ще се върнем там, откъдето започнахме — Харисън се намръщи, като помисли за това, но телефонът иззвъня и той вдигна слушалката. — Нортуудски полицейски участък.

— Говори полицай Клинтън, шефе. Току-що показах портрета на мисис Бастико. Тя дава стаи под наем. Дом 157 на Стивън-стрийт. Тя се кълне, че това е Уилям Джонс, който десет дни е живял при нея. Дошъл без багаж, но после си купил куфарче, подобно на касиерското. В събота сутринта си тръгнал, като взел куфарчето. Бил платил за още четири дни, но не казал нито дума за това и повече не се е мяркал там.

— Изчакайте там, Клинтън. Ние пристигаме веднага — Харисън се обърна към Рейдър. — Е, тръгваме ли?

Полицейската кола бързо ги стовари пред дом 157 на Стивън-стрийт. Това бе старо тухлено здание с каменна стълба, изтрита порядъчно от хилядите подметки. Мисис Бастико, чието наперено лице украсяваха дузина мощни брадавици, възкликна с добродетелно негодувание:

— О, боже! През тези двадесет години, откакто съм стопанка на тази къща, полиция не е прекрачвала моя праг.

— Е, затова пък поне сега в нея стъпват порядъчни хора — утеши я Харисън. — Какво ще ни кажете за този мистър Джонс?

— Нищо особено — отговори тя и продължаваше да кипи от възмущение. — Той почти не напускаше стаята си. А аз нямам обичай да приказвам с наемателите, когато те се държат прилично.

— Той спомена ли откъде е дошъл или къде смята да отиде, или нещо от този род?

— Не. Той заплати капаро, каза името си, обясни, че е дошъл по работа, и нищо повече. Излизаше всяка сутрин, вечер се връщаше

рано, винаги бе трезвен и на никого не досаждаше.

— Някой да е идвал при него? — Харисън показа снимката на Летърен. — Например този човек?

— Вашият полицаи вчера ми показа тази снимка. Не познавам този човек. Нито веднъж не видях мистър Джонс да говори с някого.

— Виж ти... — разочарова се Харисън. — Е, да огледаме стаята му. Нали нямате нищо против?

Тя неохотно ги заведе горе, отключи вратата и им предостави възможността да се ровят, както намерят за добре. Съдейки по лицето на мисис Бастико, полицията предизвикваше у нея пристъпи на душевна алергия.

Те внимателно и педантично обискираха стаята — свалиха завивките и матрака от леглото, преместиха всички мебели, издърпаха настрана килимите и дори отвинтиха утайника на чешмата и изследваха съдържанието му. Полицаи Клинтън намери в тясната цепнатина между лавиците парче прозрачна розова хартийка и в нея две странни семенца със силен своеобразен аромат. Като се увериха, че повече нищо няма да намерят, те откараха оскъдните резултати в участъка, откъдето ги изпратиха в криминалната лаборатория на щата за анализ.

Три часа по-късно в кабинета влезе мистър Уилям Джонс, който прокара разгневен поглед по Рейдър и се спря на униформения Харисън.

— Защо ме домъкнаха тук? Аз нищо не съм направил!

— Тогава защо се безпокоите толкова? — Харисън се намръщи зловещо. — Къде сте били миналия петък сутринта?

— Веднага ще ви кажа — в гласа на Джонс прозвуча явна ехидност. — Бях в Смоуки Фолз. Купувах резервни части за култиватора.

— Но това е на осемдесет мили разстояние от тук!

— Е, и какво от това? От моята къща дотам е доста по-близо. А такива части никъде другаде не могат да се купят. Може би вие познавате някакъв агент в Нортууд? Кажете ми го и аз ще ви кажа благодаря.

— Достатъчно за това. Колко време сте прекарвали там?

— Пристигнах около десет, тръгнах следобед.

— И са ви трябвали цели пет часа, за да си купите някакви си резервни части?

— Не бързах за никъде! Купих и разни хранителни продукти. Обядвах. Е, малко си пийнах.

— Следователно ще се намерят много хора, които могат да потвърдят, че сте били там?

— А как иначе! — съгласи се Джонс с иронична решителност.

Харисън включи уредбата и каза на някой:

— Доведете тук мисис Бастико, Касиди и Сол Бергмън. — После се обърна към Джонс. — Кажете точно къде сте ходили, докато сте били в Смоуки Фолз, и кой ви е виждал по тези места?

Той се зае да записва всичко, което съобщаваше Джонс. Като свърши, той позвъни в полицейския участък на Смоуки Фолз, обясни с няколко думи случая, събщи фактите на Джонс и помоли да ги проверят по надлежния ред.

Като чу тази молба, Джонс изведнъж се разтревожи:

— Мога ли да си тръгна? Аз трябва да работя!

— Аз също — подхвърли намръщено Харисън. — А къде сте дянали коженото куфарче?

— Какво куфарче?

— Новото, което сте купили през миналия четвъртък.

Джонс загледа объркано.

— Какво се опитвате да ми припишете? — завика той. — Никакво куфарче не съм купувал! За какъв дявол ми е такова нещо?

— Вие сигурно ще кажете, че никога не сте живели в стаята под наем на Стивън-стрийт?

— Не съм живял, разбира се. На вашата проклета Стивън-стрийт нямам никаква работа. Дори и да ми плащаха, пак не бих отишъл!

Спорът продължаваше вече двадесет минути. Джонс с магарешка упоритост твърдеше, че през целия четвъртък е работил във фермата си, както и през времето, когато би трябвало да бъде в стаята под наем. Не познава никаква мисис Бастико и не желае да се запознава. Никога през живота си не е купувал кожени куфарчета. Нека обискират къщата му — той няма нищо против, но ако там се намери подобно куфарче, значи те, полицаите, са го подхвърлили.

Вратата на кабинета се отвори и се подаде главата на един полицаи.

— Те са тук, шефе.

— Прекрасно. Пригответе се за опознаване.

След десет минути Харисън заведе Уилям Джонс в съседната стая и го постави да седне между четирима цивилни детективи и петима доброволци от улицата. После влязоха в стаята Сол Бергмън, Хилда Касиди и мисис Бастико. Те погледнаха „експонатите“ и едновременно показаха един и същи човек.

— Той е — каза мисис Бастико.

— Това е той — потвърди продавачката.

— И никой друг — завърши Сол Бергмън.

— Те май нещо са мръднали! — обяви обърканият напълно Джонс.

Харисън заведе тримата свидетели в кабинета си и поиска да установи дали не правят някаква грешка. Те потвърдиха показанията си с абсолютна сигурност: Уилям Джонс е същият човек.

Харисън ги пусна, а Джонс задържа до идването на сведенията от Смоуки Фолз. Резултатите дойдоха малко преди двадесет и четири часовият срок на задържане, максималният, който разрешава законът, без предявяване на обвинение, да изтече. Показанията на тридесет и двама души напълно потвърждаваха, че Джонс е бил в Смоуки Фолз от десет до три часа следобед. Проверката по пътя установи движението му от фермата до града и обратно. Няколко свидетели го бяха видели в имението му, когато той би трябвало да е при мисис Бастико. В къщата и фермата на Джонс извършеният обиск не откри нито куфарчето, нито парите.

— Ама че работа! — бушуваше Харисън. — Остава ми само да го освободя с извинения. Ама че мръсна работа, когато всички вземат всички за всички.

Като си потъркваше брадичката, Рейдър предложи:

— Защо да не проверим и това, а? Дай още веднъж да поговорим с Джонс, преди да го пуснем.

Джонс влезе и видът му бе печален, прегърбен и притихнал, той бе готов да отговаря на всякакви въпроси, стига по-бързо да се окаже вкъщи.

— Ние много съжаляваме, че ви причинихме толкова тревоги — вежливо каза Рейдър. — Но при тези обстоятелства бе неизбежно. Ние се сблъскахме със сложна проблема. — Той се наведе напред и загледа

настойчиво Джонс. — Опитайте се да си спомните не е ли имало случай, когато са ви вземали за друг човек?

Джонс веднага отвори уста, но не каза нито дума, защото също веднага я затвори. Помисли и каза:

— По дяволите! Май имаше нещо подобно. Преди две седмици.

— Добре, разкажете — помоли Рейдър и очите му проблясваха и отново се върнаха в обичайното си спокойно състояние.

— Аз минах през Нортууд без да спирам, бързах за Сатууд. Прекарах около час там, когато някакъв тип ми викна от другата страна на улицата. Съвсем непознат ми беше. Даже си помислих, че вика някой друг. Но се обръщаше към мен.

— Какво стана по-нататък? — нетърпеливият бе Харисън.

— Попита ме как съм се озовал тука. И видът му бе някак изненадан. Отвърнах, че съм дошъл с колата си. Но той не ми повярва.

— Защо?

— Каза, че съм вървял пеша и съм стопирал колите. Той го знаел това, защото сам ме докарал до Нортууд. И добави, че след като съм бил слязъл, никъде повече не се е спирал, и така е натискал газта, че до Сатууд никой не го е надминавал. Той само преди миг бил паркирал, тръгнал по улицата и — ето че аз вървя по другия тротоар.

— Вие какво му казахте?

— Как какво? Че е возил друг човек. Собствените му думи доказват това.

— Това сигурно го е объркало, нали?

— Напълно! Заведе ме при колата си и каза: „И какво, значи, в нея не си се качвал, а?“ Разбира се, отвърнах му и си тръгнах по пътя. Отначало сметнах, че е някаква шега, после си помислих, че е мръднал нещо.

— Ние трябва да намерим този човек — по срички произнесе Рейдър. — Разкажете всичко, което се сетите за него.

Джонс се замисли.

— Изглеждаше на четиридесет години. Добре облечен, говори гладко, прилича на търговски пътник. В колата бе пълно с цветни таблици и кутии с бои.

— В багажника ли? Надничали ли сте в него?

— Не. На задната седалка. Сякаш има навик да ги сграбчва в бързината и после да ги хвърля.

— Каква марка е колата?

— „Флаш“ последен модел. Боядисана е с два цвята: зелена с бели крила. В купето имаше радио. Номера не видях.

Те разпитваха Джонс още десетина минути, като изясняваха до последни подробности как е бил облечен човекът. После Харисън позвъни в полицията на Сатууд и помоли да издирят този човек.

— Почнете с бояджийските магазини. Той изглежда е търговски пътник на някаква фирма за бои. Сигурно там ще могат да кажат кой е бил при тях през този ден.

Обещаха му незабавно да извършат издирването. Джонс си тръгна за къщи сърдит, но и доста радостен, че е на свобода. Не изминаха и два часа и разказът му донесе първите си плодове. На Харисън позвъниха от Сатууд.

— В четвъртия поред магазин узнахме всичко, което ви интересува. Сред търговците с бои тази личност е известна. Бърдж Кимелмън, представител на фирмата „Ейкмън“ в Марион, щата Илинойс. Така че лесно ще го откриете.

— Хиляди благодарности! — Харисън мигновено затвори и побърза да позвъни на фирмата. След краткия разговор се обърна към Рейдър: — Той сега трябва да е по шосето на юг на двеста мили от нас. Довечера те ще се свържат с него и утре ще бъде тук.

— Прекрасно.

— Така ли? — запита раздразненият шеф на полицията в Нортууд. — Ние си чупим краката, търсейки ту един, ту друг, сега ще тичаме след трети. Това може да продължи до безкрай.

— Или до нечий край! — възрази Рейдър. — Мелниците човешки се въртят бавно, но изключително старателно.

* * *

Съвсем на друго място, на седемстотин мили западно, още един човек се занимаваше с всекидневната си работа. Организационните усилия могат да бъдат внушителни, но активността им се удвоява, когато събират в себе си резултатите на индивидуалните трудове. Човекът, за когото става дума, бе с тясно лице и дълъг нос, живееше в мансарда, хранеше се в долнопробни закувални автомати, терзаеше

пищещата си машина с пожълтелите от цигари пръсти, с мечтата да съчини Великия американски роман, но все не можеше да го започне сериозно.

Наричаха го Артър Килкърд, което колегите му съвсем естествено съкратиха на „Килки“, и беше журналист. И дори нещо по-лошо — сътрудник на долнопробен булеварден вестник. Този ден той безгрижно влезе в редакцията, но някой с язва на дванадесетопръстника и нарисваното в оцет лице му пъкна в ръцете едно листче.

— Виж, Килки. Появи се още един кандидат за психиатрията с лелящ поднос. Тръгвай нататък!

Килкърд се намръщи и тръгна да изпълнява нареждането. Намери адреса и зачука. Вратата се отвори. Показа се младеж на двадесетина години с умно и енергично лице.

— Вие ли сте Джордж Леймът?

— Да, аз съм.

— Идвам направо от редакцията на „Звънеца“. Вие сте съобщили, че имате материал за появата на леляща чиния?

Леймът презрително се намръщи.

— Това съвсем не е леляща чиния. Тези думи не съм употребявал. Видях сферичен предмет с изкуствен произход.

— Предполагам, че е така. Къде и кога сте го видели?

— В небето, миналата и по-миналата нощ.

— Точно над града ли?

— Не, но и оттук се вижда.

— Аз не го видях. И доколкото ми е известно, вие сте единственият, който го е видял. Как ще обясните това?

— Не може да се различи с невъоръжено око. Аз притежавам шестдвоймов телескоп.

— Сами ли сте го направили?

— Да.

— О, това никак не е лесно! — похвали го Килки. — Ще ми го покажете ли?

След известно колебание Леймът каза:

— Добре — и го поведе към тавана.

Там действително истински телескоп бе навирил любопитния си нос към небето.

— И с него сте видели вашия сферичен предмет?

— Две нощи поред — потвърди Леймът. — Надявам се и днес да го наблюдавам.

— Какво според вас представлява?

— Това са само голи предположения — несигурно произнесе младежът. — Мога да кажа, че се движи около Земята по затворена орбита, притежава съвършено кълбовидна форма и изглежда представлява изкуствено съоръжение от метал.

— Имате ли фотографии?

— За съжаление не разполагам с нужната апаратура.

— Не може ли да ви помогне нашият фотограф?

— Стига да има подходяща камера.

Килкърд зададе още двадесетина въпроса и накрая изрази съмненията си:

— Това, което сте видели, би могъл да види който си иска, стига да има телескоп, а такива — бол. Някои са толкова грамадни, че през тях влак ще мине. Защо тогава светът не е проглушен за този предмет? А?

Леймът отвърна с лека насмешка:

— Тези, които имат телескопи, не гледат в тях през цялото денонощие. А тези, които гледат, изучават определени участъци на небето. И освен това: някой трябва да викне първи. Затова позвъних в „Звънеца“.

— Правилно сте постъпили! — одобри Килки и запредвкуса бъдещия успех.

— Още повече че и други са го видели — продължи Леймът. — Вчера позвъних на трима видни астрономи. Те погледнаха и също го видяха. Двама казаха, че ще позвънят в най-близките обсерватории. Днес изпратих в тези обсерватории пълен отчет за наблюденията си и още един в научното списание.

— О! По дяволите! — разтревожи се Килки. — Трябва да побързаме, преди друг вестник да избълва някоя статия... — По лицето му премина облак от недоверие. — Понеже аз сам не съм видял това нещо, трябва да проверя материала по друг източник. Не ме разбирайте погрешно, не смятам, че ме лъжете. Но ако не върша такива проверки, скоро ще ми се наложи да си търся друга работа. Не

бихте ли могли да ми дадете името и адреса на някой от вашите приятели астрономи?

Леймът се съгласи, каза един адрес и го изпрати до вратата. Когато Килкърд забърза към телефонната кабина, до къщата на любителя астроном рязко спря патрулна полицейска машина. Репортерът позна униформения служител, но двамата цивилни юначаги на задната седалка му бяха непознати. Това го удиви — като журналист с голяма практика той познаваше местните детективи и дори фамилиарно се обръщаше към тях с малките им имена. Отдалеч проследи как тези неизвестни ченгета излязоха от колата, приближиха се до вратата на Леймът и позвъниха.

Килкърд се скри зад ъгъла на сградата, влезе в кабината, напъха повече монети в апарата за междуградски разговори и почти завика в слушалката:

— Търся Алън Рийд? Казвам се Килкърд. Журналист. Интересуват ме астрономически теми. Ако не греша, вие сте видели на небето неизвестен метален обект. Какво? Какво? — той се намръщи. — Престанете да ме занасяте. Приятелят ви Джордж Леймът също го е видял. Той лично ми каза, че ви се е обаждал по този повод — замълча и притисна още по-силно слушалката до ухото си. — Какъв е смисълът непрекъснато да повтаряте: „нищо не мога да кажа по този повод“? Слушайте, или сте го видели, или не сте. А засега не сте казали още не! — след новата пауза подхвърли язвително: — Мистър Рийд, изглежда на вас някой ви е наредил да си държите езика зад зъбите, а?

Той натисна лостчето, страхливо погледна към ъгъла, хвърли в алчните уста на телефона още няколко монети и каза на някой друг:

— Говори Арт. Ако решите да печатате този материал, трябва да побързате! И то да бъде светкавично! Ще излезе, ако не го спрат! — той почака да чуе щракването на включения диктофон и започна скоростно да диктува. След пет минути свърши и внимателно погледна от ъгъла на сградата към къщата на Леймът, където видя, че патрулната кола продължава да си стои.

Скоро улиците се изпълниха с вестникарчета, които размахваха извънредния брой на „Звънеца“. И веднага множеството вестници в малките градчета, като получаваха същата новина по телекса, заизскачаха с огромни разноцветни заглавия:

КОСМИЧЕСКА СТАНЦИЯ В НЕБЕТО — ЧИЯ Е ТЯ?

* * *

Следващият ден изтичаше, но Харисън упорито продължаваше да се бори с текущите работи. В ъгъла на кабинета му Рейдър бе протегнал краката си, приличащи на дебели дънери и внимателно четеше пачката отпечатани на пишеща машина листове. Тя бе резултат от монотонния и делничен труд на извънредно много хора. В нея, като се изключат известни пролуки, час по час се проследяваше придвижването на някой си Уилям Джонс, за когото бе известно, че не е истинският Уилям Джонс. Него го бяха видели, когато се разхождал из Нортууд, пулейки очи като типичен провинциален турист. Много пъти го бяха виждали на главната улица, където изучавал разположението на търговските заведения. Бяха го видели в магазина на самообслужване приблизително по същото време, когато на една купувачка бе откраднато портмонето. Той бе обядвал в кафенета и ресторанти, бе пил в барове и пивници.

Ешкрофт, Джонсън и още един касиер си спомниха, че някакъв минувач, приличащ на Джонс, няколко пъти е влизал в банката и е задавал глупави въпроси. Летърен и придружителите му също си спомниха, че когато миналия път са вземали парите от банката, някой, като две капки вода приличащ на Джонс, е бил наблизко.

Така, трохичка по трохичка, бе събрана тази информация и тя обхващаше почти цялото време, което предполагаемият престъпник бе прекарал в Нортууд — точно десет дни.

Рейдър свърши с четенето и се зае отново и отново да обмисля всички подробности с надеждата да се натъкне на нова идея. През това време включеното радио продължаваше да изригва намалената по сила, но пълна с негодувание реч на коментатора:

— ...сега вече на цял свят е известно, че някой е успял да пусне на орбита космическа станция. Всеки, който притежава телескоп или силен бинокъл, може сам да се увери. Защо тогава нашето правителство прави вид, че нищо подобно не съществува? Ако не ние сме я пуснали, тогава да обяви на всеослушание на онези, които са я пуснали, нали вече на всички е известно. Ако тя е наша, ако ние сме я изстреляли, то защо крият от нас, когато това е престанало да бъде тайна? Може би някои ни считат за неразумни бебета? Какви са тези

бюрократи, които са си присвоили правото да решават за какво може да ни известяват и за какво не може? На това трябва да се сложи край! Време е правителството да прекрати мълчанието си!

— С това и аз съм съгласен — каза Харисън и вдигна глава от книгата. — Защо не желаят направо да ни кажат наша ли е, или не? Някой прекалено много се впряга. Един добър ритник... — той млъкна и сграбчи телефона. — Нортуудски участък. — Докато слушаше, по слабото му лице пробягна цяла гама странни изражения и когато накрая трясна слушалката на мястото ѝ, каза с недоумение: — С всяка минута този случай става все по-идиотски.

— Какво има сега?

— Семената. Лабораторията не е могла да определи от какво са.

— Не виждам в това нищо странно. Не могат да знаят всичко!

— Но поне знаят кога черупката не е за техните зъби — възрази Харисън. — Затова изпратили семенцата на някаква фирма в Ню Йорк, където за растенията знаят всичко. И преди малко са получили отговора.

— Е?

— Все същото: на науката са неизвестни. В Ню Йорк дори отишли по-далеч, с центрофуга изсмукали маслото, а остатъка подложили на различни анализи. Резултатът: семената не са записани в нито един каталог. — Той се засмя кратко и това заприлича на стон. — Молят ни да им изпратим още поне десетина семена. Искат да ги засадят. Интересно им било да видят какво ще израсне от тях.

— Избий си го от главата — даде съвет Рейдър. — Повече семена нямаме и не знаем къде може да намерим още.

— Но са ни изпратили и още нещо — продължи Харисън. — Заедно със семената им изпратихме и една прозрачна и розова обвивка, нали помниш? Аз тогава предположих, че е цветен целофан. А от лабораторията ни съобщават, че това въобще не е изкуствена материя. Има органически произход, виждат се клетките и жилките, най-вероятно представлява коричка на неизвестен плод.

— ...отдавна известно на теория и както предполагат, се разработва в дълбока секретност — боботеше радиото. — Този, който го осъществи пръв, ще придобие неоспоримо стратегическо преимущество от военна гледна точка.

— Понякога преставам да разбирам смисъла на появяването ми на бял свят — изръмжа Харисън.

Селекторът изграка и обяви:

— Шефе, за тебе пита някакъв си Бърдж Кимелмън.

— Пускай го веднага.

Влезе Кимелмън, наперен, наконтен и самоуверен. Изглежда се радваше да се откъсне от обикновената си работа и да се озове на помощ на закона и реда. Той седна, праметна крак върху крак, разположи се като у дома си и започна да разказва:

— Дявол знае какво беше това, капитане. Аз никога не взимам в колата непознати хора. Но въпреки това се спрях и отворих пред него вратата. Закарах го до Нортууд, оставих го там, а сам потеглих за Сатууд. Там, щом се отдалечих от паркинга, където бях оставил колата си, гледам: той върви от другата страна на улицата. — Кимелмън изведнъж млъкна и ги изгледа изчаквателно.

— Продължавайте, моля — каза Рейдър.

— Аз, разбира се, веднага му се обадох и запитах как се е оказал преди мен в града. А той опули такива очи, сякаш не разбираше какво му казвам — Кимелмън сви рамене. — Над това и до днес си блъскам главата, но нищо не успях да измисля. Аз знам само, че съм возил този тип или неговия близък. Второ не може да има! Но второто го отхвърлям. Тогава той би разбрал защо съм се объркал и би ми обяснил, но той не го стори. Постара се вежливо да прекъсне разговора и побърза да изчезне, сякаш имаше работа с ненормален.

— Докато бе с вас в колата, не говорихте ли нещо? — запита Харисън. — Той не каза ли нещо за себе си, за професията си или за целта на пътуването си?

— Нищо, ама абсолютно нищичко, изтърси се, сякаш бе паднал от небето.

— Тук всичко сякаш пада от небето — кисело измърмори Харисън. — Неизвестни семена, кора на непознати плодове и... — той внезапно замълча, устата му остана отворена, а очите му се опулиха.

— ...с подобна база всяка страна ще се окаже в състояние да диктува...

Рейдър отиде при радиото, изключи го и каза:

— Мистър Кимелмън, бъдете така любезен да отидете в приемната и да почакате малко.

Когато търговският пътник излезе, той се обърна към Харисън:

— Е, казвай, мозъчен удар ли ще преживееш, или сърдечен инфаркт?

Харисън затвори уста, отново я отвори, но не издаде нито звук. Опулените очи, изглежда, не можеха да се върнат в изходното си положение. Дясната му ръка безволево махаше във въздуха. Рейдър взе телефонната слушалка и когато го свързаха, запита:

— О'Кив, какво се чува за тази космическа станция?

— За това ли ми звъниш? А аз смятах да дигна слушалката и да се свържа с тебе.

— По какъв повод?

— Получих единадесет отговора на циркулярното писмо. Първите девет са от два големи града, а последните два от Ню Йорк. Вашият човек не седи на едно място. Залагам десет кокосови ореха срещу един, че следващата ограбена банка ще бъде в Ню Йорк или околностите.

— Напълно е възможно. Забрави засега за него. Попитам за станцията. Как реагират там при вас?

— Виждал ли си разтревожен мравуняк? Носят се слухове, че астрономите са забелязали това нещо седмица преди вестниците да вдигнат шум. Ако това е истина, значи някой горе се е опитал да засекрети тези сведения.

— Защо?

— Откъде да знам? — избухна О'Кив. — Как мога да отговоря нещо, когато друг върши глупостите!

— Значи ти смяташ, че те са били длъжни да кажат направо наша ли е станцията, или не, защото истината рано или късно ще излезе наяве.

— Точно така. Но защо това те интересува, Еди? Какво отношение има тази проклетата станция към нашия случай?

— Аз просто изразявам на глас мисълта, която произведе на Харисън противоположното действие. Той се лиши от дар слово.

— Каква е тази мисъл?

— Че тази станция съвсем не е космическа. И че официално съобщение няма, защото специалистите са попаднали в задънена улица. И те не могат да кажат нещо, ако няма какво да кажат, нали е така?

— Затова пък аз имам какво да кажа — заяви О'Кив. — Залавяй се за работа! Ако не си повече нужен на Харисън, то се връщай обратно. Стига си почивал на държавна сметка!

— Чакай, чакай! Знаеш, че не обичам да се развличам с междуградски телефонни разговори. От една страна, нещо се разхожда по небето и никой не знае, какво е то. От друга — тук, долу, нещо имитира хора, ограбва банки, изхвърля кори на плодове от неземан произход и отново никой не знае какво е това. Две плюс две е равно на четири. Да го съберем сами.

— Еди! Ти да не си мръднал нещо?

— Нека първо кажа всички подробности, а после сам преценявай — той бързо каза известните факти и завърши с думите: — Постарай се да заинтересуваш тези, които имат пряко отношение към това. Този случай не е за нашите зъби. Обърни се към тези, които притежават достатъчно власт и възможности да се справят с този проблем. Застави ги да разберат!

Той затвори телефона и погледна Харисън, който мигновено си възвърна способността да говори:

— Още не съм в състояние да повярвам. Каква фантастика! В деня, в който доложи на кмета, че банката е ограбена от марсианец, Нортууд ще има нов началник на полицията. А аз ще се окажа в психиатрията.

— Имаш ли друго обяснение?

— Не! И това е най-лошото!

Рейдър изразително сви рамене, взе отново телефона в ръцете си и позвъни във фирмата за бои и лакове „Ейкмън“. После извика от приемната Кимелмън.

— Много е вероятно, че ще ни потрябват утре, а вероятно и през следващите дни. Преди малко се обадох в офиса ви и се споразумях с началството ви.

— Не възразявам — каза търговският пътник, доволен от перспективата да безделничи с разрешението на началството. — Тогава отивам в хотела и ще се настаня там.

— Но преди това ни кажете: този ваш пътник... имаше ли някакъв багаж?

— Не.

— Нито куфарче, нито някакъв пакет?

— Нищо — решително каза Кимелмън.
Очите на Рейдър заблестяха.
— Май ни провървя.

* * *

На следващия ден, идвайки по различни шосета и така избягвайки успешно вниманието на пресата, в Нортууд пристигнаха хора с особени права и задължения. Кабинетът на Харисън се оказа претъпкан. Изпълваха го важни клечки от министерството на финансите, един генерал и един адмирал, шеф на отдел в секретната служба, един от ръководителите на военното разузнаване, трима директори на ЦРУ, техните помощници, секретари, технически съветници, плюс букет учени, включващ двама астрономи, специалисти по радиолокация, управляеми ракети и някакъв объркан на вид старец, известен в международен мащаб като познавач на мравките. Те мълчаливо, било с интерес, било със скептицизъм, изслушаха подробното изложение на Харисън. Той свърши, седна и започна да чака въпросите.

Пръв взе думата висок и представителен човек с прошарена коса:

— Склонен съм да се съглася с вас, че съществото, което търсите, е от друг свят. Не се наемам да говоря от името на тук присъстващите. Може би да имат съвсем различно от моето мнение. Но смятам, че няма смисъл да губим напразно време в спорове. Най-лесно ще се реши въпросът, когато се залови престъпникът. В това се състои и нашата задача. По какъв начин може да го хванем?

— Обикновените методи не подхождат за случая — обясни директорът на ФБР. — Особа, която е в състояние да изменя така убедително външността си, че дори човек, стоящ непосредствено до нея, не успява да забележи това, не е лесно да се задържи. Ние сме способни да открием всякакъв човек, ако имаме на разположение достатъчно време, но не виждам как ние можем да проследим индивид, който си мени личността.

— Дори пришълец от друг свят не би крал пари, ако нямаше нужда от тях — забеляза един човек с пронизателни очи. — Та те никъде другаде в космоса не вървят. Следователно са му необходими.

Но колкото и пестеливо да ги харчи, парите свършват. Когато ги изразходва напълно, ще му се наложи да си попълни собствената каса. И ще се опита да ограби още една банка. Ако превърнем банките в капани, той ще бъде заловен.

— И как ще поставите капан на човек, когото сами ще смятате за най-добрия и най-уважаван свой клиент? — ехидно запита директорът на ФБР и още по-иронично подхвърли: — Като сме тръгнали по тази линия, нека стигнем до края, откъде сте сигурни, че аз не съм той?

На това предположение никой не се зарадва. Те разтревожени се спогледаха, млъкнаха и напразно се опитваха мислено да намерят решение на проблема.

— Честно казано — прекъсна Рейдър мълчанието, — аз смятам, че да търсим из целия свят същество, което е способно да се превръща в който си иска, е напразна загуба на време. Щом така съвършено е успял да изкопира двама души, то ще успее да изкопира и двеста и двама. Дълго мислих за това, докато главата ми се завъртя, но не виждам засега начин да го хванем. Той е практически неуловим!

— Възможно е, ако знаем как го прави, по-леко да изработим план за залавянето му — прекъсна го един учен. — Нямате ли някакви данни за методите му?

— За съжаление не, сър.

— Предполагам, че става дума за хипноза — каза същият учен.

— Може и да имате право — съгласи се Рейдър. — Но засега нямаме доказателства. — Поколеба се за миг и продължи: — Доколкото съдя, има един-единствен начин да го заловим.

— Какъв е той?

— Едва ли е дошъл при нас веднъж завинаги. Обикалящият небето сфероид ми е свидетел. За какво е той? Мисля, че той трябва да върне обратно пришълеца.

— Е, и? — нетърпеливо запита някой.

— Този предмет, когато дойде време да го прибере, трябва да кацне от висотата на орбитата си — няколко хиляди мили. Следователно нужно е да бъде извикан. Пришълецът ще даде сигнал на екипажа, ако го има... или на автоматиката. И в двата случая му е необходим предавател.

— Ако предаването е кратко, ние не ще успеем да го засечем... — започна някакъв скептик.

Рейдър побърза да го прекъсне като досадна муха.

— Имам нещо друго предвид. Ние знаем, че се е появил в Нортууд без багаж. Същото твърди Кимелмън и мисис Бастико. Неведнъж на различни места са го виждали многобройни свидетели, но ако не се смята куфарчето с пари, той никога не е носил нищо със себе си. Дори неговата цивилизация да е създала електронно оборудване десет пъти по-миниатюрно от нашето, един предавател с далечно действие пак ще бъде достатъчно голям, че да го носи в джоба си.

— Вие предполагате, че някъде го е скрил? — запита човекът с проницателния поглед.

— Това ми се струва повече от вероятно. Но щом го е скрил, то с това сам си е ограничил свободата на действие. Не може да кацне с кораба там, където си иска. За това ще му е необходимо да се върне при предавателя си.

— Но той може да е скрил предавателя на толкова различни места? Не виждам с какво може да ни помогне това?

— Напротив! — Рейдър разтвори папката с доклада на Харисън и прочете няколко откъса, като най-важния остави накрая. — Може и да греша, но се надявам, че не. Каквото и облик да приема, той не може да замаскира поведението си. Ако приеме облика на слон и започне да проявява любопитство, той ще бъде като истински слон, но слон, който е любопитен.

— И накъде биете с това? — запита генералът с четири звезди на пагона.

— Като съдя по грешките, които е направил, той едва наскоро се е явил на Земята. Ако бе прекарал някой и друг ден повече в Нортууд, пришълецът би се държал съвсем иначе. Почти всички свидетели подчертават, че той през цялото време се е оглеждал. Той съвсем не е познавал обстановката. Държал се е като чужденец, за когото всичко е ново. Ако съм прав, то Нортууд е първата му спирка. А това означава, че мястото на кацане и следователно на излитане — трябва да се намира някъде наблизо. И най-вече около шосето, където го е взел Кимелмън.

Споровете продължиха още дълго, после бе взето решение, в резултат на което се организира обширна акция за търсене, каквато е възможна само когато държавната машина стои зад нея. Кимелмън

мина по шосето и показа точното място, където бе взел пришествието, и то стана началната точка на започналата операция.

Собственикът на бензиностанцията Сийгър бе разпитан така внимателно, но безрезултатно. Бяха потърсени и открити шофьорите, които често използват това шосе — повечето местни жители, водачи на автобуси и камиони. Разпитани бяха малочислените обитатели на околните хълмове — дребни фермери, скитници, туристи и хора, които случайно се бяха оказали там.

Четири дни усилена работа дадоха следния резултат: трима души смътно си припомниха, че като че ли преди три седмици са видели нещо да пада от небето, а може би и обратното, да се възнеса на него. На един фермер се сторило, че това е летяща чиния, но си премълчал, защото се страхувал от подигравки. Друг фермер бе видял странна светлина над хълмовете, която веднага изчезнала, а един шофьор на камион с периферното зрение забелязал необикновен предмет, но когато обърнал глава, там нямало нищо. Всеки от тях показва мястото, където е станало, и с помощта на теодолит се постара да уточни в коя точка на небето е забелязал странните явления.

Като резултат на картата на местността се появи доста удължен триъгълник с площ почти цяла квадратна миля. И вниманието се насочи към него. От центъра бе описана окръжност с радиус две мили, след което полицаи, помощник-шерифи, войници от националната гвардия и много други се захванаха да прочистват повърхността фут след фут. Това бе истинска армия, въоръжена с миноотръсачи и други прибори, реагиращи на метали.

Час преди да се стъмни, Рейдър, Харисън и няколкото високопоставени личности чуха възбудени викове и побързаха към мястото, където вече се събра порядъчна тълпа. Някой от търсещата група бе усетил тихото тиктакане на миноотръсача си и като бе обърнал големия камък, в ямата под него бе видял да просветва метална кутия.

Разгледаха я и тя се оказа направена от сив и хлъзгав метал. Размерите ѝ бяха дванадесет на десет на осем дюйма. В горната ѝ част имаше закрепени шест сребристи пръстена, които представляваха, изглежда, насочена антена. Виждаха се и четири циферблата, установени в различни позиции. И само едно малко копче.

Специалистите, които бяха подготвени за подобна находка, веднага се захванаха за работа. Те фотографираха кутията от всички

възможни страни, измериха, претеглиха я и като я сложиха обратно в ямата, обърнаха камъка на мястото му.

На максимална дистанция заеха позиция в засада снайперисти, снабдени с мощни прицели и скорострелни винтовки. Сведенията за външния вид на предавателя бяха спешно изпратени в града, а между шосето и скривалището по земята бяха прикрити микрофони, които донасяха на дебнещите войници дали в мрака няма да се разнесат тихи стъпки.

До разсъмване по околните хълмове заеха позиция и побързаха да се маскират четири прожекторни команди и шест зенитни батареи. Изоставената ферма бе използвана за команден пункт, а в хамбара се настани радиолокационна станция.

За всеки друг бе достатъчно няколко яки детективи, но не и за това същество, което можеше да се появи в най-неочакван вид, като епископ например. Но ако дойде до предавателя и поиска да си служи с него... Изтекоха два дни и от града дойде машина и прибра предавателя, а на негово място поставиха точното му копие, което не бе способно да повика никого. Хората също умееха добре да имитират предметите. Но никой не се осмели да натисне копчето на истинския предавател. Още не бе настъпило подходящото време. Докато корабът се намира на орбитата си, загадъчният му пътник ще залъгва измамното си съзнание с мисълта за собствената си безопасност и рано или късно ще попадне в заложения капан. Земята бе готова да чака и чака четири месеца.

* * *

Банката в Лонг-Айленд се прости с осемнадесет хиляди долара. Начинът бе същият — дошъл, получил, отишъл си, изчезнал. Известен сенатор огледал бруклинските военноморски докове и същевременно присъствал на пресконференция в Нюпорт-Нюс. Един шеф на телевизионно студио обиколи подопечните му шест етажа на небостъргача и същевременно си стоеше мирно в кабинета на десетия етаж. Пришълецът бе успял да разбере толкова много, че започна да става направо нагъл.

Снимаха се чертежи, отваряха се каси, обследваха се лаборатории. Стоманодобивни и военни заводи бяха подложени на подробен оглед. Началникът на големия инструментален цех сам разведе госта по завода и му даде необходимите разяснения.

Но дори и за този, който е практически неуязвим, не всичко минаваше гладко. И най-големият ум не е гарантиран от грешки. Харъш Уънеш извърши голяма глупост, когато в един съмнителен бар извади от джоба си дебела пачка банкноти. Проследиха го в хотела. На следващия ден, когато излезе, никой не го следеше, но докато издирваше поредните земни тайни, в стаята му бе извършен обир. Върна се и откри, че от парите на Лонгайландската банка не е останало нищо. Това означаваше прекъсване на шпионажа. Нужно бе да посети трета банка.

Най-после завърши работата си. Като изучи една от най-развитите части на Земята, той не сметна за нужно да се запознава и с останалите. Всичко нужно на андромедяните бе узнал. И хипнотизаторите на Империята, включваща в границите си двеста прекрасни планети, можеха да присъединят към нея без особени затруднения още една.

Близо до бензиностанцията на Сийгър той излезе от колата и вежливо благодари на шофьора, който сигурно никак не можеше да разбере какво го накара да се отклони толкова много за един напълно непознат човек. Като застана на банкета на пътя, Уънеш се загледа след колата. Тя изчезна с бясна скорост, сякаш водачът бе много ядосан на себе си.

Пришълецът огледа местността и видя същото, което бе видял преди четири месеца. Стисна здраво куфарчето с материалите. За тези, които се намираха в полето на хипнотично въздействие, той представляваше достопочтен и в известна степен самодоволен търговец, който лениво разглежда хълмовете. Тези, които се намираха вън от тези граници и бяха прекалено далече, с невъоръжено око виждаха само неясна фигура, напомняща човек. Но тези с бинокли от разстояние мила и повече видяха истинския облик на съществото. Не от този свят! Те биха могли веднага да го хванат, но сметнаха това за излишно: нали отдавна се бяха приготвили да го посрещнат.

Пришълецът притисна куфарчето до себе си и тръгна от шосето право към мястото, където бе скрил предавателя. Оставаше само да

натисне копчето, да се върне в Нортууд, да влезе в някоя закувалня, после да се наспи и да се върне обратно тук. Корабът, следейки лъча на предавателя, ще се приземи тук, но едва след осемнадесет часа.

Уънеш се приближи до камъка и за последен път внимателно се огледа. Никъде не се виждаше жива душа. Той отмести камъка и усети леко облекчение, когато видя, че приборът му се намира в ямата и лежи в същото положение, в което го бе оставил. Наведе се и натисна копчето.

От кутията със съскане излетя облак приспиващ газ. Тук хората бяха направили грешка. Те бяха убедени, че той ще изпадне в безсъзнание най-малко за едно денонощие. Но нищо такова не стана. Организмът му нямаше нищо общо с човешкия, затова само се закашля и мигновено побягна.

Близо до него изскочиха четирима души, насочиха винтовките и викнаха да спре на място. Отляво се появиха още десетина и също завикаха. Той само се усмихна и показа зъбите си, които всъщност нямаше. Е, не можеше да ги застави да пъхнат края на дулото в устата си, но затова пък с негова помощ те се изпонадупчиха. Без да се бави той се метна настрана и така избяга от линията на огъня. Четиримата отдясно вежливо изчакаха да се окаже на безопасно място и тогава стреляха в десетината си колеги, които не им останаха длъжни и на свой ред се заеха да ги налагат с оловен град.

Уънеш продължи да бяга с всички сили. Би могъл с удобство да се разположи зад една скала и просто да изчака хората да се изпозастрелят — но при условие, че извън зоната на хипнотично въздействие не се крие засада с оръжие за далечно действие. Той предпочете да не рискува.

Най-разумно бе да направи следното: колкото се може по-бързо да напусне опасното място, отново да излезе на шосето, да се качи на първия минал автомобил и отново да се скрие сред градската тълпа. За това, как да даде сигнал на кораба си, ще мисли на спокойствие, на друго място. Задачата не беше неразрешима — та нали в случай на необходимост може да се превърне и в президента на тази страна.

Опасенията на Уънеш се оказаха напълно оправдани. На половин миля от него се криеше здрав дебелак на име Хенк, който не изтърпя подобно страхливо и стремително бягство от бойното поле. Избухливият войник лежеше зад тежката картечница и не бе видял

това, което бяха видели другите, които се намираха близо до прищълеца, както и не чу заповедта: „Не стреляй!“, той просто обърна в нужната посока цевта, прицели се и натисна спусъка.

Картечницата оглушително затрака, лентата се задърпа и наоколо полетяха празни гилзи. Независимо от голямото разстояние, Хенк уцели целта. Харъш Уънеш се търкулна на една страна, през тялото му премина силен гърч и повече не се мръдна. Той беше мъртъв, но куршумите продължаваха да се забиват в плътта му.

* * *

Харисън забърза към телефона да съобщи новината. На повикването се обади О'Кив.

— Няма го, днес е свободен.

— Къде мога да го намеря?

— Вкъщи. Ще ти дам номера. Той гледа бебето.

Харисън позвъни на посочения номер.

— Той... или по-точно то е убито. Кога ли? Преди час.

— Хмм... жалко! Трябваше да го хванем жив.

— Лесно е да се каже! Как щяхме да го държим под охрана, когато може да ни застави да свалим белезниците и да си ги сложим на нас?

— За това да си блъскат главите службите на полицията и безопасността. Аз работя за министерството на финансите.

Харисън постави слушалката на мястото и мрачно се загледа в стената. А на неколкостотин мили от тук хора излязоха на пистата на летището, поставиха на бетона сивата кутия и натиснаха единственото копче. После започнаха да чакат, като наблюдаваха небето.

**ДЖАК ВАНС
ЛУННИЯТ МОЛЕЦ**

Тази джонка бяха построили по най-строгите канони на сиренското цехово майсторство и затова бе толкова близко до абсолютното съвършенство, че само опитно човешко око можеше напълно да го прецени. Дъските притежаваха нежния цвят на тъмния восък и бяха закрепени към вътрешния скелет с пластмасови скоби, изравнени с външната повърхност и гладко полирани. А що се отнася до стила, то корабът бе масивен, направен от големи трупи, и устойчив като континент, но не можеше да се каже, че е груб или безформен. Носът се издигаше гордо като лебедова гръд, форщевенът се издигаше високо, извиваше се напред и завършваше с окачен железен фенер. Вратите бяха направени от тъмнозелено дърво, прозорците съставяха екзотично цяло от разнообразни сегменти — квадратни пластинки слюда, украсени в розов, син, бледозелен и виолетов цвят. В предната част на палубата се разполагаха помещенията за прислугата и робите, а по средата — две спални каюти, столова и салон с изход към кърмата, където се намираше наблюдателният мостик.

Така изглеждаше джонката на Едуър Тисел, но фактът, че я притежаваше, не предизвикваше у него нито гордост, нито някакво чувство на удовлетворение. Някога този кораб е бил прекрасен. Сега се намираше в печално състояние. Килимите се бяха изтъркали, дърворезбите — изподраскани, а така своеобразният фенер на носа бе изкривен и ръждясал. Преди седемдесет години първият стопанин бе изказал на строителя възхищението си и сам бе получил достатъчно изгоди, защото сделката (склучването ѝ бе процес на нещо повече от простото приемо-предаване на стоката) повдигна престижа и на единия, и на другия. Но тези времена отдавна бяха отминали безвъзвратно и сега плавателният съд не въздействуваше на ничие реноме.

Едуър Тисел се намираше на Сирена само от три месеца и прекрасно усещаше този недостатък, но с нищо не можеше да си помогне — друга джонка никой не му предложи. Сега се бе разположил на кърмата и се упражняваше с ганг, инструмент, наподобяващ с формата си на цитра, който бе малко по-голям от ръката му. На стотина метра от него вълните миеха бялата ивица пясък, непосредствено зад който започваше гъстата джунгла, а на фона на небето ясно се очертаваше контурът на начупените черни планини. Светлината на Мирейл, бяла и притъпена, се провираше през истинска

завеса от паяжини. Повърхността на океана се поклащаше равномерно и проблясваше с различните оттенъци на перламутра.

Тази картина бе достатъчно позната на Тисел, но още не беше успяла да му доскучае като ганга, на който по два часа дневно изучаваше сиренските гами и акорди и ги съпровождаше с прости фрази. Като свърши с него и го остави настрана, той се зае със зашинкото, мъничко резонансно сандъче с клавиши, върху които трябваше да натиска с дясната си ръка. Изтласканият от тях въздух се провираше през намиращите се вътре висулки и издаваше звуци, близки до тези на хармониката.

Тисел опита десетина бързи гами и не направи кой знае колко грешки. От шестте инструмента, които бе решил да изучи добре, зашинкото се оказа най-поддаващ се за обучение (разбира се, с изключение на химеркина — тракаща и тропача конструкция от дърво и камъни, използвана само за общуване с най-нисшия слой — робите).

Тренировката продължи още десет минути, после Тисел остави настрана зашинкото и раздвижи изтръпналите си пръсти. От мига, в който се оказа на Сирена, всяка свободна минута посвещаваше на местните музикални инструменти: химеркин, ганг, зашинко, киве, страпан и хомапард. Той изучи деветнадесет тоналности и четири диапазона на различни гами. Неизброими бяха акордите и интервалите, които никога не са съществували в общността на Обединените планети. Упражняваше се с мрачна решимост, в която отдавна се бе удавило предишното му виждане за музиката като на източник само за удоволствие. И сега, гледайки на инструментите пред себе си, той с усилие се бореше с изкушението да ги хвърли и шестте в спокойните води на Титаника.

Изправи се, мина през салона и столовата, продължи по коридора край кухнята и се оказа на носовата палуба. Наведе се над перилата и погледна в подводната кошара, където двамата роби, Тоби и Рекс, впрягаха рибите-тегличи и се подготвяха за седмичното пътуване във Фан, който се намирал на север оттук, на дванадесет километра. Най-младата и пъргава риба, развеселена или достатъчно злобна, се гмуркаше и се опитваше да избяга от налагания ѝ хомот. Тя показва обтекаемата си муцуна на повърхността и човекът, като я гледаше такава жива, почувствува странно безпокойство: рибата нямаше маска!

Тисел се размря объркано и докосна с пръсти собствената си маска — Лунен молец. Каквото и да казват, той се беше аклиматизирал вече на тази планета! Щом голата муцуна на това морско добиче е в състояние да го шокира, изглежда е минал най-важния етап!

Най-после впрягът беше готов. Тоби и Рекс се върнаха на палубата. Червеникавите им тела бляскаха от водата, а мокрите маски от черно платно прилепваха към лицата им. Те не обърнаха никакво внимание на Тисел и продължиха да се занимават с работата си: отвориха кошарата и вдигнаха котва. Рибите заплаваха напред, напрегнаха сили, тегличите се опънаха и джонката потегли на север.

Като се върна на кърмата, Тисел се зае със страпана, кръгла резонансна кутийка с диаметър двадесет сантиметра. От централното стъпалце към обиколката на инструмента бяха обтегнати четиридесет и шест струни, които се съединяваха с чукчета или звънчета. И когато струните се дърпаха, звънчетата звъняха, а чукчетата удряха железни пластинки и се раздаваше рязък или звънящ звук. Когато този музикален инструмент попадеше в ръцете на виртуоз, приятните дисонанси създаваха ефект, изпълнен с експресия, а под неопитните пръсти на дилетант резултатът беше не особено удачен и можеше да напомни за несвързани и случайни звуци. Тисел най-зле свиреше на страпан и затова през цялото време на пътуването на север се занимаваше с него.

Изминаха доста часове, преди джонката да се приближи до плаващия град. Рибите бяха завързани, а корабът пришвартован към определеното място. Зяпачите в пълно съгласие със Сиренските обичаи се заеха да оценяват всички страни на джонката, робите и самия Тисел. Той още не беше привикнал на подобен внимателен оглед и доста се обезпокои, особено от изгледа на неподвижните им маски. Неволно поправи Лунния молец и по трапа се спусна на пристана.

Някакъв роб, който до преди миг седеше с кръстосани крака, се изправи, докосна с показалеца си черната превръзка на челото си и запя въпросителната фраза от три тона:

— Крие ли маската на Лунния молец лицето на сър Едуър Тисел?

Тисел удари химеркина на пояса си и пропя:

— Аз съм сър Тисел.

— Чест сториха на мен — запя по-нататък робът, — като ми възложиха тази задача. Три дни от изгрев до залез чакам на

крайбрежната улица, три дни от изгрева до залеза се залепвам за сала под пристанището и се вслушвам в крачките на Хората на Нощта. И най-после очите ми съзряха маската на сър Тисел.

Тисел избарабани на химеркина нетърпеливо дрънкане:

— Каква ти е задачата?

— Нося послание, сър Тисел. Адресирано е до тебе!

Тисел протегна лявата си ръка и едновременно продължаваше да свири с дясната на химеркина.

— Дай ми посланието.

— Вече ви го подавам, сър Тисел.

На плика беше изписано с едри букви:

**ЕКСПРЕСНО СЪОБЩЕНИЕ! ДА СЕ ДОСТАВИ
ВЕДНАГА!**

Тисел разкъса плика. Посланието беше написано от Кастел Кромартин, Главен директор на Междупланетния политически съвет и след официалното приветствие съдържаше следния текст:

„Абсолютно необходимо е да направите описаното по-долу! На борда на «Карина Крузейро», записан в пристанище Фан, с дата на пристигане там на 10 януари по Универсалното летоброене, се намира закоравелият престъпник и убиец Хаксо Ангмарк. Трябва заедно с представителите на местните власти да го посрещнете при слизането му и веднага да го арестувате и изпратите в затвора. Тази заповед трябва на всяка цена да се изпълни! Акцията в никакъв случай не бива да се проваля!

ВНИМАНИЕ! Хаксо Ангмарк е изключително опасен. При най-малък опит за съпротива трябва да бъде убит.“

Тисел се ужаси от съдържанието на посланието. Имаше над какво да се замисли. Когато бе пристигнал тук в качеството си на

консул, не бе очаквал нищо подобно и досега не беше имал възможността да събере опит с допир до опасни престъпници. Пръстите на лявата му ръка неволно загалиха сивата козина на своята маска. Положението всъщност не изглеждаше чак толкова опасно: Естебан Ролуър, който изпълняваше длъжността директор на космодрума, несъмнено ще му окаже съдействие, а може и да предостави на негово разположение цял взвод роби.

Растящата надежда накара Тисел още веднъж да прочете нареждането. Датата — 10 януари по УЛ. Погледна в сравнителния календар. Днес е Четиридесетия ден на Времето на Горчивия Нектар и следователно... той прокара пръста си по колонката и стигна до 10 януари. Това беше днес!

Далечен грохот привлече вниманието му. От мъглата се измъкна обтекаем корпус. Планетолетът се завръщаше от срещата с „Карина Крузейро“.

Той още един път прочете дипломатическата поща, вдигна глава и внимателно загледа кацащата ракета. На борда ѝ се намира престъпникът Хаксо Ангмарк и след пет минути ще стъпи на повърхността на Сирена. Необходимите административни и митнически формалности да го задържат максимум двадесет минути. Космодрумът се намираше на два километра от града и с Фан го съединяваше извиващ се между хълмовете път.

— Кога пристигна това съобщение? — запита Тисел роба.

Но робът се опули, като не разбра нищо. Тогава Тисел се принуди да повтори въпроса си под акомпанимента на химеркиновското тракане:

— Съобщението, това, колко ти дни го съхранява?

— На крайбрежната чаках много дълги дни — пропя и робът в отговор, — на сала се връщах само в мрака. Търпеливостта ми е наградена. С очите си виждам сър Тисел.

Разяреният Тисел се обърна и тръгна по крайбрежната улица. Ах тези бездарни сиренци! Наистина ли са толкова безпомощни, или се правят на такива? Защо не изпратиха това писмо на джонката му? Само двадесет и пет минути остават... не! Вече само двадесет и две...

На надлеза Тисел се спря, погледна наляво, погледна надясно и зачака да стане чудо, да се появи въздушна карета и мигновено да го закара в космодрума, където с помощта на Ролуър ще успее да

арестува престъпника. Или, което ще бъде най-добре, второ дипломатическо писмо ще анулира първото. Е, поне нещичко...

Но на проклетата Сирена няма въздушен транспорт и едва ли второ послание ще пристигне...

На другата страна на надлеза се намираха цял ред сгради от камък и желязо, които защитаваха обитателите си от атаките на Хората на Нощта. В една от тях Тисел знаеше, че живее коняр, и като разглеждаше интересната фасада, забеляза мъж във великолепна маска от сребро, обсипана с бисери, да излиза яхнал гущероподобно сиренско същество. Тисел се хвърли напред. Времето течеше, но ако малко му провървеше, можеше и да прихване Хаксо Ангмарк. Той се прехвърли на другата страна на надлеза.

Конярят стоеше пред редица боксове и внимателно разглеждаше инвентара си. Петте великолепни ездрави животни с масивни крака, плътно туловище и тежка триъгълна глава достигаха до раменете му. Изкуствено удължените предни бивни бяха украсени със златни пръстени, а плочкообразната кожа навсякъде бе изрисувана с цветни петна: пурпурночервени и зелени, оранжеви и черни, кафяви и розови, жълти и сребърни.

Задъханият Тисел се спря пред коняря, протегна се да хване кива, но се поколеба. Дали тази среща беше наистина случайна? Може би трябва да използва зашинкото? Не! Молбата му не изисква официално приветствие. Най-добре ще е да се възползува от кива.

Той се протегна към инструмента, дори докосна струната, и веднага съобрази, че ще направи грешка, и побърза да засвири на ганга. А под маската си се усмихна извиняващо се. С този човек нищо не го свързваше. Оставаше му да се надява, че конярят е сангвиник по природа. И изобщо привързаността не му позволи да избере нужния за случая инструмент. Като взе втория акорд, Тисел засвири, като се опита да надскочи малкия си опит, и запя молбата си:

— Сър, бързо, бързо, кон ми трябва. Дай ми животно от твоето стадо!

Конярят притежаваше такава сложна маска, че Тисел не успя да я познае. Конструкцията ѝ бе от кафяв, покрит с лак плат, съчетан с плетена сива кожа, а високо на челото се намираха две големи, със зелен оттенък в пурпурночервения цвят кълбета, разделени на голям брой клетки, също като очите на насекомите.

Туземецът спря за дълго погледа си на нахалника, подбра демонстративно стимика и възпроизведе с него поредица трели и канони, чието съдържание Тисел не успя да разбере.

— Сър — пропя конярят, — боя се, че моите животни не подхождат на такъв знатен господин.

Тисел побърза живо да отговори на струните на ганга:

— Напротив, те така ми подхождат. Аз много бързам и с радост ще приема жребец от стадото ти.

Кресчендото на туземеца продължи да възразява:

— О, сър, не! Конете ми са болни! Конете ми са мръсни! Приятно е за човек като мен да чуе похвални думи, но такава чест не съм заслужил. — На това място той смени инструмента и продължи със студените тонове на кродача си. — И аз не мога да позная в тебе веселия сътрапезник, който така фамилиарно ми говори с ганга си.

Смисълът на песента беше ясен — животно няма да има! Тисел се обърна и затича към космодрума, а след него се разнесе тракането на химеркин, но дипломатът не спря да изслуша предназначенията за роба на коняря или за самия него музика.

Предишният консул на Обединените планети на Сирена беше убит в Зандар при интересни обстоятелства. Той бил в маската на Кръчмарски главорез и опитал да се натрапи на девойка с лента на Празника на равноденствието. Но веднага бил пронизан от Червеният Демииург, Слънчевият дух и Вълшебния стършел.

Като резултат Едуър Тисел, свеж възпитаник на Дипломатическия институт, получи правото за три дни да се подготви за неговото място и новата си роля. Като човек достатъчно спокоен и дори често направо предпазлив, той възприе назначението за оказана чест и същевременно внезапно изпитание, което трябваше да преодолее. С помощта на субподсъзнателния метод овладя сиренския език, откри, че не е толкова сложен, както се смяташе, а в течението на Всеобщата антропология откри следните редове:

„Жителите на крайбрежието на Титаника се отличават с крайния си индивидуализъм, което изглежда се явява следствие от въздействието на обкръжението, неподбуждащо към съвместна групова дейност. Езикът

отразява този факт, като изразява настроението на единицата, емоционалното ѝ отношение към създадената ситуация и в същото време фактическата информация в него има подчинено и второстепенно значение. Освен това този език всъщност винаги го пеят, като си акомпанират с малки музикални инструменти. Като резултат е необикновено трудно да се получи някаква информация от жителите на Фан и забранения град Зандар. Жителите им изпълват слуха на пришълеца с елегантни арии и демонстрират виртуозно изпълнение на някой от многочислените музикални инструменти. В този удивителен свят чужденецът, ако иска към него да се отнасят с уважение, трябва да научи да се обяснява според местните обичаи.“

Тисел бе записал тогава в бележника си:

„ДА СЕ НАМЕРИ МУЗИКАЛЕН ИНСТРУМЕНТ
ЗАЕДНО С ИНСТРУКЦИИТЕ ЗА ИЗПОЛЗУВАНЕТО
МУ“.

После беше продължил да чете:

„На Сирена навсякъде и независимо от годишното време съществува изобилие, дори излишъци на продукти. Климатът е мек. Разполагайки със запаси на енергия и достатъчно свободно време, жителите на планетата се занимават с усложняването на собствения си живот. Усложнява се всичко: специализираните занаяти, за пример може да се посочи резбата по дървените облицовки за джонките; обърканата символика, намерила най-добро изражение в маските, които носят всички сиренци; необикновено трудният език, който наполовина е музикален и по удивителен начин предава и най-тънките

оттенъци на настроението и чувствата; но преди всичко фантастичната сложност на отношенията между хората. Престижът, лицето, репутацията, славата се изразяват с една дума «стракх». Отделният човек си има определен «стракх», който му разрешава, когато трябва да пътува по реката, да закупи плаващ дворец, украсен със скъпоценни камъни, алабастрови фенери, гълъбовосин фаянс и резба по дърветата или просто да наеме покрив на някакъв скапан сал. На планетата Сирена няма пари в обичайния смисъл на думата; единствената валута е така нареченият «стракх»...

Тисел поглади брадичката си и продължи да чете:

„Маските се носят непрекъснато и съответствуват на местните обичаи и философия, която твърди, че човекът не бива да ползува физиономията си, наложена му от независещи от индивида фактори, а трябва да има свобода в избора на вида си, който най-пълно да хармонизира със «стракха» му. В цивилизованите райони на Сирена, по крайбрежието на Титаника, човек никога не си показва лицето, което е най-голямата негова тайна.

Нищо чудно, че вследствие на това сред сиренците е неизвестен хазартът, понеже добиването на превъзходство с нещо друго, освен «стракха», е като смъртоносен удар по самолюбието на местните жители. В техния език няма еквивалент на думата «нещастие».

Тисел си записа:

„ДА СИ НАМЕРЯ МАСКА. МУЗЕЙ? СЪЮЗ НА АРТИСТИТЕ?“

Когато прочете докрай статията, побърза да завърши пригответенията си и на следващия ден се оказа на борда на „Робърт Астрогвард“. Така започна първият етап от пътешествието на Сирена.

Планетолетът се приземи на сиренския космодрум — самотен диск с цвета на топаз на фона на черно-зелено-пурпурните склонове на околните хълмове. Корабът докосна земята и Едуър Тисел го напусна. Посрещна го Естебан Ролуър, агентът на Галактическите линии.

Той го видя, вдигна рязко ръка и неволно се дръпна крачка назад.
— Маската ти! — хрипливо възкликна той. — Къде ти е маската?
Тисел я повдигна неловко.

— Аз не бях сигурен...

— Сложи я веднага — направо заповяда Ролуър и му обърна гръб. Самият той носеше на главата си интересна конструкция от матови зеленикави плочки и покрито със синкав лак дърво. Там, където трябваше да се намират бузите, се разкриваха черни хрилни отвори, а под брадата висеше миниатюрно копие на скорострелно оръдие, украсено с черно-бяло шахматно разположение на изрисуваните полета. Като цяло представляваше личност иронична и достатъчно повратлива.

Тисел постави маската на лицето си, постара се да я намести в най-доброто положение и не знаеше какво да направи във възникналата неудобна ситуация: да покаже сдържаност, подобаваща на длъжността му, или да подхвърли някаква шега.

— Сложи ли си вече маската? — произнесе, без да го гледа Ролуър.

Тисел отговори с кратко „да“ и агентът на Галактическите линии се обърна. Маската прикриваше изражението на лицето му, но ръката неволно докосна клавиатурата на бедрото му. Мелодията изразяваше шок и объркване.

— Ти не можеш да носиш тази маска! — пропя той. — И... откъде я намери?

— Това е копие от маска, която се намира в Полиполитанския музей — отвърна сдържано Тисел. — Напълно съм сигурен, че тя е автентична.

Събеседникът му кимна, при което изражението на неговата маска стана още по-иронично.

— Тя наистина е прекалено автентична! Вариант е на типа Укротител на Морския дракон. Подобни маски се носят от лица, ползващи се в обществото с изключително уважение: князе-герои, майстори-занаятчии или велики музиканти, и то единствено по повод на важни церемонии.

— Аз просто не знаех...

Ролуър махна с ръка: напълно те разбирам.

— Подробностите ще научиш с времето. Обърни внимание на маската ми. Днес нося Свободната птица. Особи, подобни на мен или теб, които не са много уважавани, трябва да са в подобен тип...

— Странно — каза замислено Тисел, когато вървяха през ширналото се поле към бетонната сграда. — Имах чувството, че човек може да носи маска, която му харесва.

— Така е, разбира се — отвърна Ролуър. — Носи всяка маска, която поискаш, стига да можеш да обосновеш присъствието на главата ти. Ще ти обясня с пример. Свободната птица. Нося я и с нея показвам, че не искам прекалено много. Нямам претенции за мъдрост, войнственост, непостоянство, музикални таланти, мъжество или разни други сиренски добродетели.

— Нека сега предположим нещо — продължи да настоява Тисел. — Аз се появявам на улиците на Зандар с тази маска. Какво може да се случи?

За известно време се чуваше само приглушеният от маската смях.

— Ако ти се окажеш на брега на Зандар, там няма улици, в някаква си маска, ще бъдеш убит почти веднага. Най-много да преживееш около час. Това се случи с моя предшественик Бенкс. Той не знаеше как трябва да се държи. Никой от нас, пристигналите от други планети, не го знае. В град Фан ни търпят само докато помним какво място трябва да заемаме. Но в тази маска ти сега не би могъл дори да се появиш за минута. Някой, който носи Огнения змей или Гърмящия дух, ще се приближи към тебе. Ще засвири на кродач и ако не му отвърнеш на предизвикателството с остра реплика на скараний, той ще те оскърби с използването на химеркин, с който тук се общува единствено с робите. Най-обидният начин за показване на презрение. Или ще удари дуелния си гонг и веднага ще те атакува!

— Не знаех, че тук хората са толкова обидчиви — отвърна тихо Тисел.

Ролуър само повдигна неопределено рамене и отвори масивната врата, която водеше в кабинета му.

— На подстъпите на Полиполис също не може да се вършат неща, без опасност да се натъкнеш на критика.

— Което си е истина, си е истина — съгласи се Тисел. После огледа кабинета. — Защо са тези предпазни мерки? Бетон, стомана...

— Защита от диваците — обясни агентът. — Нощем се спускат от планините, крадат каквото им попадне и убиват всеки срещнат на брега. — Той се приближи до шкафа и извади някаква маска. — Вземи тази. Нарича се Лунния молец. Няма да имаш неприятности с нея.

Тисел не изпадна във възторг от предлаганата маска. Тя беше облицована с кожа на мишки, от двете страни на устата стърчаха букетчета пера, а от челото се подаваха чифт разперени антени. Отстрани се мотаеха бели пръстенчета за бродирание, а под очите висяха на редици червени плитчици. Като изделие беше достатъчно мрачно и същевременно комично.

— Тази маска изразява ли в някаква степен известен престиж?

— Малък.

— Но аз все пак съм консул — отбеляза мрачно Тисел — и представям тук Обединените планети, които се населяват от над сто милиарда души...

— Ако тези Обединени планети искат представителя им да носи маската на Укротител на Морския дракон, нека изпратят подходящ човек.

— Разбирам какво искаш да кажеш — отговори тихо Тисел. — Е, какво пък, щом трябва...

Ролуър вежливо се обърна, когато Тисел снемаше Укротителя на Морския дракон и надяваше къде-къде по-скромния Лунен молец.

— Предполагам, че мога да намеря нещо подходящо в градския магазин. Казват, че достатъчно е да влезеш и да вземеш необходимия ти предмет. Така ли е?

Ролуър огледа Тисел критично.

— Засега тази маска ти подхожда идеално. Помни следното: не бива нищо да взимаш, докато не узнаеш стойността на нужната стока

относно „стракха“. Собственикът ще загуби лицето си, ако особа с нисък „стракх“ без ограничение ползува най-добрите му стоки.

Тисел поклати глава и усети да го обхваща раздразнение.

— За нищо подобно не бяха ми казали! Разбира се, за маските знаех, за трудолюбието и добросъвестността на майсторите също, но за тази игра на престиж...

— Не го смятай за особено важно — отговори Ролуър. — След година, най-много две, ти ще знаеш как да се държиш. Предполагам, че говориш езика им?

— Естествено.

— А на какви инструменти свириш?

— Казаха ми, че е достатъчно да познавам някакъв малък инструмент или че мога само просто да пея.

— Не са те осведомили правилно. Само робите пеят без съпровод. Съветвам те веднага да започнеш да се учиш да свириш на следните инструменти: химеркин — за общуване с робите; ганг — за разговори с близки приятели или особи малко по-ниски по ранг; киви — за вежлив и повърхностен обмен на мнения; зашинко — за официални контакти; страпан или кродач — за разговори с особи, по-нисши от тебе — или ако поискаш да ги обидиш; и накрая хомапард или двойно камантите за тържествени церемонии. — За миг се замисли. — Освен това е необходим кребарин, водна лютня и слобо, но отначало научи тези инструменти. Те, макар и в ограничени рамки, ще ти позволят възможността да общуваш с хората.

— А ти не преувеличаваш ли? — попита Тисел. — Слушай, да не се шегуваш?

Ролуър мрачно се разсмя.

— Дори не съм помислял да се шегувам. Но нека се върнем на практиката. Трябва веднага да се снабдиш с джонка и после — роби.

Ролуър изпрати Тисел от космодрума, като го придружи до брега на Фан, където те направиха приятна разходка по една пътека под клоните на огромни дървета, които се извиваха от плодове, хлебни израстъци и мехури, запълнени със сладък сок.

— Сега — каза той — във Фан има всичко на всичко четирима пришълци от други планети, като в това число включвам и тебе. Ще те заведа при Уелибас, нашия търговски посредник. Мисля, че той има стара джонка, с която може да ти послужи за известно време.

Корнелий Уелибас бе прекарал във Фан петнадесет години и бе спечелил достатъчно „страх“, че да си позволи маската на Южния вятър. Това бе гълъбовосин диск, обсипан с парчета лазурит и обрамчен от ореол на блестяща змийска кожа. Като човек той се оказва къде-къде по-сърдечен от Ролуър и не само му предостави джонката, но заедно с нея двадесет различни музикални инструмента и дори двама роби. Смутен от щедростта му, Тисел замърмори нещо за заплащане, но посредникът разсея всички съмнения с величествен жест.

— Драги мой, ти си на Сирена! Такива дреболии тук не струват нищо!

— Но джонката...

Уелибас изсвири кратка учтива фраза на своя киви.

— Сър Тисел, честно казано, лодката е стара и пострадала от времето. Аз не мога да я ползувам, без да си подроня престижа — и съпроводи тези думи с прелестна мелодия. — Ти също не бива да си блъскаш главата с твоето обществено положение. Нужен ти е покрив над главата, удобство и защита от нападенията на Хората на нощта.

— Хората на нощта ли?

— Тези канибали вилнеят по брега след настъпването на нощта.

— Аа, така ли! Сър Ролуър ми спомена за тях.

— Истински чудовища са. Но да не си губим времето с тях — кива му издаде кратко чуруликане, пълно със страх. — Сега ще те запозная с робите — Уелибас почука поучително с показалец по синия диск на маската си. — Рекс и Тоби трябва да ти служат добре — той повиши глас и затрака на химеркина. — Аван ескс тробу!

В стаята надникна робиня, обвита в десетина тесни ивици розов плат и елегантна черна маска, по която искряха перламутрови цехини.

— Фаску етц Рекс е Тоби.

Повиканите роби се появиха скоро. Двамата носеха свободни маски от черен плат и кафяви ризи. Уелибас им заговори с шумния съпровод на химеркин, заповяда им да служат на новия си господар и ги заплаши, че ако не са усърдни, ще ги изпрати обратно на родните им острови. Рекс и Тоби паднаха в краката на Тисел и с тихо пеене се заклеха вярно да му служат. Консулт на Обединените планети нервно се засмя и опита силите си в сиренския език:

— Веднага се качете на джонката, добре я подредете и доставете продукти на борда.

Тоби и Рекс равнодушно го гледаха през очните отвори в маските. Уелибас повтори заповедите със съответния съпровод, на което робите се поклониха и тръгнаха да изпълняват.

Тисел объркано заразглежда различните инструменти.

— И понятие си нямам как ще се науча да свиря на тях.

Уелибас се обърна към Ролуър.

— Какво мислите за Кершуъл? Дали ще успеем да го уговорим да даде на сър Тисел необходимите знания?

Ролуър кимна в знак на съгласие.

— Той би се заел с такава работа.

— Кой е той? — запита Тисел.

— Третият от нашата група изгнаници — обясни домакинът. — Антрополог е. Чели ли сте „Зандар, наричан Великолепният“? „Обредите на Сирена“? „Хора без лица“? Не ли? О, колко жалко! Прекрасни работи! Престижът му е достатъчно висок и мисля, че от време на време посещава Зандар. Носи обикновено Пещерната сова, понякога Звездния странник и дори Мъдрият съдия.

— Напоследък харесва главно Екваториалния змей — допълни Ролуър. — И то варианта с позлатените глици.

— Наистина ли? — удиви се Уелибас. — Трябва да кажа, че го е заслужил. Той е великолепен човек.

И Уелибас замислено докосна струните на зашинкото.

* * *

Минаха три месеца.

Грижите на Метьо Кершуъл се оказаха достатъчно успешни. Тисел се научи да свири на химеркин, ганг, страпан, киви, хомопард и зашинко. Останалите щяха да почакаат, докато консулт овладее тези шест основни инструмента. Непрекъснато слушаше записи с разговори между видни сиренци в различни настроения и съпроводи и така той се запознаваше с правилата на добрия тон и усъвършенствуваше тънкостите на интонацията и разнообразните ритми — кръстосващи се, сложни, подразбиращи се и скрити. Кершуъл твърдеше, че изучаването на сиренската музика го очарова, и Тисел бе принуден да признае, че тази тема скоро няма да се изчерпа. Настройката от четири тона даваше възможност да се използват двадесет и четири тоналности, които, съчетани с петте използвани навсякъде диапазона, даваха като резултат сто и двадесет различни гами. Но учителят посъветва Тисел да се съсредоточи само на основната тоналност на инструмента и да използва само две гами.

Животът на тази планета засега можеше да се нарече райски, ако не беше нуждата от постоянните тренировки. И така Тисел в края на седмицата се отправя към Кершуъл и проплава на джонката си дванадесетте километра на юг и се закотви към подветрената страна на скалистия нос. Морето беше спокойно и прозрачно като кристал, до плажа, зад който се виждаше черно-зелено-пурпурната гора, бе само хвърлей разстояние и лесно можеше да се стигне, само Тисел да пожелаеше да се разтърче на здрава почва.

Тоби и Рекс заемаха две каютки на носа, докато с останалите се разпореждаше лично Тисел. Понякога си мислеше да вземе и трети роб, по възможност жена, която да внесе известна радост в скромното му стопанство, но Кершуъл го посъветва да не го прави засега, като се боеше, че това излишно ще го разсейва. Съгласи се с доводите и се посвети изключително на изкуството да свири на шестте инструмента.

Дните преминаваха бързо. Съзерцанието на великолепните изгреви и залези не омръзваше на Тисел. През деня се наслаждаваше на белите облаци и синьото небе по пладне, а през нощта се взираше в

двадесет и деветте звезди от купа SI 1–715. Разнообразие внасяше и неделният поход до Фан. Тоби и Рекс отиваха да вземат продукти, докато Тисел се насочваше към разкошната джонка на Метьо Кершуъл в търсене на знание и съвети.

Но на третия месец от пребиваването му на планетата пристигна съобщение, което напълно разруши привичния ритъм на живота. Един разбойник, провокатор, убиец, хитър и безпощаден престъпник на име Хаксо Ангмарк, искаше да кацне на Сирена.

„Незабавно арестувайте този човек и го хвърлете в затвора! — прочете в заповедта. — Внимание! Хаксо Ангмарк е извънредно опасен. В случай на нужда, убийте го без никакво колебание!“

* * *

Тисел не беше в най-добрата си форма. На петдесетия метър дишането му стана тежко и той се принуди да продължи с бърза крачка край ниските хълмове, обрасли до върховете с бял бамбук и черни дървовидни папрати, по жълтите от тревните орехи поляни, през градини и подивели лози. Минаха двадесет минути. После още двадесет и пет. Тисел получи нещо като сърцебиене, когато разбра, че е закъснял. Хаксо Ангмарк се беше вече приземил и сигурно бе тръгнал към Фан по същия този път. Наистина досега той беше срещнал само четирима души: момче в маската на Островитянин от Алка, две млади жени, маскирани като Червената и Зелената птица, и мъж в маската на Горския дух. Като приближи непознатия, Тисел рязко се спря. Може би това е бил Ангмарк?

Реши да приложи хитрост. Смело се приближи до човека и се загледа в отвратителната му маска.

— Ангмарк! — възкликна той на езика на Обединените планети.
— Ти си арестуван!

Горският дух равнодушно го погледна и продължи спокойно пътя си по пътеката. Тисел му прегради пътя. Първо се хвана за ганга, но като си спомни реакцията на коняря, предпочете да извлече звук от зашинкото.

— Ти идваш по пътеката от космодрума — запя той. — Какво видя ти там?

Горският дух хвана рога, инструмент, който се използва за надсмиване над противника на бойното поле, за повикване на домашните животни и понякога за демонстриране войнствеността на притежателя му.

— Къде ходя и какво виждам, моя си работа. Дръпни се или ще мина през главата ти! — Той рязко тръгна напред и би изпълнил закана си, ако Тисел не беше отскочил настрана.

Ангмарк ли беше? Тисел гледаше след отдалечаващата се фигура на непознатия. Едва ли беше той, мислеше си консултът, не би трябвало така добре да използва рога. Като се поколеба, той се обърна и продължи пътя си по пътеката.

В космодрума се насочи право към кабинета на директора. Тежката врата беше оставена отворена и като се приближи, видя вътре мъжка фигура, която носеше маска от матови зелени плочици, парченца слюда, и която като цяло беше оцветена като синьо дърво и черни хриле — Свободната птица.

— Сър Ролуър — почти извика Тисел, гонен от безпокойството си, — кой пристигна днес с „Карина Крузейро“?

Ролуър продължително се вгледа в маската на консула.

— Защо ме питаш?

— Защо питам ли? — повтори изненадано Тисел. — Ти трябва да си видял съобщението, което получих от Кастело Кромартин!

— Аа, това ли! — отговори Ролуър. — Разбира се.

— Аз го получих само преди половин час — каза горчиво Тисел. — Бързах, колкото можах, но закъснях. Къде е Ангмарк?

— Предполагам, че вече е във Фан — отговори Ролуър.

Тисел си позволи тихо да изругае.

— Защо не си го арестувал или поне не го задържа?

Събеседникът му неопределено повдигна рамене.

— Нямам нито право, нито възможности, нито желание да го направя.

Тисел успя да сдържи нетърпеливия си жест и запита с измъчено спокойствие:

— По пътя насам срещнах мъж в ужасна маска, очите големи като блюда, червени мустаци...

— Това е Горският дух. Ангмарк я донесе със себе си.

— Но той свиреше с рог — възпротиви се Тисел. — Откъде той...

— Ангмарк добре познава Сирена и е живял пет години във Фан. Тисел раздражено подсвирна и изръмжа:

— Кромартин нищо не спомена за това.

— Всички го знаят — отговори директорът и вдигна рамене. — Той е бил търговски посредник тук, преди да пристигне Уелибас.

— Те познават ли се?

Ролуър се разсмя.

— Естествено. Но не подозирай бедния Уелибас в нещо повече от известни машинации със сметките. Уверявам те — той не е съучастник на убиеца!

— Щом стана дума за убийци — начумери се Тисел, — ти имаш ли някакво оръжие, което да ми дадеш за известно време?

Ролуър го изгледа с пълна изненада.

— Ти, какво? Да не би да си дошъл да ловиш Ангмарк с голи ръце?

— Нямах време за друг избор. Когато Кромартин заповядва, той очаква бързи резултати. Но ти си бил тук с робите си!

— Не чакай помощ от мен! — разгневи се Ролуър. — Аз нося Свободната птица и не претендирам за храброст и чест. Но бих могъл да ти услужа за известно време с излъчвателя. Напоследък не го ползвам и дори не съм сигурен, че е зареден.

— По-добре това, отколкото нищо — отговори Тисел.

Ролуър влезе в кабинета си и след малко се върна с излъчвателя.

— Какво ще правиш сега?

Тисел поклати глава.

— Ще се опитам да открия Ангмарк във Фан. А може би той ще отиде в Зандар?

Ролуър се замисли.

— Той би могъл да оцелее там. Но отначало ще поиска да възстанови напълно умението си да свири. Мисля, че поне няколко дни ще прекара във Фан.

— Но къде да го търся?

— Това не мога да ти кажа — отвърна директорът на космодрума. — Вероятно за теб е най-добре, ако никога не го намериш. Ангмарк е много опасен тип.

Тисел се върна във Фан по същия път, по който беше дошъл.

* * *

До мястото, където пътеката се спускаше от хълма и съединяваше с надлеза, се намираше ниско здание от пресована глина с дебели стени. Вратата му беше от дебели черни дъски. Прозорците бяха защитени с железни пръти, които притежаваха за украса изковани тънки листа. Това бе кантората на Корнилий Уелибас, търговски посредник, внос-износ. Тисел го откри на терасата. Домакинът носеше скромната версия на маската на Валдемар. Изглеждаше така дълбоко замислен, че не позна Лунния молец или поне не благоволи да направи дори леко кимване за добре дошъл. Тисел приближи терасата.

— Добър ден, сър Уелибас.

Посредникът разсеяно кимна и пропя монотонно, като си съпровождаше с кродача:

— Добър ден.

Тисел остана удивен. Нима така се посреща тук другар и земляк, дори когато носи Лунен молец? И запита студено, като се опита да прикрие объркването си:

— Мога ли да узная отдавна ли седиш тука?

Уелибас за миг се замисли, после отговори, като използва най-дружелюбния инструмент — кребарина. Но студените тонове на кродача продължаваха да изпълват сърцето на Тисел с тъга.

— Аз съм тук от петнадесетина минути. Защо питаш?

— Бих искал да знам забелязал ли си миналият оттук Горски дух?

Посредникът кимна.

— Той продължи нататък през надлеза и ми се стори, че влезе в първия магазин за маски.

Тисел просто изсъска през зъби. Разбира се, така би трябвало да постъпи Ангмарк.

— Аз никога няма да го намеря, ако той си смени маската — изръмжа консултът.

— А кой впрочем е този Горски дух? — заинтересува се Уелибас, без да проявява особен интерес. Младият човек не виждаше смисъл да крие името на търсения.

— Това е известният престъпник Хаксо Ангмарк.

— Хаксо Ангмарк! — възкликна търговският посредник и рязко се облегна на стола си. — Той наистина ли е тук?

— Да.

На което посредникът само нервно потри треперещите си ръце.

— Лоша новина! Наистина много лоша новина! Ангмарк е негодник без срам и съвест.

— Ти добре ли го познаваш?

— Колкото и останалите — сега Уелибас засвири на киви. — Преди той заемаше моята длъжност. Аз пристигнах тук като инспектор и открих, че той присвоява по четири хиляди всеки месец. Сигурен съм, че за това той не изпитва към мен особена признателност. — И посредникът нервно погледна към надлеза. — Ти надяваш ли се да го хванеш?

— Правя каквото мога. Ти спомена, че той е влязъл в магазина за маски?

— Почти съм сигурен.

Тисел веднага се обърна и тръгна. Когато се оказа на улицата, до ушите му стигна хлопването на черната масивна врата.

Мина по надлеза, приближи се до магазина и се спря вън, сякаш разглеждаше витрината. На нея бяха замрели стотици миниатюрни маски, изрязани от редки видове дървета и минерали, украсени с изумруди, тънки като паяжини, коприна, крила на оси, вкаменени рибени люспи и други подобни неща. Вътре, зад тезгяха, се намираше самият майстор — прегърбен от годините старец, облечен в жълто и носещ простата маска на Всезнаеция, направена от почти две хиляди дървени парчета.

Тисел се замисли какво трябва да каже и на какво да свири, преди да влезе вътре. Творецът на маски забеляза Лунния молец, стеснителното държане на посетителя си и не прекрати да работи.

Тисел не направи най-подходящия избор, защото предпочете инструмента, който бе усвоил според него сравнително най-добре — страпана, но с него в известна степен свирещият се унижава. И той се опита да премахне това впечатление, като запя с топъл тон и тръсна страпана, когато долови изсвирената фалшиво нота.

— Чужденецът е интересен човек — възбужда любопитството, защото обичаите му са непривични. Преди около двадесет минути в

този великолепен магазин влезе един чужденец да смени жалката си маска Горски дух с някое отгук събраните необикновени и смели произведения на изкуството.

Майсторът погледна Тисел и мълчаливо извлече няколко акорда от непознат за Тисел инструмент, с дланите си държеше еластична торбичка, от която между пръстите му излизаха три къси тръбички. При натискането на мехчето въздухът излизаше през тези тръбички и се разнасяха звуци, прилични на тези от обой. На неопитния консул инструментът се видя необикновено сложен за употреба, а старецът — истински виртуоз, чиято музика изразяваше липсата на всякакъв интерес.

Тисел опита още веднъж. Старателно подхвана страпана и запя:

— За чужденеца в чужд свят гласът на земляка е като вода за изсъхващото цвете. Човекът, който помогне на двама нещастни да се срещнат, ще изпита истинско удовлетворение от милосърдната си постъпка.

Майсторът небрежно пипна страпана си и от него се посипаха серия чисти гами — пръстите му се движеха така бързо, че човешкото око не можеше да ги проследи. Тонът на пеенето беше съвсем официален:

— Художникът цени минутите на творческо съсредоточаване, затова не иска да си губи напразно времето, като слуша баналности от особи с нисък престиж.

Тисел се опита да се противопостави със собствена мелодия, но собственикът на магазина продължи да извлича от страпана нови сложни акорди, чието значение за консула не беше ясно, и запя:

— В магазина влиза някой, който изглежда за първи път в живота си държи невероятно сложен инструмент, защото свиренето му не издържа никаква критика. Пее за тъга по дома си и желанието да види себеподобните си. Той крие огромен „стракх“ зад Лунния молец, защото ползува страпан, пригоден единствено за майстори, и пее с противен глас. Но уважаемият и съзидателен творец е готов да забрави тази провокация и затова отговаря сдържано с инструмент за вежливост.

Тисел пое кивито.

— Благородният майстор на маски неправилно ме е разбрал...

Прекъсна го гръмкото стакато на страпана:

— Сега вече чужденецът се надсмива над понятието творец.

Тисел яростно засвири на собствения си страпан.

— Аз искам да се спася от горещината и затова влизам в скромния магазин. Собственикът храни големи надежди за бъдещето и упорито усъвършенствува стила си. Той е така увлечен от това, че не иска да говори с чужденците независимо от възникналата необходимост.

Майсторът внимателно остави настрана длетото си, отиде зад завесата и скоро се върна с маска от злато и желязо, която изобразяваше изхвърчащ нагоре пламък. В едната си ръка държеше скараний, в другата — меч. Под съпровода на редица диви тонове той пропя:

— Дори и най-талантливият художник може да повиши „стракха“ си, като убива морски чудовища, Хора на нощта и досадни зяпачи. Такъв случай сега ми се предоставя. Но творецът отлага с десет секунди удара с меч, защото на лицето на нахалника се намира Лунен молец. — И той вдигна меча си над главата.

Тисел отчаяно заработи със страпана.

— Влизал ли е в този магазин Горският дух? Тръгна ли си той в нова маска?

— Изминаха пет секунди — пропя майсторът в чудовищно отмерен ритъм.

Ядосаният Тисел изскочи навън. Премина от другата страна и се спря, като започна да оглежда надлеза. Стотици мъже и жени се разхождаха край доковете или стояха на палубите на джонките си и всички носеха маски, които изразяваха настроението им, престижа и особените качества на притежателя си. Навсякъде се разнасяше мелодичният звън на различни музикални инструменти.

Той не знаеше какво да прави. Горският дух изчезна. Хаксо Ангмарк се намираше на свобода, а той, консулт Тисел, не изпълни важните инструкции на Кастел Кромартин.

Зад него прозвуча небрежен тон от киви:

— Сър Тисел, защо си се замислил толкова много?

До него се намираше Пещерна сова, наметната със скромен черно-сив плащ. Тази маска символизираше отсъствието на добри маниери и търпеливост в обсъждането на абстрактни идеи. Метьо Кершуъл бе преди седмица с нея.

— Добър ден, сър Кершуъл — измърмори той.

— Какви са ти успехите в обучението? Изучи ли гамата Циспю за хомепард? Доколкото си спомням, ти доста се удивяваше на обратните интервали.

— Аз наистина работех над тях — мрачно отговори Тисел. — Но вероятно скоро ще ме отзоват на Полиполис, така че изглежда напразно съм си губил времето.

— Какво искаш да кажеш с това?

Тисел обясни ситуацията с Хаксо Ангмарк, на което Кершуъл кимна сериозно.

— Помня добре този човек. Не е симпатичен, но като музикант е великолепен, притежава ловки и гъвкави пръсти и истински талант при овладяването на нови инструменти. — Той замислено засука късата брадичка, принадлежаща на маската Пещерна сова. — Какви планове имаш?

— Никакви — отвърна Тисел с жалък съпровод на киви. — Нямам никакво понятие какви маски носи Ангмарк. И щом не зная как изглежда, по какъв начин да го разкрия?

Кершуъл продължи да дърпа брадичката на маската си.

— Някога той обичаше Екзокамбийския цикъл и си служеше с цяла поредица маски на Жителите на ада. Но, разбира се, сега вкусовете му може да са се изменили.

— Именно тук е трудността — оплака се Тисел. — Ангмарк може да е близо до мен, но аз никога няма да узная — и с огорчение погледна към магазина за маски. — Никой нищо не иска да ми каже. Мисля, че тях въобще не ги вълнува съседството с убиеца.

— Тук ти си напълно прав. Сиренските понятия за добро и зло се различават от нашите.

— Те нямат чувство за отговорност. Съмнявам се дали биха хвърлили въже на някой давец се!

— Действително сиренците не обичат да се бъркат в чужди работи — съгласи се Кершуъл. — За тях е важна личната отговорност и икономическата независимост.

— Това наистина е много интересно, но аз продължавам нищо да не зная за Ангмарк — каза с огорчение Тисел.

Антропологът го погледна внимателно.

— А какво би направил, когато го намериш?

— Ще изпълня заповедта на началника си — отсеке упорито Тисел.

— Ангмарк е опасен човек. И значително те превъзхожда.

— Това не влиза в сметката. Мой дълг е да го открия и да го изпратя по етапен ред в Полиполис. Но едва ли го заплашвам с нещо, след като не зная как да го открия.

Кершуъл се замисли.

— Чужденец не може да се скрие под маска, поне за сиренците. Във Фан ние сме четирима чужденци — Уелибас, Ролуър, ти и аз. Ако някакъв друг чужденец реши да се засели тук, това бързо ще се разчуе.

— А ако замине за Зандар?

Кершуъл повдигна рамене.

— Съмнявам се, че ще се реши на това. Но погледнато от друг ъгъл... — той замълча, като забеляза внезапната липса на интерес от страна на събеседника си, и се обърна да види какво се беше случило.

По надлеза към тях се приближаваше мъж в маската на Горския дух. Антропологът се опита да задържи консула за рамото, но той вече беше преградил пътя на идващия, като държеше излъчвателя готов.

— Хаксо Ангмарк — възкликна той. — Нито крачка повече! Арестуван си!

— Ти сигурен ли си, че това е Ангмарк? — запита обезпокоеният Кершуъл.

— Сега ще проверим. Обърни се Ангмарк. Ръцете горе!

Удивеният Горски дух спря като вкаменен. После се съвзе и зашинкото му произнесе въпросително арпеджио:

— Защо се закачаш с мен, Лунен молец?

Кершуъл направи крачка напред и изсвири на слобо успокоителна фраза.

— Боя се, че е станала грешка, сър Горски дух. Сър Лунен молец търси чужденец в твоята маска.

Музиката на Горския дух отначало изрази раздражението, което го беше обхванало, но после свирещият се прехвърли на стимик.

— Той казва, че аз съм чужденец, така ли? Нека го докаже или да посрещне моето отмъщение за тази обида.

Кершуъл огледа с безпокойство обкръжаващата ги тълпа и отново изсвири мелодия в примирителен тон.

— Аз ви уверявам, че сър Лунен молец...

Но Горският дух го прекъсна със силните звуци на скарания.

— Нека този нагъл тип докаже обвиненията си или да се готви за проливане на кръв.

— Прекрасно — заяви Тисел. — Ще го докажа! — той пристъпи крачка напред и посегна към маската на опонента си. — Лицето ти ще говори само за самоличността ти!

Удивеният Горски дух рязко отскочи назад. Тълпата изохка потресена. А после започна зловещо да дрънка на различни инструменти.

Горският дух отметна назад ръката си, дръпна шнура на дуелния гонг, а с другата ръка извади меча си. Кершуъл отново пристъпи напред и продължи да свири на слобото си. Смутеният Тисел леко се отмести настрани и се заслуша уплашен в страшния ропот на тълпата.

Антропологът запя обяснения и извинения. Горският дух му отговаряше. Като избра подходящ момент, Кершуъл заговори през рамо на Тисел:

— Бягай или загиваш! Бързай!

Тисел се колебаеше, но Горският дух изблъска настрани антрополога и той можа само да продължи с виковете си:

— Бягай! Скрый се в кантората на Уелибас!

Тисел си плю на петите. Горският дух го преследва петнадесетина метра, спря се, тропна с крак по земята и изпрати след беглеца серия язвителни звуци, към които тълпата прибави контрапункт от тракането на химеркините.

Преследване в истинския смисъл на думата нямаше. Вместо да се скрие, както го посъветва антропологът, Тисел се отклони настрани и след като се огледа много внимателно, тръгна по крайбрежната улица, където бе завързана лодката му.

Почти се стъмни, когато се качи на борда. Тоби и Рекс седяха по турски на носа и до тях се издигаха донесените провизии. Тръстиковите кошници бяха пълни с плодове и хляб. Сините стъклени дамаджани мърмореха на вино. А три прасенца огласяха въздуха с остро си квичене от плетена клетка.

Робите чупеха орехи, гълтаха ядките и хвърляха черупките във водата. Те видяха Тисел, погледнаха го и станаха, но в движенията им се усещаше някакво ново пренебрежение. Тоби измърмори нещо под

нос. Рекс сподави избликналия смях. Тисел гневно задрънка на химеркина си.

— Изкарайте джонката в морето! — пропя той.

В тишината на каютата, където беше сам, можа най-после да снесе омразната маска и да погледне в огледалото на почти чуждото лице. Вдигна Лунния молец, изпита ненавист към косматата сива кожа, синкавите антени и смешните гънки. Недостойна е такава маска за един консул на Обединените планети. Но дали ще запази тази дължност, когато Кромартин разбере за бягството на Ангмарк?

Тисел седна на стола и мрачно се загледа в далечината. Днес го преследваше верига неуспехи, но не успяха да го победят. Утре ще навести Ангмарк. Както спомена антропологът, не може дълго да се крие присъствието на още един чужденец и следователно престъпникът скоро ще бъде намерен. Освен това му е нужна нова маска. Нищо екстравагантно, нищо в стил хвалебствие, а просто да изразява достатъчно количество достойнство и самолюбие.

Точно в този миг на вратата се потропа и Тисел се принуди отново да надене отвратителния Лунен молец.

* * *

На разсъмване робите докараха джонката до сектора на крайбрежието, определен само за чужденци. Там още ги нямаше нито Ролуър, нито Уелибас, нито Кершуъл и Тисел с нетърпение ги очакваше. Мина почти час, преди да пристигне първият. Уелибас. Но Тисел не желаше да приказва с никого и затова не мръдна от каютата си.

Минути по-късно към пристана се приближи джонката на Ролуър. През прозорчето си Тисел видя Свободната птица да излиза на палубата. Там го чакаше мъж в косматата жълта маска на Пустинен тигър. Този непознат човек изсвири на хомапард необходимия съпровод към посланието, което носеше. Но Ролуър се удиви и обезпокои. Замисли се за миг, изрече музикално отговора си и посочи лодката на Тисел. После се поклони и продължи да се занимава с работите си.

Мъжът в маската на Пустинен тигър тежко се изкачи на сала и зачука на борда на джонката на Тисел.

Консултът излезе навън. Сиренският етикет не изискваше да се канят непознати и затова само изсвири на зашинко въпросителната фраза.

Пустинният тигър запя отговора си:

— Обикновено зората над залива Фан радва очите. Бялото небе прелива в жълто и зелено, а когато Мирейла се издигне над хоризонта, мъглата пламва и се топи като в огън. Този, който сега пее, би бил много радостен, ако в морето не беше се появил труп на пришълец от друг свят и не развали спокойната красота на пейзажа.

Зашинкото на Тисел почти по своя воля изпълни фразата на удивлението. Пустинният тигър се поклони с достойнство.

— Певецът признава, че няма равен на себе си в постоянството на настроението си, но не иска в живота му да се намесват шегите на неудовлетворената душа. Затова той заповяда на робите си да вържат към твоята джонка тялото на мъртвеца. Бъди така добър, изпълни всички обреди, приети в Другите светове. Певецът ти желае приятен ден и си отива.

Тисел изтича до кърмата. Във водата плаваше полуголо лишено от маска тяло на мъж, което се държеше на повърхността единствено от въздуха, затворен в надутите му панталони. Мъртвото лице изглеждаше неинтересно и без някакви особени белези — сигурно това бе вследствие на обичая да се носят маски. Мъжът бе среден на ръст и на възраст около четиридесетте. Косите на главата му имаха неопределен кафяв оттенък, а лицето бе подпухнало от престоя във водата. Нищо не подсказваше причината за смъртта.

Това може да е Хаксо Ангмарк, помисли Тисел. Или някой друг? Метьо Кершуъл? Защо пък не? Ролуър и Уелибас вече са на брега и се занимават с работите си. Той потърси с поглед джонката на Метьо и видя как тя в този миг се прилепяше към пристана. Антропологът скочи на брега. Носеше маската на Пещерната сова. Изглеждаше някак си разсеян, когато мина край джонката на Тисел, без да откъсва поглед от крайбрежната улица.

Тисел отново погледна трупа. Няма никакво съмнение — това е Ангмарк. Нима тримата мъже не излязоха от джонките си в привичните им маски?... Трупът е на... Но разумът му не можеше да се задоволи с такова просто решение. Кершуъл му бе казал, че един чужденец бързо ще бъде разпознат... Как иначе Ангмарк да спаси живота си, ако... Тисел предпочете да изпъди бързо тази мисъл. Тялото несъмнено е на Ангмарк.

Но въпреки това...

Той повика робите си, заповяда им да намерят подходящ ковчег, да поставят в него тялото и да го изпратят в мястото на вечния покой. Тоби и Рекс не показаха особена радост от неочакваната задача и Тисел се принуди да заблъска по-силно химеркина, с което да подчертае важността на заповедите си.

Проследи за известно време действията на робите си, после тръгна по крайбрежната улица, изкачи се на надлеза и като мина край кантората на Уелибас, се насочи към космодрума. Но Ролуър не беше там. Старият роб, статутът на който се определяше с жълта звездичка на черната платнена маска, запита с какво може да му помогне.

Тисел отвърна, че трябва да изпрати съобщение в Полиполис.

Няма проблеми, отговори робът. Ако господинът напише съобщението с печатни букви, то ще бъде незабавно изпратено.

Тисел написа следния текст:

НАМЕРЕНО Е ТЯЛО НА ЧУЖДЕНЕЦ,
ВЪЗМОЖНО Е ДА Е АНГМАРК. ВЪЗРАСТ 48 ГОДИНИ,
РЪСТ СРЕДЕН, КОСИ КЕСТЕНЯВИ. БЕЗ ОСОБЕНИ
БЕЛЕЗИ. ЧАКАМ ПОТВЪРЖДЕНИЕ ИЛИ УКАЗАНИЯ.

Той адресира съобщението до Каstel Кромартин на Полиполис и го подаде на роба. Минута по-късно се чу характерното тракане на транспространствения предавател.

Измина цял час, а Ролуър не се появи. Тисел ходеше неспокойно из кабинета на директора на космодрума. Не му беше известно колко дълго трябва да чака. Понякога съобщението пристигаше само след някакви си микросекунди, а друг път блуждаеше с часове неизвестно къде и като съвсем редки, но доказани случаи отговорът пристигаше преди изпращането на съобщението.

Мина още половин час и Ролуър се появи в привичната си маска Свободната птица. И заедно с неговото пристигане се чу характерното съскане на приеманото съобщение.

Ролуър се учуди на присъствието на консула.

— Какво те води тук толкова рано?

— Тялото, което ти ми пренасочи тази сутрин — обясни Тисел.
— Съобщих за него на началството си.

Ролуър вдигна глава и се заслуша.

— Сякаш пристигна отговорът. Сам ще се заема с него.

— О, защо са ти тези излишни грижи, когато и старият роб ще свърши спокойно работата.

— Това е част от задълженията ми — заяви Ролуър. — Аз отговарям за чистотата на предаването и приемането на всички космограми.

— Ще дойда с тебе — скочи Тисел. — Винаги съм искал да погледам как работи това устройство.

— За съжаление това противоречи на правилата — отсече Ролуър и когато стигна до вратата, водеща във вътрешното помещение, добави: — След две-три минути ще ти дам твоето съобщение.

Тисел се опита да протестира, но никой не му обърна внимание, и се принуди да потиска нетърпението и досадата си.

Директорът се върна след пет минути и донесе един жълт плик.

— Съобщението не е много радостно — каза той с израз на съчувствие.

Тисел разкъса плика и мрачно зачете:

ТЯЛОТО НЕ Е НА АНГМАРК. ТОЙ ИМА ЧЕРНИ КОСИ. ЗАЩО НЕ СИ ПРИСЪСТВУВАЛ НА СЛИЗАНЕТО МУ? СЕРИОЗНО НАРУШЕНИЕ НА ЗАДЪЛЖЕНИЯТА. АЗ СЪМ МНОГО НЕДОВОЛЕН. ВРЪЩАНЕ НА ПОЛИПОЛИС ПРИ ПЪРВА ВЪЗМОЖНОСТ.

КАСТЕЛ КРОМАРТИН

Тисел пхна посланието в джоба си.

— Извинявай, мога ли да те попитам какви са на цвят косите ти? Директорът извлече от кива къс писък на удивление.

— Блондин съм — поясни той. — И защо питаш?

— Най-обикновено любопитство.

Последва нов пасаж на кива.

— Сега те разбирам. Приятелю мой, колко си бил подозрителен! Погледни!

Той се обърна с гръб към Тисел, повдигна полите на маската и консулт неверник със собствените си очи се убеди, че директорът е наистина блондин.

— Успокои ли се сега? — запита шеговито Ролуър.

— Разбира се — отговори Тисел. — Случайно да имаш друга маска, с която да ми послужиш? Този Лунен молец направо ми гризе душата.

— За съжаление не — каза Ролуър. — Но няма нищо по-лесно от това. Влизаш просто в магазина работилница за маски и си избираш най-подходящата.

— Така е — съгласи се Тисел.

Той се сбогува с директора и по същия път се върна във Фан. Когато мина край кабинета на Уелибас, се поколеба, преди да влезе. Днес търговският посредник носеше ослепителна конструкция от призматични стъклени тела и сребърни бисерчета. Преди Тисел не беше виждал тази маска.

Уелибас го посрещна сдържано.

— Добър ден, Лунен молец — пропя той в съпровод на кива си.

— Няма да ти отнема много време — започна Тисел, — искам да ти задам въпрос от личен характер. Какъв цвят са косите ти?

Уелибас се поколеба за частица от секундата, после се обърна и повдигна полите на маската си. Показаха се черни като нощта къдри.

— Този отговор достатъчен ли е? — попита посредникът.

— Напълно — отговори Тисел.

Тръгна си и по надлеза стигна крайбрежието, където се насочи към джонката на Кершуъл. Антропологът го приветствува без ентузиазъм и с покорен жест го покани да се качи на палубата.

— Искам да ти задам един въпрос — започна Тисел. — Какъв цвят имат косите ти?

Кершуъл се разсмя печално.

— Това, което е останало от тях, е черно. А защо питаш?

— Чисто любопитство.

— Е, де — произнесе Кершуъл с необичайна за него откровеност. — Сигурен съм, че работата е малко по-различна.

Тисел, който се нуждаеше от приятелски съвет, си призна истината.

— Такова е положението. Днес сутринта на пристана намерили мъртъв чужденец с кестеняви коси. Не съм много сигурен, но при шанс две от три косите на Ангмарк трябва да са черни.

Кершуъл дръпна за брадата Пещерната сова.

— Как стигна до този извод?

— С помощта на Ролуър. Той е блондин. Ако Ангмарк беше се вмъкнал в неговия образ, той сигурно би изменил съдържанието на посланието от Полиполис. А вие с Уелибас си признавате, че косите ви са черни.

— Хм — изкашля се Кершуъл. — Да поразсъждаваме правилно ли съм те разбрал. Ти подозираш, че Хаксо Ангмарк е убил Ролуър или Уелибас, или мен самия и изобразява убития. Нали така?

Тисел го погледна с удивление.

— Но ти сам подчерта, че той не може да се засели тук, без сам да се издаде! Нима не помниш?

— А, да, така беше. Да продължим нататък. Ролуър ти е предал съобщение, в което се казва, че Ангмарк е брюнет, и за себе си е заявил, че е блондин.

— Да, така е. Ти можеш ли това да го потвърдиш? Аз имам предвид предишния Ролуър.

— Не — тъжно отвърна Кершуъл. — Никога не съм виждал нито Ролуър, нито Уелибас без маски.

— Ако Ролуър не е Ангмарк — размишляваше на глас Тисел, — и престъпникът действително има черни коси, тогава вие двамата с Уелибас попадате под подозрение.

— Колко интересно — изкоментира Кершуъл последните думи и погледна Тисел. — Но щом е тръгнало така, ти самият можеш да бъдеш Ангмарк. Какви са ти косите на цвят?

— Кестеняви — отвърна кратко Тисел и повдигна отзад сивия мъх на Лунния молец.

— А може би ти ме мамиш с текста на съобщението? — упорствуваше Кершуъл.

— Не — отвърна уморено Тисел. — Провери при Ролуър, ако това те вълнува толкова.

Антропологът поклати глава.

— Едва ли ще ми послужи за нещо. Вярвам ти. Но остава и още един въпрос: как ще бъде с гласа? Ти си ни слушал нас всички преди и след пристигането на Ангмарк. Не ти ли дадоха и тук някакво упътване?

— Не. Сега ми се струва, че вие всички говорите не така, както обикновено. И маските заглушават гласовете ви.

Кершуъл отново дръпна брадичката.

— Не виждам начин бързо да се реши този проблем — и той се разсмя. — А между другото нужно ли е? Преди да се появи Ангмарк, тук бяхме четиримата: Ролуър, Уелибас, Кершуъл и Тисел. Сега, нека сме прагматични, съществува същата групичка. И кой знае дали новият член няма да се окаже по-добър от стария?

— Мисълта ти е интересна — съгласи се Тисел, — но аз лично съм заинтересуван от идентификацията на Ангмарк. Кариерата ми зависи от това!

— Разбирам те напълно — избоботи Кершуъл. — И погледнато от твоя ъгъл, ситуацията се превръща в дуел между вас двамата.

— Ти ще ми помогнеш ли?

— Няма да взема активно участие. Прекалено съм пропит със сиренския индивидуализъм. Сигурен съм, че и останалите ще ти

отговорят така — той въздъхна. — Е, нещо доста дълго се заседяхме.

Тисел се замисли дълбоко. Кершуъл почака известно време и накрая не изтърпя и запита:

— Да имаш някакви други въпроси?

— Не, освен една молба.

— Ще направя каквото е по силите ми — вежливо пропя антропологът.

— Дай ми на заем един от робите си за седмица или две.

Кершуъл изсвири мелодията на удивлението.

— Аз не обичам да се разделям с робите си. Те познават навиците ми и...

— Веднага ти го връщам, щом хвана Ангмарк.

— Е, добре — съгласи се антропологът и задрънча на химеркина си повикване. Робът веднага се отзова. — Ентъни — пропя господарят му, — ти ще тръгнеш със сър Тисел и известно време ще му служиш.

Робът се поклони, без да проявява особен ентузиазъм.

Тисел побърза да се прехвърли на своята джонка, където продължително разпитва Ентъни и старателно записва някои от отговорите, накрая му забрани да разказва на когото и да било за станалото и го предаде на грижите на собствените си роби. Заповяда им да измъкнат корабчето от пристана и до завръщането му да не пускат никого на борда.

И отново стъпи на пътеката, водеща към космодрума. Директорът закусваше прясна пикантна риба, салатата от ситно надробена дървесна кора и чашка плодов сок. Като го видя, той изтрака на химеркина си някаква заповед и робът донесе стол за Тисел.

— Как върви следствието? — интересува се Ролуър.

— Не бих рискувал да твърдя, че нещата са помръднали и крачка напред. Предполагам, че мога да разчитам на помощта ти?

Ролуър се засмя.

— В какво трябва да се състои?

— Казано конкретно, искам да ми дадеш на заем един от робите си. Само за кратко време.

Директорът престана да се храни.

— Защо?

— Може ли без обяснения? — отговори с въпрос на въпроса Тисел. — Но бъди сигурен, това не е някакъв каприз от моя страна.

Ролуър не скри нежеланието си, но въпреки това извика роба си и го предаде в ръцете на Тисел.

Връщайки се по обратния път, консулт се отби при Уелибас.

Посредникът вдигна очи от книгата.

— Добър вечер, сър Тисел — пропя той.

Новоизпеченият детектив веднага се захвана за работа.

— Сър Уелибас, ще ми послужиш ли с един от робите си за известно време?

Запитаният се поколеба, после сви безразлично рамене.

— Защо пък не? — и тракна химеркина си, в резултат на което на вратата се появи млад роб. — Този подходящ ли е? Или ще предпочетеш някоя млада жена? — и се разсмя неприятно.

— Точно такъв ми трябваше. Ще ти го върна след няколко дни.

— Няма нужда да бързаш — Уелибас размаха безгрижно ръка и отново се наведе над сметките си.

Тисел се върна на джонката си и повтори ритуала с разпита с всеки от новите роби и резултатите нанесе в нещо като график.

Над Титаническия океан се спускаше нощта. Тоби и Рекс отделиха джонката от пристана и тя заплава по гладката като коприна вода. Тисел се намираше на палубата и се наслаждаваше на далечните разговори и звуците на музикалните инструменти. Светлините на различните корабчета и лодки сияеха с красотата на бледочервена свежа диня. На брега беше вече тъмно. Там скоро тайно ще дойдат Хората на нощта, ще започнат да се ровят в разнообразния боклук и със завист ще се взират в далечните плавателни съдове.

Точно по разписанието след девет дни край Сирена ще прелети „Бонавентура“. Тисел бе получил заповедта да се върне на Полиполис. Ще успее ли през тези девет дни да открие Хаксо Ангмарк?

Девет дни не са много, но може и да стигнат.

* * *

Дните отминаваха с равномерна безгрижност: два, после три, четири, пет. И всеки ден Тисел слизаше на брега и посещаваше тримата подопечни чужденци.

Всеки от тях по своему реагираше на визитите му. Ролуър се дразнеше, Уелибас външно проявяваше добро домашно възпитание, Кершуъл разговаряше меко, но с показна сдържаност.

Тисел напълно равнодушно понасяше насмешките на Ролуър, веселите огънчета в очите на Уелибас и лаконичността на Кершуъл. И когато се връщаше на джонката си, прибавяше по нещо в графиката си.

Мина шестият ден, последва седмият ден, заточи се осмият. Ролуър с груба откровеност попита, не иска ли Тисел да поръча билет за „Бонавентура“. Консултът се замисли, преди да отвърне:

— Да, защо не. Резервирай едно място.

— Завръщане в света на лицата! — сгърчи се Ролуър. — Лица! Навсякъде ще срещаш бледи лица с рибешки очички! И устните им меки като скапан плод! Носовете ги виждам извити и продупчени! И всичко това без никакво смислено изражение. Съмнявам се, че ще мога да живея там след годините, прекарани на Сирена. Ти си щастлив човек, Тисел, че не се превърна в истински туземец.

— Аз никъде няма да летя — отсече Тисел.

— О, аз помислих, че запазваш мястото за себе си.

— Не. За Хаксо Ангмарк. Той ще се върне на Полиполис в карцера на звездолета.

— Е, посмали малко — каза Ролуър. — Нима наистина си го намерил?

— Разбира се. А ти не успя ли?

Директорът неволно сви рамене.

— Доколкото разбирам, той се представя или за Уелибас, или за Кершуъл. Но това няма за мен никакво значение, докато носи маската и изобразява някой от тях.

— А за мен има, и то голямо — отвърна Тисел. — Кога ще стартира планетолетът?

— Точно по разписание, в единадесет и двадесет и две. Ако Хаксо Ангмарк има желание да лети, кажи му да не закъснява.

— Той ще дойде навреме — обеща Тисел.

И както обикновено, посети останалите двама, върна се на джонката и попълни графиката си с последните три знака.

Доказателството беше пред него: просто и убедително. Е, наистина не беше съвсем неопровержимо, но звучеше достатъчно ясно и можеше напълно да оправдае последния ход. Тисел провери изправността на излъчвателя си. Утре нещата ще се решат. Той не бива да греши!

Денят започна с ярка зора. Небето приличаше на вътрешността на бисерна мида. Мирейла изгря, обвита в мъгла като пурпурна мантия. Тоби и Рекс привързаха джонката към пристана. Другите три джонки на чужденците сънливо се полюляваха на малките равномерни вълни.

Тисел внимателно следеше една джонка — тази, на която Хаксо Ангмарк бе убил притежателя и бе хвърлил тялото му във водите на залива. И точно тази джонка плаваше сега към брега и Хаксо със собствената си персона стоеше на палубата в маска, която Тисел досега не беше виждал. Конструкцията от черно стъбло размахваше весело снопчета пурпурночервени пера и остри като бодли зелени коси.

Консултът не преставаше да се възхищава от престъпника. Той измисли хитър план и ловко го осъществи, но претърпя поражение, като се натъкна на непреодолима преграда.

Ангмарк напусна палубата. Джонката му се прилепи към пристана, робите хвърлиха въжетата и спуснаха стълбата. Тисел побърза да скочи на брега. Оръжието се намиреше във вътрешния му джоб, готово за изстрел. Той се изкачи на палубата на джонката и отвори вратата на салона. Мъжът на масата рязко повдигна червено-черно-зелената си маска.

— Ангмарк — каза Тисел, — моля, не се съпротивлявай и не прави никакви...

Отзад нещо прошумоля, удариха го с твърд предмет по главата, захвърлиха го на пода и две ловки и силни ръце измъкнаха излъчвателя от дрехите му.

Задрънка химеркин и нечий глас пропя:

— Завържи ръцете на този идиот!

Мъжът на масата стана, сне червено-черно-зелената си маска и под нея се видя черното платно на робското покривало. Тисел се обърна. Над него се извисяваше Хаксо Ангмарк и го гледаше през маската Укротител на дракони, изкована от черен метал, с нос като острието на нож, хлътнали страни и три гребена, които минаваха през темето.

Маската закриваше лицето на престъпника, но в гласа му звучеше истински триумф.

— Нещо много лесно те хванах.

— Има нещо вярно в това — съгласи се Тисел.

Робът спря да връзва краката му и си тръгна, като се подчини на тракането на химеркина.

— Стани! — заповяда Ангмарк. — Седни на този стол.

— Какво чакаме? — попита Тисел.

— Нашите земляци са още във водата. Те не ми трябва за това, което съм замислил да направя.

— Какво е то?

— Като дойде време, ще разбереш — отсече Ангмарк. — Имаме на разположение още един или два часа.

Тисел се опита да се дръпне, но въжето го държеше здраво и не му позволи да постигне някакъв успех. Ангмарк се настани срещу него.

— Как ме разкри? — запита той. — Признавам, че ми е интересно. Е, де — гласът му бе леко укорителен, когато разбра, че Тисел няма намерение да отговори. — Нещо не можеш да се примириш със загубата си, нали? Не си влошавай повече положението.

Тисел само сви рамене.

— Аз приложих фундаменталния принцип: човек може с маска да прикрие лицето си, но не и своята личност.

— Ахаа! — произнесе престъпникът. — Колко интересно. Моля, продължавай.

— Както знаеш, аз ви помолих да ми услужите с по един роб и внимателно ги разпитах. Какви маски са носили господарите им месец преди твоята поява? Построих графика и нанасях на нея отговорите. Ролуър е носил Свободната птица през четири пети от това време, а остатъка е делил между Софистичната абстракция и Черната сложност.

Уелибас харесва героите от Кандаханския цикъл. През шест дни от осем носи Халаакун, Безстрашния княз и Морската гордост. В останалите — Южния вятър или Веселия събутилник. Кершуъл е по-консервативен и предпочита Пещерната сова, Звездния странник и още две или три маски, които слага през различни промеждутъци от време.

Тисел пое дълбоко въздух и продължи да говори:

— Тази информация получих от най-сигурния източник — робите. Следващата ми крачка бе внимателно да ви наблюдавам. Всеки ден проверявах какви маски носите и сравнявах с графиката. Ролуър употреби Свободната птица шест пъти, Черната сложност — два. Кершуъл бе пет пъти с Пещерната сова и по веднъж с Куинкункс, Звездния странник и Идеалът на съвършенството. Уелибас бе по-равномерен: два пъти с Изумрудената планина, три с Тройния феникс, само веднъж с Безстрашния княз и два пъти с Бога-Акула.

Ангмарк замислено кимна.

— Сега си виждам грешката. Аз избирах от маските на Уелибас, но по свой вкус и като резултат се издадох. Но, признай истината, само на тебе — той стана и се приближи до прозореца. — Кершуъл и Ролуър слизат на брега, след малко ще минат край нас и ще се заемат с работите си. Впрочем съмнявам се, че те биха пожелали да се намесят — и двамата са станали истински сиренци.

Тисел мълчаливо чакаше. Изминаха десет минути. Най-после Ангмарк протегна ръка и взе един нож, погледна пленника си и заповяда:

— Стани!

Тисел бавно се надигна. Престъпникът се приближи отстрани, преряза връзките и смъкна от главата му Лунния молец. Пленникът извика и се опита да хване маската си, но беше прекалено късно: лицето му се откри!

Ангмарк се обърна, сне своята маска и вместо нея надяна Лунния молец. После издрънка на химеркина поредната си заповед. В салона влязоха двама роби и замряха като закопани на вратата.

Химеркинът отново задрънча, но този път като съпровод на човешки глас.

— Изнесете този човек на палубата.

— Ангмарк — сърцераздирателно завика Тисел. — Аз съм без маска!

Робите хванаха пленника под мишниците и без да обръщат внимание на отчаяното му дърпане, го изкараха на палубата, а оттам и на брега.

Ангмарк надяна на шията на Тисел тънка, но достатъчно здрава примка и заговори с наслада:

— Сега ти си Хаксо Ангмарк, а аз естествено Едуар Тисел. Уелибас е мъртъв и теб скоро ще те постигне същата участ. Няма да ми е трудно да се справя с твоите задължения. Ще свиря на всички инструменти като Човек на нощта и ще пея като скърцаща врата. Ще нося Лунния молец, докато почтената маска не се разпадне, и тогава ще си взема друга, а към Полиполис ще политне съобщение, че Хаксо Ангмарк е мъртъв. И всичко ще бъде наред!

Тисел почти не го слушаше.

— Ти не можеш да направиш това — прошепна той. — Моята маска, моето лице...

И докато произнасяше тези думи, една дебела жена със синьорозова маска вървеше край брега. Тя видя голото лице на Тисел, пронизително извика и падна на земята като подкосена.

— Е, да вървим — весело подвижна Ангмарк.

Той дръпна въженцето и повлече Тисел по крайбрежието.

Някакъв човек с маската на Капитана на пиратите слизаше от джонката си и когато погледът му срещна объркания вид на Тисел, замря вкаменен.

Ангмарк засвири на зашинкото си и запя:

— Хора! Вижте закоравелия престъпник Хаксо Ангмарк. Това име проклинат по всички планети, а сега той е хванат и го чака позорна смърт. Гледайте с двете си очи! Това е Хаксо Ангмарк!

Те започнаха да вървят по надлеза. Заплака изплашено дете. Мъжки глас извика нещо неразбрано. Тисел се спъна. Сълзи като ручей се лееха от очите му и той виждаше само размити силуети и неясни цветове.

Ангмарк продължаваше високо да реве:

— Вижте галактическия разбойник! Вижте Хаксо Ангмарк! Елате и се наслаждавайте на екзекуцията му!

Тисел викна със слаб глас:

— Аз не съм Ангмарк! Аз съм Тисел, Едуар! Той е престъпникът Ангмарк — но никой не го слушаше.

Видът на голото му лице предизвикваше само ужас, възмущение и отвращение.

— Дай ми маската, дай ми някаква маска — молеше той, — дори да е на роб...

А през това време Ангмарк тържествено пееше:

— Той живя в позор, в позор ще умре!

Пред Ангмарк се спря Горският дух.

— Ние отново се срещнахме, Лунен молец!

Ангмарк запя:

— Приятелю, дръпни се, аз трябва да изпълня наказанието на този престъпник. Той живя в позор, в позор ще умре!

Тълпата бързо се увеличаваше. Маските се кокореха на Тисел с болезнена възбуда.

Горският дух изтръгна въженцето от ръката на Ангмарк и го хвърли на земята. Тълпата възбудено зарева. Някакъв глас допълни:

— Не искаме дуел! Екзекуция на чудовището!

Някой хвърли на главата на Тисел парче плат. Той очакваше удар на меч, но вместо това го освободиха от вървите. Той мигновено закри лицето си и запоглежда през гънките.

Четирима мъже бяха хванали Хаксо Ангмарк. Горският дух застана пред него и засвири на скарания:

— Преди седмица ти протегна ръка да ми свалиш моята маска и виждам, че сега ти си успял да въплътиш в дела гнусните си желания!

— Но той е престъпник! — завика Ангмарк. — Закоравял престъпник!

— Какво престъпление е извършил? — пропя Горският дух.

— Убийства, предателства, унищожаване на кораби, шантажи, мъчения, грабежи, търговия с роби. Той...

— Мен съвсем не ме интересуват вашите религиозни проблеми — прекъсна го Горският дух. — Но ние сме в състояние да изброим твоите неотдавнашни престъпления!

От тълпата се измъкна конярят и гневно запя:

— Този противен тип, Лунният молец, преди девет дни поиска да си присвои най-хубавия ми жребец!

Последва го мъж в маската на Всезнаещият:

— Аз съм майстор Създател на маски и познавам този чужденец — Лунен молец! Не много отдавна влезе в магазина ми и се надсмя на

изкуството ми. Смърт за него!

— Смърт на чуждоземното чудовище! — зарева тълпата.

Живата вълна се надигна, тръгна напред, проблесна със стоманените си остриета и... край!

Тисел гледаше и не намираше сили да се помръдне. Горският дух го приближи и в съпровод на стимик започна да пее:

— Ние те съжаляваме, но те и презираме. Истинският мъж не би допуснал такъв позор! Истинският мъж не би преживял такъв позор!

Тисел въздъхна дълбоко, протегна ръка към пояса си и взе зашинкото.

— Ти, приятелю, се опитваш да ме очерниш! Нима не си в състояние да оцениш истинската храброст? Каж ми какво би предпочел: да загинеш в борбата или да минеш без маска по надлеза?

Горският дух запя:

— Има само един отговор: ще загина в борбата, понеже не бих намерил сили да преживея такъв позор!

— Аз се оказах пред избор — отговори Тисел. — Можех да се боря с вързани ръце и да загина. Но можех мълчаливо да понеса позора си и благодарение на това да победя врага си! Ти преди малко призна, че не притежаваш достатъчно „страх“ да извършиш такова нещо. Аз доказах, че съм герой! Има ли сред вас още някой, който ще се осмели да последва моя пример?

— Да се осмели? — повтори Горският дух. — Аз не се боя от нищо, дори от смъртта, която носят Хората на нощта!

— Тогава отговори!

Горският дух отстъпи и засвири на двойно камантиле:

— Това е истинско мъжество, ако са те ръководили такива подбуди.

Конярят извлече поредица приглушени акорди от хомапарда си:

— Никой от нас не би се осмелил на това, което извърши този мъж, лишен от маска.

Тълпата заръмжа одобрително. Създателят на маски се приближи до Тисел и унижено заглади двойното си камантиле:

— Велик герой! Бъди добре дошъл в моя магазин! Смени този нищожен парцал с маска, достойна за твоите достойнства!

Друг майстор на маски му пригласяше:

— Преди да направиш избора си, Велик герой, погледни и в моя магазин!

Мъж в маската на Пробляскващата птица почтително се приближи до Тисел.

— Аз току-що завърших великолепно джонка, която започнах преди седемнадесет години. Окажи ми чест — вземи я! Нека този великолепен кораб ти служи достойно. На борда му те чакат внимателни роби и мили девойки, в трюма има достатъчно вино, а палубата е постлана с меки копринени килими.

— Благодаря — отвърна Тисел, като удряше силно и уверено зашникото. — Приемам с удоволствие. Но най-напред ми дайте маската!

Създателят на маски накара хомапарда да изпълни въпросителна мелодия.

— Великият герой нали няма да сметне маската Укротител на морски дракони прекалено оскърбителна за достойнството му?

— В никакъв случай — отвърна Тисел. — Смятам я за напълно подходяща. А сега нека отидем и я погледнем.

ФРИЦ ЛЕЙБЪР

ВРЕМЕ ЗА РАЗВЛЕЧЕНИЯ

Файтонът измени посоката си. Качи се на тротоара и заприлича на нос на някакво кошмарно същество. От двете му страни се мятаха закачени снопове риболовни кукички. Девојката се оказа точно на пътя му и не можеше да помръдне, стоеше като парализирана и лицето ѝ, скрито зад маска, вероятно бе изкривено от връхлитащия страх.

Този път рефлексите не ме подведоха. Направих рязка крачка към нея, хванах я за ръката, по-близо до лакътя, отколкото до рамото, и така я дръпнах назад, че роклята ѝ се развя като черно знаме.

Край нас профуча файтонът, прогърмя диво с двигателя и нещо се трясна. Зад предното стъкло забелязах три лица. И когато тази машина се оказа отново на платното, по лицето ми мина горещото духане от ауспуха. Гъсти вълма дим, прилични на разцъфнало черно цвете, закриха проблясващата задница на колата. А парче черен плат от рокля висеше и се развяваше на риболовна кукичка.

— Закачи ли ви? — попитах момичето.

Тя се обърна и погледна разкъсаната си рокля. Под нея се виждаха бели панталони.

— Кукичката не ме закачи — гласът и беше приятен и звучен. — Изглежда този път ми провървя.

Наоколо се раздадоха викове:

— Тези сукалчета! Говеда! Видяхте ли какво са измислили?

— Те заплашват безопасността ни, трябва да ги арестуват!

Зареваха сирени и по следите на файтона, надули до дупка спомагателните ракетни ускорители, полетяха два полицейски мотоциклета. Но черното цвете се бе превърнало на мастилена мъгла, която запълни цялата улица. Служителите на предпазните органи изключиха двигателите си, обърнаха и спряха до облаците дим.

— Вие англичанин ли сте? — попита девојката. — Притежавате английски акцент.

Треперещият глас се дочу изпод черната атлазена маска и аз помислих, че сигурно зъбите ѝ тракат. Кротките ѝ сини очи ме разглеждаха през отворите в черния муселин. Аз казах, че е познала.

— Ще дойдете ли при мен тази вечер? — попита ме тя изведнъж. — Не мога да ви се отблагодаря сега, а освен това вие ще можете да ми помогнете в още нещо, ако пожелаете.

Аз продължавах да я държа за талията и усещах как трепти тялото ѝ.

— Разбира се — отговорих аз на нямата молба и произнесените думи.

Тя ми каза адреса си, апартамент някъде на юг от Ада, и посочи времето. После ме попита как се казвам и аз ѝ се представих.

— Ей, вие!

Аз послушно се обърнах на полицейския крясък. Униформеният юначага разблъскваше малката тълпа жени с маски и мъжете с голи лица. Той продължаваше да кашля от дима, когато ми поиска документите. Дадох му най-важните. Той ги погледна, после се взря в мен.

— Виж ти! Английски търговец? Дълго ли ще престоите в Ню Йорк?

Едва се сдържах да не кажа: „Колкото се може по-малко“, и учтиво обясних, че ще бъда тук около седмица.

— Вие ще ни трябват като свидетел — обясни той. — Тези момчетии нямат право да използват газ срещу вас и ако са го сторили, тях следва да ги арестуваме.

Полицаят явно считаше, че най-важното в произшествието е димът.

— Те се опитаха да убият тази жена — обърнах му внимание.

Той с вид на умник поклати неопределено глава.

— Винаги се правят, че искат наистина да го сторят, но работата свършва със свалянето на роклята. Аз лично съм задържал доста такива злосторници и в апартаментите им съм откривал десетки различни парцали от рокли. Разбира се, случва се да преминат прекалено близо.

Аз поисках да му обясня, че ако не бях дръпнал жената настрана, нея би я ударило нещо къде-къде по-сериозно от рибарските кукички, но той побърза да ме прекъсне:

— Ако тя наистина е смятала, че те са искали да я убият, би останала тук.

Огледах се и неволно разперих ръце. Той беше прав — жената я нямаше.

— Тя се изплаши много — казах му аз.

— Кой не би се уплашил? Тези славни малчугани биха изплашили и самия дядо Хитлер.

— Аз имам предвид страх пред нещо по-голямо от тези „деца“. Те съвсем не приличаха на деца!

— И на кого приличаха?

Без особен успех се опитах да опиша мярналите се лица. В паметта ми бе останало само смътното впечатление за жестокост и изнеженост, и то не много.

— Е, какво пък, и аз мога да сгреша — съгласи се той накрая. — Вие познавате ли това момиче? Знаете ли къде живее?

— Не — излъгах аз, но само наполовина.

Вторият полицай скри радиотелефона и тръгна към нас, ритайки безцелно плаващите ленти дим. Черният облак вече не закриваше мрачните фасади на сградите със следите от преминалия преди петдесет години атомен огън. В далечината се прокрадваха развалините на Емпайър Стейтс Билдинг и те, прилични на потрошен пръст, стърчаха от Ада.

— Още не са ги хванали — измърмори той. — Руан казва, че са задимили пет квартала.

Първият поклати глава.

— Лошо — мрачно отбеляза той.

Аз се почувствувах леко обезверен и засрамен. Англичанинът не бива да лъже дори когато го прави машинално.

— Изглежда работата не е толкова проста — продължи първият със същия мрачен глас. — Нужни са ни свидетели. Страхувам се, че вие ще трябва да останете в Ню Йорк по-дълго, отколкото възнамерявахте.

Аз разбрах какво има предвид и отговорих:

— Аз забравих да ви покажа всичките си документи — и протегнах още няколко хартийки, като се убедих, че сред тях се намира банкнота от пет долара.

Когато той ми ги върна, видът му не беше толкова зъл и гласът така зловец. Чувството ми за вина премина и с цел да закрепя нашето съглашение, поговорихме за работата им.

— Аз мисля, че тези маски ви затрудняват при изпълнение на служебните ви задължения — забелязах аз. — В Англия прочетох за банди маскирани жени.

— Пресата разду нещата — увери ме първият полицай. — В действителност с мъжете имаме къде повече грижи, когато са преоблечени като жени. Хванем ли такъв, бием го през краката!

— Освен това жените сме в състояние да познаем и през маските — намеси се и вторият полицай. — Е, нали разбирате, ръце, крака и всичко останало.

— Важното е всичко останало — разсмя се първият.

— Кажете, истина ли е, че в Англия момичетата не носят маски?

— Да, така е, някои подхванаха тази мода. Но те не са много. Нали знаете, намират се винаги хора, които възприемат новия стил независимо от екстравагантността му.

— Телевизията показва англичанките само в маски.

— Моля ви, това е от уважение към морала на американците — признах аз. — Казано честно, малко от момичетата носят наистина маски.

Вторият полицай се замисли над думите ми.

— Девойки по улиците с открити лица?

Трудно ми беше да разбера одобрява ли, или не. Вероятно и едното, и другото.

— Има депутати, които се опитват да прокарат закон за забрана на маските — продължих да обяснявам аз.

Вторият полицай поклати глава.

— Ама че идея! Приятел, разбираш ли това — маските са най-хубавото нещо. Още някоя и друга година и ще заставя жена си да я носи и вкъщи.

Първият повдигна рамене.

— Ако жените престанат да носят маски, след шест седмици ти ще престанеш да виждаш разликата. Може да се свикне с всичко, но зависи колко хора го правят или не го правят.

Разумно се съгласих с това, казах им довиждане и тръгнах на север от Бродуей (струва ми се, че беше Десето авеню), като ускорих

ход, минавайки през Ада. Пребиваването в зоната на радиоактивност винаги разстройва човека. Слава на Бога! Такива места няма в добрата стара Англия. Засега.

Улицата беше почти пуста, въпреки че ме спираха няколко просяци с набраздени лица, сякаш белезите са останали от взрив на водородна бомба. Аз не успях да забележа истински ли са, или направени с грим. Дебела жена протегна умолително дете със сраснали пръсти на краката и ръцете. Помислих си, че то би се родило дефектно независимо от обстоятелствата, а жената само използва страха на хората пред мутациите, предизвикани от бомбите, но въпреки това ѝ дадох пет цента. Заради маската имах усещането, че правя жертва на някакъв африкански идол.

— Да са благословени децата ви. Бог да ги дари с една глава и две очи.

— Благодаря — отговорих и като потреперах, побързах да се махна.

— „...Под маската има толкова гной, обърни главата настрани, това е твоят принцип: дръпни се, дръпни се от тази девица!“ — Това бяха последните строфи на антисексуалната песничка, която пееха някакви религиозни фанатици под кръст, увенчан със знаците на светите феминисти. Те ми напомниха за нашите британски монаси. Отгоре съществуваше пълен хаос от обявления, реклами за продукти, обучение, курсове по бокс, борба, радиоосеменители и други подобни безсмислици.

Аз разглеждах тези истерични призови с някакво неприятно очарование. Понеже в американската реклама не биваше да се използва женското тяло и лице, буквите бяха носител на еротиката. Например В — гърдеста и дебелокореместа. Или сладострастното О. Но най-добре в Америка сексът се представя чрез маската.

Според един британски антрополог прехвърлянето на сексинтереса от бедрата на гърдите е заел на заем от еволюцията цели пет хиляди години. Докато времето на лицето бе съвсем кратко — някакви си петдесет години. Сравнение между американката и мюсюлманката в случая е неуместно. Втората носи маска, защото се явява собственост на мъжа си, и с това още повече се обвързва. Докато първата се подчинява само на модата и се закрива с цел да създаде около себе си атмосфера на тайнственост и загадъчност.

Но ако се абстрахираме от теорията, истинската причина за тази мода се криеше в антирадиационните костюми от времето на третата световна война, родила борбата в маски, а след това и съвременната женска мода. Отначало това било просто проява на екстравагантност, но скоро маските станали така необходими, както сутиените и червилото.

Неусетно и постепенно мисълта ми се пренесе от маските към това, което се криеше зад тях, и по-точно зад една от предлаганото множество. Ето къде се крие двуличието на тази вещ: никога не си сигурен девојката красотата ли си крие, или уродливостта. Представих си студеното и мило лице, на което страхът се забелязваше само в разширените зеници. Спомних си и за русите гъсти коси, така добре подхождайки на черната атлазена маска.

Тя ме бе поканила точно в 22.00.

Качих се по стълбата в апартамента си, който се намирал недалеч от британското консулство. Асансьорът не работеше отдавна, казваха след отдавнашен взрив, и това бе досадно неудобство във високите нийоркски сгради. Оказах се недостатъчно съобразителен — нали щях да излизам още един път, — откъснах от куртката си парчето фотолента и го проявих. Количеството радиоактивност, което ме бе пронизало през деня, се оказа в предела на нормата. Аз не чувствавам подобно на другите някаква фобия по отношение на радиоактивността, но не смятам, че трябва да рискувам.

Проснах се на леглото и се отдадох на мисли. Видеоето в ъгъла на стаята започна да работи и зрелището на светналия екран ме насочи към тъжните неща за двете велики сили на света. И двете са осакатени, но още могъщи — сакати гиганти, продължаващи да тровят планетата с мечтите си за невъзможно стратегическо равновесие и още по-невъзможна победа над другия.

С раздражение включих говорилнята. За щастие коментаторът възбудено разправяше за перспективите на рекордни добиви от полетата, засети от самолети. Внимателно изслушах новините докрай, но нямаше нищо интересно за мен. И, разбира се, нито дума за Луната, въпреки че всеки знаеше за стремежа на американци и руснаци да превърнат базите си там в крепости, способни да изпращат към земята ракети, започващи с най-различни букви от азбуката. Аз самият прекрасно знаех, че британското електронно оборудване, което при

моето посредничество се разменя за американска пшеница, ще бъде използвано в космическите кораби.

Аз изключих телевизора. Започваше да се стъмва. И отново си представих нежното и изплашено лице под маската.

От мига, в който напуснах Англия, досега не бях се срещал с жена. В Америка е необикновено трудно да се запознаеш с някое момиче. Тук дори дреболия като усмивка може да предизвика вик за помощ. Да не споменавам за постоянно растящото пуританство и... гангстерите, които отучаваха жените да излизат вечер от къщи. Е, естествено и маските не са просто измислица на капиталистическата дегенерация, а най-обикновен признак на психическа неувереност. Рускините може да не носят маски, но и те си имат собствени символи на стреса.

Станах, отидох до прозореца и с нетърпение загледах тъмнеещото небе. Скоро над южния хоризонт се появи страшен виолетов облак. Косите ми настръхнаха, но веднага се разсмях. Това не беше радиоактивен облак от дупките на адската бомба, а само преднамерено зарево над центъра за развлечения.

Точно в 22.00 стоях пред вратата на моята непозната приятелка. Електронното устройство попита за името ми. Отговорих отчетливо: Уинстън Тюрнър, и започнах да гадая закодирано ли е то в паметта на механизма. Сигурно беше, защото вратата се отвори. Сърцето ми неволно заби, когато прекрачих прага.

Гостната стая се оказа малка и празна. Мебелировката бе изпълнена в крак с модата и се състоеше от съвременни пневматични детайли. На масата забелязах няколко книги, взех една от тях и тя се оказа за две жени убийци, които водят отчаяна война помежду си.

Телевизорът беше включен и на екрана момиче в зелено и голяма маска плачешком пееше нещо за любов. В дясната си ръка, така и не разбрах какво, тя държеше нещо. Когато забелязах чувственика, каквито в Британия още нямаше, с интерес пъхнах дланта си в отвора край екрана. Въпреки очакването ми усещането не беше подобно на надяната гумена ръкавица, а сякаш девойката от екрана наистина ме държеше за ръката.

Чух зад гърба ми да се отваря врата и побързах да си дръпна ръката от чувственика. Попаднах в ситуация, когато са ме хванали да поглеждам през ключалката.

Девојката стоеше до спалњата си и ми се стори, че трепери. Носеше сива шуба на бели петна и сива бархетна вечерна маска със сиви колелца околу устата и очите. Ноктите блестяха од сребърниот лак. Аз дори не си представях, че може да отидем някаде.

— Трябваше да ви го кажа — тихо произнесе тя и погледът и под маската нервно пробягваше од книгите към телевизора и обратно, после се устремјаше во темните ъгли на стаята. — Но тук не може да се говори.

— Съществува едно място, близо до консулството... — започнах да мњкам аз.

— Аз знам каде може да бјдеме заедно и да поговорим на спокојствие — брзо ме прекјсна тя. — Ако, разбира се, вие нямате нищо против.

Когато влязохме во асансјора, аз казах със сјжаление:

— Жалко, освободих таксито да си върви.

Но се оказа, че сјщото такси по причини, които знаеше само шофјорът, стоеше още на местото. Като ни видя да излизаме, тој се захла и отвори широко вратата. Аз казах, че предпочитам да сме и двамата отзад, и тој, вече со неохота, отвори и задната врата, трјшна ја след нас и сам се настани отпред.

Спјтницата ми леко се наклони към него.

— Во Рая — каза тя.

Водачът вклучи телевизора и мотора.

— Защо поискавте да узнаете британец ли съм аз? — запитах просто да започна разговор.

Тя се отдрјпна од мен и притисна маската си към стјклото.

— Погледни Луната — повика ме тя брзо.

— Но кажи зашто? — настоявах аз и разбирах сјцевременно, че раздразнението ми не е по тази причина.

— Тя бавно се движи нагоре по червеното небе.

— Ти как се казваш?

— И од толкова пурпур тя ми се струва още по-жълта.

И тогава разбрах причината за раздразнението си: квадратна светлина мјждукаше околу шофјора.

Искрено казано, немам нищо против обикновената борба, вопреки че ми е скучно, кога гледам, но сјвсем не понасям схватки на жени со мјже. Тоа, че са „равни“ — мјжете слаби и со кјси рјце, а

жените в маски, млади и ловки — за мен ги превръщаше в още по-отвратителни.

— Моля, изключете екрана — помолих аз.

Водачът дори не помръдна.

— И дума да не става, скъпи — засмя се той. — Това момиче специално подготвиха за борба с Малкия Зирк още преди няколко седмици.

Аз яростно протегнах ръка напред, но момичето до мен ме спря.

— Моля те — изплашено прошепна тя и поклати глава.

Отпуснах се на седалката, но трябва да кажа, че бях разочарован. Сега девойката бе по-близо, но продължаваше да мълчи. Няколко минути гледах борбата на яката девойка в маска и жилестия ѝ противник, който като нея също беше маскиран. Опитите му да атакува напомняха движенията на паяк самец.

Обърнах се към спътницата си.

— Защо онези тримата се опитаха да ви убият? — рязко изговорих аз.

Отворите на маската ѝ се насочиха към екрана.

— Защото ме ревнуват — прошепна тя.

— И защо те ревнуват?

Тя не искаше да ме погледне.

— Заради него.

— Заради кого?

Мълчание.

— И въобще каква е работата? — нетърпеливо запитах.

Тя продължаваше да гледа в друга посока.

— Слушай — весело казах аз, като промених тактиката. — Разкажи ми нещо за себе си. Аз дори не зная как изглеждаш — на шега протегнах ръката към шията и веднага получих бърз удар. Рязката болка ме накара да се дръпна. Близо до китката четири малки точици изпуснаха тънки струйки кръв. Тогава се взрях в пръстите ѝ. Това, което бях сметнал за лак, се оказа островърхи сребърни напръстници.

— Съжалявам — чух гласът ѝ. — Ти така ме изплаши. За миг си помислих, че...

Най-после тя се обърна към мен и шубата ѝ се разтвори. Показа се нощен тоалет в стил критско възраждане — чашките поддържаха гърдите, но не ги закриваха.

— Не се сърди — каза тя и ме прегърна през шията. — Днес ти си великолепен.

Мекото сиво кадифе на маската ѝ докосна лицето ми. През бродерията се показва влажният и топъл край на езика и се допря до брадата ми.

— Аз не се сърдя — отговорих аз. — Просто съм удивен и искам да ти помогна.

Таксито спря. От двете страни на улицата се виждаха черните отвори на прозорците със стърчащи в повечето от тях остатъци на стъкла. В мъгливата пурпурна светлина забелязах няколко окъсани фигури, които се приближаваха към нас.

— Това са скитници — измърмори водачът. — Стигнахме — той се беше прегърбил и не помръдваше. — Лошо, че това се случи точно тук.

— Обикновено пет долара са достатъчни — прошепна спътницата ми.

Тя с такъв страх гледаше събиращите се фигури, че аз надвих появилото се възмущение и направих както ме посъветва. Шофьорът взе банкнотата, без да промълви звук. Той отново запали мотора, пхна ръка в прозореца и по паважа издрънчаха няколко монети.

Съседката ми се притисна отново към мен, но гледаше телевизора, където яката девица тъкмо залепваше плещите на Малкия Зирк на тепиха.

— О, аз така се страхувам — прошепна тя.

* * *

„Раят“ се оказа също разрушен район, но там се намираше клуб със завеси на прозорците и пред вратата вардеше едър портиер, облечен в истински космически скафандър. Това ме зашемети, но и ми хареса.

Ние се подадохме от таксито в мига, когато на паважа се изтресе някаква пияна баба и маската ѝ се разтвори. Двойката пред нас извърна настрани глави от полуоткритото лице, сякаш виждаха нещо отвратително. Когато влизахме в клуба, чух гласа на портиера:

— Побързай, бабо! Стани и се прикрий!

Вътре ни посрещна синкав полумрак. Девојката ме уверяваше, че тук ще има къде да поговорим, но на мен това ми се стори невъзможно. Освен хоровото смъркане и кашляне (казват, че половината американци са алергици), тук имаше ансамбъл, свирещ в модерен стил, според който тихото е грозно, а издаваните звуци се градяха на случайни групи тонове от компанираща машина, към които музикантите добавяха мизерните си индивидуалности.

Повечето гости седяха в отделни сепарета. На естрадата танцуваше гола девојка, ако не се смята маската. Малката групичка мъже в дъното на бара не ѝ обръщаха внимание.

Ние се запознахме с менюто, изписано със златни букви на стената, и натиснахме копчетата, с които си поръчахме пиле на грил, пържени скариди две шотландски уискита. Само след минута се раздаде звън, аз вдигнах бляскащия капак и взех нашите чаши.

Групата мъже в дъното станаха и се насочиха към вратата, но преди да излязат, започнаха да се оглеждат. Моята спътница тъкмо беше свалила шубата си. И погледите им се спряха на нашето сепаре. Аз забелязах, че са трима.

Музикантите изгониха голата танцьорка от сцената. Аз подадох на момичето сламка и започнахме да пием.

— Ти искаше с нещо да ти помогна — казах аз. — Но преди това позволи ми да ти кажа, че си прекрасна.

Тя кимна, което можеше да бъде и благодарност, огледа се и се приближи до мен.

— Трудно ли ще бъде да попадна в Англия?

— Не — отговорих и вътрешно бях удивен. — Разбира се, ако имаш задграничен паспорт.

— А трудно ли е да се получи?

— В известна степен да — казах, удивен от невежеството ѝ. — Твоята страна не обича гражданите ѝ да пътешествуват, макар това да не е толкова строго, колкото в някои други страни.

— А британското консулство може ли да ми издаде паспорт?

— Трудно е да кажа, че...

— А ти би ли могъл?

Вече бях забелязал, че ни следят. До масата ни се приближи мъж в обществото на две девојки, високи, движенията им приличаха на

вълчи, а маските блестяха от скъпоценности. Мъжът бе между тях и вървеше с крадливата стъпка на лисица, изправена на два крака.

Спътницата ми дори не погледна към тях, но се постара да потъне в креслото. На лявата ръка на едно от момичетата видях голяма жълтееща се синина. След миг гореописаната тройка се скри в дълбоката сянка на едно сепаре.

— Ти познаваш ли ги? — запитах и не получих отговор. — Не вярвам да ти хареса в Англия. Животът ни е тежък и доста се различава от американския стил.

Тя отново се наведе напред.

— Но аз трябва да избягам оттук!

— Защо? — усетих, че това започва да ми омръзва.

— Защото се страхувам.

Отново се звънна. Подадох ѝ пържените скариди. Пилето бе полято със сос от соя, индрише и индийско орехче. Но изглежда с микровълновата печка не беше нещо наред, защото в моята порция още с първата хапка усетих и парченце лед.

Оставих настрана вилицата.

— И от какво се страхуваш?

За първи път маската ѝ не се извърна настрани. Чаках отговора и усещах усиливащите се в нея страхове, въпреки че тя така и не ги каза — заприличаха ми на малки тъмни фигурки, реещи се в нощта навън, които се събираха в радиоактивното гробище на Ню Йорк и там се къпеха в червеникав пурпур. Изведнъж ми стана жал за момичето. Трябваше да ѝ помогна. Това топло чувство се съедини със страстта, която се бе родила в таксито.

— От всичко — каза тя накрая.

Аз кимнах и докоснах ръката ѝ.

— Страхувам се от Луната — започна тя със замечтан глас, както и в таксито. — Не мога да я гледам, без да си помисля за ракетите там.

— Същата Луна свети и над Англия — напомних аз този прост факт.

— Но тя вече не е английска, сега е американска и руска. Вие не сте виновни. А освен това се страхувам от автомобилите, бандите, самотата и Ада. Страхувам се от желанията, които махат маската от лицето. И още... — гласът ѝ стана още по-тих — от борците.

— Виж ти? — попитах аз.

Маската ѝ се приближи до мен.

— Ти какво си слушал за борците? — бързо ме запитва тя. — За тези, които се борят с жени? Те често губят, ти добре го знаеш това, и тогава им трябва момиче, върху което да излеят неудовлетвореността си. Тя трябва да е нежна, слаба и изплашена. Само тогава те се чувствуват наистина мъже. А другите мъже не искат борците да имат момичета и настояват само да се борят с жени и да бъдат герои. Но девойка им е нужна и за нея това е ужасно.

Аз здраво стиснах пръстите ѝ, сякаш така можех да ѝ предам оптимизма си. Но това при условие, че го имах.

— Мисля, че мога да те взема в Англия — казах аз.

Сенки пропълзяха по масата ни и се спряха. Погледнах нагоре. Това бяха тримата мъже, които се возиха във файтона. Черните пуловери и черните панталони премахваха всяко изражение от лицата им и те приличаха на наркомани. Двама застанаха до мен, един се наклони над момичето.

— Хей, приятел! Изчезвай! — това се отнасяше за мен. Третият през това време говореше на спътницата ми:

— Ще се поборим ли, сестричке? Какво ще си избереш: джудо, бокс или „до първа смърт“?

Аз се изправих. Има минути, когато англичанинът е просто задължен да се остави да бъде набит. Но точно тогава, с плавната стъпка на балетна звезда, се приближи човекът лисица. Реакцията на тримата мъже ме удиви — те явно се смутиха.

Новодошлият се усмихна.

— С такива шегички няма да заслужите благодарността ми — произнесе той.

— Зирк, не ни разбирай грешно — примоли се един от натрапниците.

— Аз сам ще направя това, ако намеря за нужно — отговори той. — Тя ми разказа какво сте искали да направите днес. Това не усилва симпатиите ми към вас. Сега изчезвайте!

Те започнаха да отстъпват.

— Да вървим — високо каза един от тях, когато се обърнаха. — Знаем едно място, където голи борци се бият с ножове.

Малкият Зирк мелодично се разсмя и се плъзна на мястото до спътничката ми. Тя се дръпна, но не много. Аз се наведох напред.

— Кой е приятелят ти, бебче? — попита той, без да я погледне.

Тя с жест прехвърли на мен въпроса.

— Англичанин — отбеляза той, когато отговорих. — Помолила е за помощ? — той мило се усмихна. — Иска да избяга от страната? Тя обича да планира бягства. Нали, бебче?

Мъничката му ръчичка галеше китката ѝ, пръстите му се поогънаха, жилите набъбнаха, сякаш се канеше да я сграбчи яко и да извива силно, докато завика...

— Ей, вие, слушайте — рязко се обърнах към него. — Благодаря, че ни спасихте от тези мерзавци, но...

— О, дреболии — небрежно отговори той. — Те са опасни само зад кормилото на колата си. Добре тренираното момиче е в състояние да ги осакати, когато си поиска. Да, дори тук намиращата се Теда би го сторила, ако това ѝ се нравеше... — Той се обърна към нея и премести дланта си от китката на косите ѝ. Галеше къдрите и ги пропускаше бавно между живия гребен. — Ти знаеш ли, бебче, че днес аз загубих срещата? — попита той с мек глас.

Аз станах и казах:

— Да се махаме!

Но тя не помръдна, седеше и вече не трепереше. Опитах се да прочета в очите ѝ отговора.

— Ще те взема със себе си — казах го като заявление. — Това може да се уреди.

Тя се усмихна неопределено.

— Тя не иска да тръгне с вас. Нали, детенцето ми?

— Тръгваш или не? — попитах аз.

Момичето не помръдна. А мъжът бавно прекарваше пръстите си през косите ѝ.

— Слушай, гаден червей — изкряхах аз. — Махни си лапите оттам!

Той подскочи от стола като настъпена змия. Аз не съм силен в борбата и боя, но знам, че колкото съм по-изплашен, толкова по-точно и по-силно удрям. Този път направо ми провървя. Но когато противникът ми се затъркаля на пода, усетих болка — четири ивици на лицевата ми страна — докоснах ги с пръсти и от раничките потече кръв.

Тя не ме гледаше. Бе се навела над Малкия Зирк и маската ѝ се допираше до главата му. Тя нежно шепнеше:

— Всичко е наред. Не се безпокой. После ти ще можеш да ме набиеш.

Наоколо се раздаваха най-различни звуци. Аз се наклоних напред и смъкнах маската ѝ. Не зная защо, но ми се струваше, че лицето ѝ трябва да е друго? Разбира се, то без козметика бе прекалено бледо и изпито. Е, козметиката няма особен смисъл, когато се закриваш с маска. Веждите ѝ бяха неоформени, а устните напукани. Ако може да се говори за общото впечатление, за чувствата, които се изразиха на лицето ѝ?...

Вие някога повдигали ли сте камък от влажната почва? И виждали ли сте някога белите червейчета под него?

Погледнах към нея надолу, а тя вдигна глава към мен.

— Да, ти си много изплашена, момичето ми? — с ирония я попитах. — Страхуваш се от тази малка нощна драма, нали? Ти си просто изплашена до смърт!

Изрекох тези думи и побързах да напусна заведението. Излязох право в пурпурната нощ и продължавах да държа ръката си на лицето. Ах, как ми се искаше да откъсна лентата под куртката си, да я погледна и да се уверя, че съм получил прекалено голяма доза облъчване и с това съм заслужил правото на прехвърляне на съседния бряг на Хъдзън. Да потегля към Ню Джърси, край радиоактивните отпадъци, а после да се отбия в Сенди Хук, където ще има ръждясал кораб, който да ме отведе през морето обратно в добрата стара Англия.

ФИЛИП К. ДИК

КОЛОНИЯТА

Майор Лоуренс Хол се наведе над микроскопа и започна да настройва изображението.

— Колко интересно — измърмори той.

— Наистина ли? На планетата сме вече цели три седмици и все още търсим вредни форми на живот. — Лейтенант Фриндли приседна на края на лабораторната маса, колкото се може по-далеч от чашките с различните култури. — Странно място, нали? Нито болестотворни микроби, нито въшки, нито мухи, нито мишки, нито...

— Нито уиски, нито заведения с червени фенерчета — Хол се размърда. — Биосферата е съвсем чиста.

Хол се изправи, отиде при прозореца на лабораторията и замислено попи с поглед пейзажа навън. Привлекателно зрелище — безкрайни гори и хълмове; зелените склонове се оживяваха от безброй цветя и гъвкави лиани; водопади и висящи мъхове; плодни дръвчета, поляни, езера. Всички усилия откакто кацна разузнавателният звездолет, бяха насочени само да се запази недокоснатата повърхнината на Синята планета.

— Тихо местенце — въздъхна Хол. — Не мога да се отърва от мисълта, че след време отново ще ми се прииска да се върна тук.

— След Земята тук ми се струва в известна степен доста пустовато — Фриндли извади цигара, но веднага прибра обратно кутията. — Знаеш ли какво чувство имам? Тази планета ми оказва някакво странно въздействие. Не мога повече да пуша. Тук... тук всичко е така чисто. Никъде няма нещо мръсно. Не мога да пуша, не мога да цапам. Не мога да се държа, както по време на излет.

— Излетите скоро ще започнат — отвърна Хол и се върна обратно при микроскопа. — Ще опитам с други култури. Може в тях да открия смъртоносни микроорганизми.

— Е, продължавай да се мъчиш — лейтенантът скочи от масата. — Ще се видим после. В залата за съвещания се открива голяма

конференция. Те са почти готови да разрешат заминаването на първата група заселници.

— Туристи ли?!

— Боя се, че е така — изхили се Фриндли.

Вратата се хлопна и Хол остана сам в лабораторията. Постоя известно време замислен, после се наведе напред, свали от микроскопа предметното стъкло, подбра ново и го погледна през светлината, за да преброи разграфяванията. В лабораторията беше тихо и топло. Слънчевата светлина меко нахлуваше през прозореца. Вън дърветата леко се поклащаха от вятъра. Майорът усети, че му се спи.

— Да, туристчета — измърмори той и постави новото предметно стъкло на мястото му. — И всички ще тръгнат по планетата, ще секат дървета, ще късат цветя, ще плюят в езерата, ще тъпчат тревата. И няма никъде заспал студоустойчив вирус, който да...

Той не завърши изречението...

Двата окуляра на микроскопа неочаквано се извиха, хванаха го за гърлото и започнаха да стискат. Хол се опита да ги разтвори, но те безжалостно се бяха впили в гръкляна и стоманените тръбички го захапваха като челюсти на мощен капан. Човекът започна да се задушава.

Хол се изправи на крака и събори микроскопа на пода. Уредът веднага скочи и захвана глезена, но преди да приложи хватка, майорът се освободи с шут на другия крак и извади бластера.

Микроскопът вихрено побягна, като се търкаляше на големите регулировъчни винтове. Хол натисна спусъка и... беглецът се превърна на облак метални пращинки.

— Боже Господи! — той без сили се строполи на стола. — Какво беше това? — и започна да масажира гърлото си. — Истински дявол!

* * *

Залата за съвещания беше препълнена. Присъстваха почти всички офицери от отряда. Командор Стела Морисън почука с показалката по голямата контролна карта.

— Този голям равен участък е идеално място за построяването на съвременен град. Наблизо има вода и разнообразни находища на

минерали. Заселниците ще могат да си построят собствени предприятия. В съседство се намират най-гъстите гори на планетата. Ако те могат да съобразяват колкото тригодишно дете, ще ги запазят. А решат ли да ги превърнат на вестници, е, тяхна си работа. — Тя погледна мълчащите мъже. — Нека бъдем реалисти. Някои от нас предполагат, че ние не трябва да прехвърляме нещата на Службата за емиграция, а да запазим планетата за себе си и после да се върнем тук. На мен това не ми харесва много, защото ще си спечелим само неприятности. Това не е *наша* планета. Ние сме тук да извършим определена работа и после да си отидем. А тя е почти завършена. Така че да забравим за това. Остава ни да изпратим сигнал-призив и да започнем да си опаковаме багажа.

— Какво стана с лабораторния отчет относно бактериите? — запита вицекомандорът Ууд.

— Естествено ние отделихме на това особено внимание. Но по последни данни, доколкото чух, нищо не е открито. Мисля, че трябва да направим следващата крачка и да се свържем със СЕ. Нека изпратят кораб да ни вземе и да доставят първата група преселници. Няма никакви причини...

Ропот в залата я прекъсна по средата на думите. Всички глави се обърнаха към вратата. Командор Морисън се намръщи.

— Майор Хол, позволете ми да ви напомня, че когато има съвещание, никой няма право да се намесва!

Хол се беше хванал за дръжките на вратата, полюляваше се напред-назад и очите му безсмислено се плъзгаха по присъстващите. Когато стъкленият поглед се спря на лейтенант Фриндли, устата му изръмжа:

— Ела веднага тук!

— Аз ли? — Фриндли още повече потъна в креслото.

— Майор Хол, какво означава това? — раздразнено попита вицекомандор Ууд. — Вие пиан ли сте или... — но видя бластера в ръката на Хол. — Какво е станало, майоре?

Лейтенантът подскочи разтревожен и като хвана Хол за рамото, запита на свой ред:

— Какво е станало?

— Да вървим в лабораторията.

— Откри ли нещо? — Фриндли се втренчи настойчиво в лицето на приятеля си. — И какво е то?

— Да вървим!

Хол тръгна по коридора. Фриндли подтичваше след него. Майорът остави вратата на лабораторията отворена и бавно пристъпи напред.

— Кажки най-после какво става! — настоя Фриндли.

— Моят микроскоп...

— Е, твоят микроскоп, твоят микроскоп? — лейтенантът се промъкна край Хол вътре. — Не го виждам.

— Него го няма.

— Няма ли го? Защо?

— Застрелях го!

— Какво? Застрелял ли си го? — Фриндли погледна приятеля си. — Ама нищо не разбирам. И защо?

Устата на Хол започна да се отваря и затваря, но от нея не излезе нито звук.

— Ти нещо не си наред? — с безпокойство произнесе Фриндли и после се наведе и повдигна от лавицата под масата черна кутия. — Я ме чуй, това някаква шега ли е? — той извади микроскопа от кутията. — Как си могъл да го застреляш, когато е на мястото си? Е, сега ми кажи, как да разбирам това? Ти видя ли нещо на препарата? Бактерия? Токсична или смъртоносна?

Хол предпазливо се приближи към микроскопа. Това беше неговият прибор. Точно така. Ето драскотината над винтовете за регулировка. И една от стяжките е малко огъната. Той я докосна с пръст.

И веднага го дръпна обратно. Само преди пет минути този микроскоп се бе опитал да го убие. И той знаеше, че го бе унищожил с изстрел от бластер.

— Не смяташ ли да се провериш на психотеста? — загрижи се Фриндли. — Ти изглеждаш, сякаш си преживял дълбока травма и дори нещо по-лошо.

— Може и да си прав — измърмори Хол.

* * *

Роботът психотестер бръмчеше, анализираше и интегрираше. Накрая цветните му индикатори смениха червенината със зеленикав оттенък.

— Е? — настоя Хол.

— Силно изживяване. Коефициент на нестабилност над десет.

— Това май е над допустимото?

— Да. Осем е вече в опасната зона. А десет е необикновено състояние, особено за човек с вашия индекс. Вие нормално сте около четири.

— Знам — уморено кимна Хол.

— Ако ми съобщите повече сведения...

— Повече нищо няма да кажа — мрачно отсече Хол.

— Но това е противозаконно: информация по време на психотест не трябва да се крие! — укори го машината. — Постъпвайки така, вие преднамерено изкривявате моите изводи.

— Нищо повече не мога да кажа — Хол се надигна. — Но ти нали отчете висока степен на неуравновесеност?

— Отчетена е висока степен на психологическа нестабилност. Но каква е причината и какво означава това, не мога да преценя.

— Благодаря.

Хол изключи тестера. И после се прибра в стаята си. В главата му бръмчеше. Нима наистина започва да полудява? Но той стреля по *нещо*! Нали направи анализ на въздуха в лабораторията и откри метален прах, особено близо до местата, където бе насадил бойния заряд право в микроскопа.

Но по какъв начин би могло да стане това? Бълнуване — микроскоп да оживее и да поиска да го убие? Ама че дивотия!

А при това Фриндли го намери в калъфа му цял и изправен. Но как се е оказал там?

Хол свлече униформата и се вмъкна под душа. Горещите струи подпомогнаха процеса на размишление. Роботът тестер забеляза, че мозъкът му е преживял силно преживяване, но то би могло да бъде следствие. Той спря водата и се протегна да вземе кърпата от закачалката.

Кърпата се омота около китката и го задърпа към стената. После грубият плат се лепна на лицето му и започна да му пречи да диша. Хол бясно се замята, заразмахва ръце и опита да се освободи. Накрая

се изплъзна, падна на пода и удари главата си в стената. Болката бе така силна, че от очите му полетяха искри.

Той седна в локвата и погледна нагоре към закачалката. Три кърпи, и трите изглеждаха напълно обикновени. И нито една не помръдваше. Нима и това му се беше привидяло?

Изправеното положение на два крака не беше много устойчиво. Удареното място го болеше. Като гледаше страхливо закачалката, Хол изскочи във банята. И в стаята измъкна нов пешкир от разкъсаната опаковка. Той изглеждаше съвсем обикновено. Майорът се избърса и започна да се облича.

Коланът обви раменете му и се опита да го направи на кайма. Коланът, подсилен с метални пръстени за инструментите и оръжието, беше твърде здрав. Човекът и тази съществена част от облеклото му мълчаливо се въртяха по пода и се бореха за надмощие. С нещо коланът приличаше на яростна змия, която скача и удря.

Най-после Хол се изхитри да вземе бластера си.

Коланът тутакси го пусна. Хол мигновено го изпепели и падна в креслото, като дишаше тежко.

Но дръжките започнаха да го прегръщат! Добре, че бластерът бе готов. Шест изстрела бяха необходими, преди великолепната мебел да се разпадне на части и Хол да се изправи отново на крака. Той стоеше сред стаята полуоблечен и дишаше ритмично.

— О, боже! Това е невъзможно! — изхриптя той. — Аз сигурно съм луд.

Най-сетне успя да се облече и обуе. Излезе в празния коридор и се изкачи на горния етаж.

* * *

Командор Морисън вдигна очи от масата, когато Хол мина край робоконтролата. Сигнализаторът запищя.

— Ти носиш оръжие? — запита командорът с укор в гласа.

Хол се вгледа в бластера, който продължаваше неосъзнато да държи в ръка, и после го постави на масата.

— Извинявайте.

— Какво става с тебе? Аз получих доклада на тест-робота. Коефициентът ти е скочил от четири до десет за последното денонощие. — Тя внимателно се вгледа в него. — Ние отдавна се познаваме, Лоуренс. Какво е станало?

Хол въздъхна тежко.

— Стела, днес моят микроскоп се опита да ме удуши.

— Какво?! — сините ѝ очи се разшириха.

— После, когато се изкъпах, кърпата сметна за приятно да направи същото. Успях и с нея да се справя, когато коланът ми...

Той млъкна, а командорът скочи.

— Стража! — извика тя.

— Стела, моля те, почакай да ти обясня — пристъпи Хол към нея. — Това е съвсем сериозно. Това е нещо чуждо. Четири пъти разни предмети се опитваха да ме убият. Напълно обикновени неща станаха смъртоносни. Може би точно това сме и търсили?

— Твоят микроскоп ли се опита да те убие?

— Той се държеше съвсем като жив. И се опита с окулярите да ме стисне за гърлото.

Тишината продължи доста дълго.

— Някой друг видя ли това?

— Не.

— Ти какво направи?

— Стрелях с бластера.

— Нещо остана ли?

— Нее — призна си тъжно Хол. — Всъщност, микроскопът отново изглежда напълно в ред. Такъв си беше и преди това. И се намираше в калъфа си.

— Разбирам те — каза командорът Морисън и кимна на двамата стражи, които се отзоваха на вика ѝ. — Заведете майор Хол при капитан Тейлър и го дръжте в ареста, докато не бъде изпратен на Земята за проверка. — Тя спокойно гледеше поставянето на магнитните окови. Извинете ме, майоре — каза тя. — Докато вие не докажете вашите приказки, ние сме принудени да ви смятаме за психически разстроен. А не контролираме достатъчно добре планетата, че да си позволим някой мръднал да се шири на свобода.

Стражите го поведоха към вратата. Хол ги следваше без никаква съпротива. В главата му звънтеше и бръмчеше. Тя може и да е права.

Той наистина може да е полудял.

Те достигнаха владенията на капитан Тейлър. Един страж позвъни на звънеца.

— Кой е там? — рязко запита вратата робот.

— Командор Морисън заповяда да доведем този човек при капитана.

Кратка пауза.

— Капитанът е зает.

— Случаят е много важен.

— Командорът ли ви изпрати?

— Да! Веднага отваряйте!

— Добре, влизайте — реши роботът, вмъкна в себе си резетата и разтвори крилата.

Стражът блъсна с крак бавно движещото се крило и замря от изненада на прага. Капитан Тейлър лежеше на пода, лицето му синееше, очите опулено гледаха тавана. От тялото се виждаше само главата и краката, докато останалото бе омотано с червено-бялата килимена пътека, която се стягаше около жертвата. Хол се хвърли на пода и задърпа килимчето.

— Бързайте! — изкряска той. — Дърпайте!

Пазачите му се захванаха за работа, а пътеката се съпротивляваше.

— Ох, помощ! — застана Тейлър.

— Дръж се!

Те яростно дърпаха всички заедно. И пътечката килим бавно се размота от съвместните усилия. После рязко се насочи към отворените врати. Един страж стреля.

Хол изтича до видеотелефона и набра номера на командора.

— Слушам! — каза тя, преди да се появи на екрана. Но когато се показа и видя на пода Тейлър и стоящите край него стражи на колене и с готови бластери за стрелба, изненадано запита: — Какво... Какво се е случило?

— Килимчето бе нападнало Тейлър — отвърна мрачно Хол. — Е, кой е луд?

— Сега ще изпратя още хора — очите ѝ замигаха застрашително. — Веднага идват. Но какво...

— Кажи им да си държат оръжието готово за стрелба. А най-добре ще направиш, ако обявиш обща тревога.

* * *

Хол постави пред командора на масата четири предмета: микроскопа, кърпата, колана и малката червено-бяла килимена пътечка.

Командор Морисън нервно се дръпна назад.

— Майоре, вие сигурен ли сте?...

— Те *сега* са напълно в ред! И това е най-странното. Преди няколко часа същата тази кърпа се опита да ме убие. Аз успях да се изтръгна от прегръдката ѝ, докопах бластера и я направих на пепел. Но ето, тя отново е тук. Същата като преди, каквато трябва да бъде — невредима и безопасна.

Капитан Тейлър внимателно и с известна доза страх докосна с пръст килимчето.

— Моето килимче, донесох го от Земята, подарък е от жена ми. Аз... е, напълно му вярвах.

Всички се спогледаха.

— Килимчето — напомни Хол — също застреляхме.

Отвърна му мълчание.

— Тогава какво се нахвърли върху мен? — попита след известно време Тейлър. — Какво друго, ако не това килимче?

— То изглеждаше като килимчето пътечка — бавно произнесе Хол. — Това, което ме нападна, приличаше напълно на кърпата.

Командорът поднесе кърпата към светлината.

— Кърпа като кърпа! Тя никого не може да нападне.

— Разбира се, че не — съгласи се с нея Хол. — Ние подложихме тези предмети на всички възможни анализи, за които се сетихме. Те са именно това, което и трябва да бъдат. Безупречни, стабилни и неорганични обекти. Направо е невероятно, че някой от тях може да оживее и да стане агресивен.

Лейтенант Додс забърка в тоалетната масичка и затърси ръкавиците си. Той беше съвсем объркан. Целият отряд се викаше на извънредно съвещание.

— Къде, по дяволите, съм ги оставил? — ядосваше се той. — Ама че работа?!

На леглото, един до друг, се намираха два еднакви чифта ръкавици. Додс се намръщи и заклати глава. Откъде са другите? Та той имаше само един чифт? Значи — вторият е на някого... Миналата нощ тук дойде Боб Уесли и поиграха на карти. Ето кой ги е забравил. Видеоекранът светна.

— До целия екипаж! Извънредно съобщение! Аварийно събиране!

— Ясно де, ясно! — с досада изръмжа Додс, взе ръкавиците и ги надяна на ръцете си.

И те, щом се оказаха на предопределеното им място, дръпнаха ръцете надолу към колана. Разтвориха пръстите, заставиха ги да хванат ръкохватката на бластера и го измъкнаха от кобура.

— Проклет да съм! — извика Додс.

Ръкавиците заставиха собствената му ръка да допре дулото на бластера в гърдите му. Показалецът натисна спусъка. Гърмежът заприлича на пукване на детски балон. Това, което остана от лейтенанта, бавно се свлече на пода и устата му остана отворена от изумление.

* * *

Воят на алармената сирена накара капрал Тънър веднага да се спусне към главното здание. Пред входа, но вече вътре, се забави да свали подкованите с метални кабари обувки. И се намръщи. Там, на пода, лежаха две дезинфекционни дюшечета.

Добре де, каква е разликата? Та те са напълно еднакви. Той стъпи на по-близкото и постоя неподвижен известно време. От повърхността на материята пръснаха струйки под налягане, които пулсираха, течността се стече по панталоните и обувките, уби спорите и семената, които можеше да са се закрепил на тях, и се втече обратно в източника си.

Тънър влезе в зданието.

Само минута по-късно на същото място се оказа лейтенант Фултън. Свали външните галоши и застана на съседния матрак.

Но той се нави като партенка около краката му.

— Ей! — завика Фултън. — Какво става? Престани!

Момъкът се опита да се освободи, но матракът яко стискаше. Обхвана го страх. Извади бластера... но нима можеше да стреля по собствените си крака?

— Помощ! — завика той.

Притичаха двама войници.

— Какво става, лейтенанте?

— Освободете ме от тази работа!

Войниците се разсмяха.

— Не се шегувам! — развика се Фултън и през лицето му премина бялото на болката. — Държи ме за краката! Тя... Олеле! Помогнете!!!

Последваха викове. Войниците се разбързаха. Фултън падна на земята, заизвива се като змия и продължи да вика. Най-после войниците успяха да хванат здраво матрака и да го махнат от краката на офицера.

Но Фултън вече нямаше крака — останало беше нещо като полуразложени кости.

* * *

— Сега поне знаем — подхвърли мрачно Хол. — Това е някаква форма на органичен живот.

Командор Морисън се обърна към капрал Гънър.

— Вие, когато сте идвали към сградата, сте видели два матрака, нали?

— Да, командоре, два бяха. И стъпих на един от тях. После си продължих пътя.

— Вие сте щастливец, капрал! Попаднали сте на верния.

— Трябва да сме много внимателни — каза Хол. — И да следим за дубликати. Несъмнено *това*, каквото и да е, имитира обекти, до които се докосва. Нещо като хамелеон. Начин на маскировка.

— Две — замислено произнесе Стела Морисън, като гледаше двете вази, разположени на двете страни на масата. — Трудно може да се каже нещо. Две кърпи, две вази, две кресла. Ще се намерят сума ти

предмети, с които ще бъде наред. Всичко, което повтарят, е нормално... с изключение на едно.

— В това се крие трудността. Аз не забелязах нищо странно в лабораторията. И с другия микроскоп всичко е наред. Увеличава както трябва.

Командорът се откъсна от заниманието да съзерцава вазите на масата.

— Как смятате, може би една от тях... също е такава?

— Множество предмети не са в един екземпляр: дрехи, оборудване, мебели. Аз дори не обръщам внимание на креслата тук, в кабинета... Невъзможно е да предположа, че веднъж...

Светна екран и се появи ликът на вицекомандор Ууд.

— Стела, още един случай.

— Кой е пострадал този път?

— Лейтенант Додс.

— Ако това е органическа материя, трябва да съществува начин да я унищожим — измърмори Хол. — Ние стреляхме по няколко от тях и безспорно ги убихме. Тях *можем* да ги убиваме! Но не знаем колко са. Може това да е безкрайно делива се субстанция? Нещо подобно на протоплазмата...

— И през това време...

— Ние всички сме предоставени на нейната милост. Ето я, в чист вид, търсената смъртоносна форма на живот. Това обяснява защо всичко останало сметнахме за така безопасно. С подобна форма на живот като тази нищо друго не може да съществува.

— Но нея можем да я убием. Ти го каза. А това ни дава известен шанс.

— Ако успеем навреме да я открием — и Хол обгърна с поглед помещението. Край вратата на закачалката висяха две фуражки. *Две* ли бяха преди минута? Той уморено се почеса по тила. — Трябва да се опитаме да открием някакъв вид отрова или нещо от рода на корозионен агент, който да ги унищожават всички. Не можем просто така да седим и да чакаме. Ще ни избият всички до крак. Нужен е аерозол, който да се разпръсква. Нали така постъпихме с онези измамници, слугестите охлюви на Венера.

Командорът гледаше край него, като бе свила очите си. Хол проследи погледа ѝ.

— Какво видя?

— Никога не съм забелязвала, че там, в ъгъла, има две чанти. Винаги преди е била само една... Мисля... тя смутено поклати глава.

— Откъде може да знаем? От тези неща може да се побъркаме.

— Знаеш ли, едно уиски ще ти дойде добре.

— Прекрасна мисъл — съживи се тя. — Но...

— Какво „но“?

— Не искам нищо да пипам. Не мога да кажа, че... — тя се хвана за бластера. — Готова съм да стрелям по всичко, което ми попадне пред очите.

— Реакция на паника. Спокойствие, иначе ще се избием един друг.

* * *

В наушниците пропя сигналът за тревога. Капитан Юнгер веднага прекъсна работата си, погледна събраните образци и нетърпеливо ги изсипа в чантата. Оказа се, че се намира по-близо, отколкото предполагаше. Обърка се и забави крачка. Ето го малкия, ярък, конусообразен всъдеход, на който веригите здраво натискаха меката почва и вратата бе леко отворена.

Юнгер забърза към него, като се стараеше да не разсипе образците по пътя. Той отвори багажника, свали чантата си и я постави вътре. После хлопна капака и се намъкна на шофьорското място. Завъртя ключа. Но двигателят не забръмча. Странна работа. Опита се да разбере какво става и изведнъж забеляза нещо, което го накара да подскочи.

Неколкостотин фута напред, сред дърветата, се виждаше втора такава машина, същата, напълно същата като неговата. И тя бе точно там, където той я бе оставил. Това си спомни добре. Разбира се, той бе дошъл в онази машина. Още някой е тръгнал на лов за образци и това е всъдеход на друг разузнавач.

Юнгер се опита да излезе навън.

Вратата не помръдна. Облегалката на креслото надвисна над главата му. Таблото с приборите омекна и започна да тече. Той пое дълбоко дъх и усети, че се задушавя. Опита се да се изтръгне, заизвива

се, заудря с юмруци наоколо. Навсякъде потече слуз, изпълнена с мехурчета, топла, потръпваща като жива плът.

Плъок!

Всъдеходът се превръщаше в течност. Той опита да освободи ръцете си, но те не го слушаха. И го прониза дива болка. Човекът започна да се разтваря. Най-последно съобрази що за течност беше това.

Сок! Стомашен сок!

* * *

— Не гледай! — възкликна Гили Томас.

— Това пък защо? — капрал Хендрикс заплува към нея и се подхилваше. — Защо да не гледам?

— Защото се каня да излизам.

Слънчеви зайчета танцуваха по прозрачната вода на езерото. А наоколо се издигаха мощни, покрити с мъх дървета, мрачни колони сред хрусталаци и цъфтящи лиани.

Гили се измъкна на брега и като разтърси главата си, разпиля наоколо безброй блестящи капчици. Гората мълчеше добродушно. Нито звук не се раздаваше, само водата се плискаше. Доста далеч се намираха от лагера си.

— Ей, кога ще мога да гледам? — провикна се Хендрикс и продължи да плува в кръг със затворени очи.

— Още малко.

Гили тръгна към дървото, под което бе оставила мундира си. Тя радостно усещаше как слънцето гали голата кожа. Седна на тревата и се протегна за дрехите си. Изтупа от куртката залепените листа и парченца кора и започна да я надява през главата.

Капралът търпеливо чакаше във водата и описваше кръг след кръг, а времето бавно преминаваше. Най-последно се реши да отвори очи. Но Гили не се виждаше никъде.

— Гили, къде си? — завика той.

Тишина.

— Гили!!!

Пълно мълчание.

Хендрикс сам не усети как се оказа на брега. Изскочи от водата и с един скок се оказа до дрехите си, сгънати внимателно на тревата. Зареди бластера.

— Гили!!!

Гората равнодушно мълчеше. Капралът замря, озърна се наоколо и постепенно вледеняващ страх проникна в душата му независимо от горещото слънце.

— Гили!!! Гили!!!

Отговорът бе само тишина.

* * *

Командор Морисън не криеше безпокойството си.

— Трябва да се направи нещо — заяви тя. — Ние не можем повече да чакаме. Загиват хора!

Хол вдигна очи от работата си.

— Сега поне знаем с какво сме се сблъскали. Това е протоплазма с неограничена възможност за трансформация. — Той вдигна балончето с разпръсквача. — Смятам, че това ще ни покаже колко са се разплодили.

— И какво е това?

— Смес от арсен и водород в газообразна форма.

— Какво ще правиш с него?

Хол затвори шлема си. Сега гласът му достигаше командора през наушниците.

— Каня се да го пусна на разходка из лабораторията. Мисля, че те тук са повече от всяко друго място.

— И защо точно тука?

— Защото тук се намират всички образци, събрани от момента на кацането ни. С тях се е промъкнала и тази протоплазма.

Командорът също щракна шлема си. Четиримата войници последваха примера ѝ.

— Арсенът смъртоносен ли е за човека?

Хол кимна в знак на съгласие.

— Трябва да бъдем само внимателни. Тук ще го използваме за ограничена проверка и нищо друго. — Той включи подаването на

кислород в шлема си.

— И какво ще постигнеш с тази проверка? — поиска тя да знае.

— Така ние ще разберем колко са се разплодили. И ще знаем по-добре с какво сме се сблъскали. Това може да се окаже къде по-сериозно, отколкото си го представяме.

— Гледай ти, накъде биеш? — произнесе тя и също включи кислорода си.

— Щом *те* са с неограничена възможност за трансформация, ние два пъти трябва да премислим, преди да бягаме оттук. Може да се окаже, че най-добре е да останем на планетата и да позволим да ни унищожат, отколкото да разнесем тази пакост из Системата.

Тя се взря в него през шлема си.

— И това ли се опитваш да изясниш: притежават ли неограничена мимикрия?

— Опитвам се да изясня с какво ни предстои борбата. Може те да са само няколко. Но може и да са навсякъде — размаха ръце по лабораторията. — Напълно възможно е половината предмети в това помещение... съвсем да не са това, за което ги мислим. Лошо ни се пише, ако ни нападнат. Но още по-лошо ще бъде, ако не го направят.

— Още по-лошо ли? — командорът съвсем се обърка. — Ти предполагаш, че един от тях може да проникне на Земята заедно с нас? Като предмет от всекидневието или оборудването? — тя се разтрепера. — Как предполагаш, те разумни ли са?

— Не зная, но се надявам, че не. — Хол завъртя кранчето на балона. — Във всеки случай това ще ни каже за присъствието им. Да започваме!

Той вдигна балона, постави го пред себе си, натисна спусъка на крана и бавно премина със соплото всички посоки на света. Командорът и войниците зад нея приличаха на вкаменени статуи. Никой не смееше да помръдне. Слънчевата светлина проникваше през прозореца и пробляскваше по апаратите и предметните стъкла.

— Нищо не забелязвам — каза командорът. — Ти сигурен ли си, че ще заработи?

— Арсенът е безцветен и смъртоносен. Не помисляйте да си сваляте шлемовете. И не мърдайте!

Те стояха и чакаха. Известно време не стана нищо. Изведнъж...

— Господи! — възкликна командор Морисън.

В ъгъла на лабораторията по шкафчето с предметни стъкла премина истинско вълнение, разду се, омекна и се заизвива. После напълно изгуби формата си — еднородно желеобразно тесто потече по масата. Внезапно то се изхлузи на пода и се затъркаля нанякъде.

— Пази се!

Из цялото помещение предметите се раздвижиха. Огромната стъклена реторта се провали сама в себе си и се превърна на кълбо. Стойките с епруветки, лавиците с химикали...

— Не зяпай! — викна Хол и отстъпи крачка назад.

Огромно конусообразно буре се плъосна до него с меко шляпване. Пинцетите, пипетките, ножчетата, всичко наоколо потече. Половината оборудване се задвижи. Копирано се оказа почти всичко. И всеки предмет си имаше свой двойник.

Един войник извади бластера си. Хол се принуди да го избие от ръцете му.

— Не стреляй! Арсенът лесно се възпламенява. Хайде да се махаме оттук. Разбрахме, каквото искахме — той рязко отвори вратата и те изскочиха в коридора. Хол веднага затвори и заключи.

— Прекалено противно, нали? — попита командор Морисън.

— Арсенът ги обезпокои, в по-голямо количество би ги убил, но ние нямаме толкова арсен.

— Предполагам, че ще трябва да напуснем планетата.

— Не бива да допуснем и най-малката възможност да ги занесем в Системата.

— Но ако останем тук, те ще ни изловят един след друг — възрази командорът.

— Ние ще поискаме да доставят арсен или друга отрова, която може да ги разрушава. Но заедно с тях отровата ще унищожи по-голяма част от живота на планетата.

— Тогава така и ще направим! Не открием ли друг начин, тогава е най-добре да изгорим до край планетата. Дори при това нищо да не оцелее и да остане мъртъв свят.

Те се спогледаха.

— Аз ще се свържа със Системата — каза Морисън. — Ще поискам да ни вземат и изпратят по-далеч от опасността... поне тези, които оживеят дотогава, дявол да го вземе! Това бедно момиче на

езерото... — тя потрепера. — А когато се окажем в безопасност, може да разработим начин как да очистим планетата.

— И ти ще поемеш риска да пренесеш това на Земята?

— Могат ли да ни имитират? Могат ли да се превръщат в живи същества?

Хол се замисли.

— Най-вероятно не. Изглежда те се ограничават само с неживи обекти.

Командорът мрачно се усмихна.

— Тогава да изчезваме отгук без никакви неорганични обекти.

— А дрехите ни? Те могат да имитират коланите ни, ръкавиците, обувките...

— Няма да вземаме дрехите. Ще си плюем на петите, без да вземаме с нас НИЩО! Разбра ли?

Устните на Хол се дръпнаха.

— Разбрах — съгласи се той. — Това може да стане... Ти умееш да убеждаваш персонала и той ще се раздели с вещите си! С всичко, което има ли?

— Щом от това зависи животът ни, животът им, аз ще им заповядам!

— Тогава това е единственият ни шанс да се измъкнем отгук.

* * *

Най-близкият крайцер, достатъчно голям, да побере оцелелите хора от отряда, се оказа на два часа полет. И освен това се насочваше към Земята.

Командор Морисън вдигна глава от монитора.

— Те искат да знаят какво е станало.

— Остави това на мен — Хол се настани пред екрана. — Говори майор Лоуренс Хол от изследователския отдел на отряда.

— Капитан Даниъл Дейвис — представилият се човек се взря в лицето на Хол, без да проявява никакво изражение. — Неприятности ли има, майоре?

— Предпочитам нищо да не обяснявам, преди да се качим на борда, ако не възразявате.

— И защo?

— Капитане, иначе ще си помислите, че сме се побъркали. Ние подробно ще обясним всичко веднага щом се окажем на борда — той се поколеба секунда. — Но знайте, на борда ние ще се качим напълно голи.

— Виж ти? — повдигна вежди капитанът.

— Точно така.

— Разбрано... — виждаше се, че нищо не разбираше.

— Кога да ви чакаме?

— След два часа.

— Сега е 13.00 по наше време. Вие ще сте готови ли към 15.00?

— Приблизително по това време — съгласи се капитанът.

— Ще ви чакаме. Нека никой от вашите хора не излиза вън от кораба. Отворете само един люк. Ние ще се качваме на борда без никакви предмети. Никакви! Разбрахте ли? Само ние и нищо друго. Щом и последният от нас се качи, веднага стартирайте.

Стела Морисън се приближи до екрана:

— Капитане, а не може ли... вашите хора...

— Ние ще кацнем с автопилот — увери я капитанът. — В шлюза няма да има никой от хората ми. Никой няма да ви види.

— Благодаря ви — измърмори тя.

— Няма за какво — капитан Дейвис отдаде чест. — До скорошна среща след два часа.

* * *

— Време е да излезем на полето — реши командор Морисън. — Дрехите да останат тук. Така на полето няма да има нито един предмет, който би могъл да докосне по някакъв начин кораба.

* * *

Лейтенант Фриндли прехапа устни.

— Отказвам се да тръгвам. Ще остана тук.

— Да вървим!

— Но, майоре...

— Сега е 14.50 — погледна часовника си Хол. — Корабът пристига всеки момент. Смъквай дрехите. По-живо, де! И марш на пистата!

— И аз не мога *въобще* нищо да взема със себе си?

— Точно така. Нищо, дори бластера си... На кораба ще ни дадат дрехи. Побързай. Животът ти зависи от това. Всички ще минем през чистилището.

Фриндли с нежелание свали ризата си.

— Добре, съгласих се, макар и да усещам, че се държа като глупак.

Видеоекранът просветна и от него се разнесе рязък глас на робот:

— Всички незабавно да напуснат сградата! Всички да напуснат сградата и да се насочат към пистата! Всички...

— Толкова бързо? — Хол изтича до прозореца и повдигна металните щори. — Аз не чух как кацнаха.

В центъра на площадката за кацане се извисяваше могъщ сив крайцер с нащърбен корпус от метеоритните удари. Беше напълно неподвижен. И не се забелязваше никакъв признак на живот на борда.

Тълпата голи хора подтичваха нетърпеливо през полето към кораба, който сияеше на ярката светлина.

— Той е вече тук! — Хол бясно започна да се съблича. — По-бързо!

— Чакай, де!

Офицерите изтичаха в коридора. Голи войници ги изпреварваха. Те през глава пробягаха до изхода на централното здание. Стъпалата надолу взимаха по две, по три. От всички врати се появяваха голи хора, мъже и жени, без никакъв багаж в ръце, и се отправяха мълчаливо към кораба.

— Ама че зрелище — подхвърли един офицер. — И как ще живеем отсега нататък?

— Е, нали поне ще сме живи? — възрази му друг.

— Лоуренс!

Хол започна да се обръща в посока на гласа.

— Моля те, не се обръщай. И върви пред мен. Аз ще бъда непосредствено зад теб.

— Как се чувствуваш, Стела?

— Някак си непривично.

— Но явно си струва труда?

— Аз смятам, че да.

— Мислиш ли, че ще ни повярват?

— Съмнявам се — отговори тя. — Аз самата започвам да се съмнявам...

— Поне ще се измъкнем живи...

— Надявам се.

Хол погледна стълбата, спуснатата от кораба, и видя първите хора да се изкачват по металната ивица и да влизат през кръглия люк вътре.

— Лоуренс... — странна тръпка премина през гласа на командора. — Лоуренс, аз...

— Какво?

— Страхувам се.

— Страхуваш ли се? — той се спря. — И защо?

— Не зная — и тръпката продължи.

Хората бързаха край тях.

— Забрави това — той се хвана за перилото на трапа. — Да се качваме.

— Аз бих... предпочела да се върна! — сега гласът ѝ излъчваше паника. — Аз...

Хол се разсмя.

— Вече е прекалено късно, Стела. — Той се заизкачва нагоре, като се държеше за перилата. Край него хората бързаха и тълпата ги влечеше напред. Те се оказаха до люка. — Ето че пристигнахме!

Мъжът пред него влезе вътре. Хол го последва в мрачната утроба на кораба, в тъмнината напред. Командорът беше след него.

* * *

Точно в 15.00 капитан Даниъл Дейвис докосна с кораба си центъра на полето. Превключателят щракна и люкът се разтвори. Хората в кабината за управление чакаха край главния пулт.

— Е, къде са те? — произнесе след известно време капитан Дейвис.

Офицерите усетиха да ги обхваща безпокойство.
— Може би нещо се е случило?
— Или цялата тази работа е просто една шега?!
Те чакаха и чакаха. Но така и никой не се появи.

Издание:

Лица и маски (американска фантастика)

Изд. Неохрон, Пловдив и Изд. Хермес, Пловдив, 1993

SF Трилър №9

Редактор, съставител: Иво Христов, Николай Странски

Превод: Красномир Крачунов

Формат: 115×165. Страници: 172. Цена: 9.95 лв.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.